

Suriye savaşında yeni dönem...

Emperyalizme karşı

birleşik devrimci direniş!

Emperyalistlerin bu yeni saldırı hamleleri önümüzdeki süreçte bölge halklarının geleceği açısından kritik sonuçlar yaratacaktır. Özellikle Suriye savaşında içine girilen sürecin yeni yıkımlar, katliamlar ve acılar getireceği aşikardır.

Bölge halklarının ortaya koyacağı mücadele ve direniş Ortadoğu'nun geleceği açısından bir diğer temel belirleyen olacaktır. Başta savaş ve saldırganlığın hedefinde olan halklar olmak üzere; bölge halklarının emperyalist boyunduruğa, savaş ve saldırganlığa karşı

sergileyeceği birleşik devrimci direniş, tüm hesapları ve kirlı mekanizmaları altüst edebilir. Bu nedenle önümüzdeki dönemde işçi sınıfı ve emekçiler içinde emperyalist saldırganlığa ve savaşa karşı mücadele bilincini geliştirmek önem taşımaktadır. » 2

G20 Zirvesi ve yükselen savaş naraları

Kapitalist akbabaların zirvesinden, nüfuz alanlarının genişletilmesi için sürdürülen militarist politikaların güçlendirilerek sürdürülmesi kararları çıktı. » 24

"Mükemmel" iş güvenliği paketi açıklandı

Taşeron sisteminin korunduğu bu paket, özü itibariyle mevcut haliyle 6331 sayılı İş Sağlığı İş Güvenliği Yasası'ndan pek de bir farklılık içermiyor. Görünür imajı kurtarmaya yönelik bu pakette yeni bir şey olmadığı gibi büyük bir yanılsama da yaratılmaktadır. Hazırlanan paket "mükemmel" gibi sunularak, iş cinayetlerinin tüm sorumluluğu adeta işçiye yüklenmektedir. Patronların çıkarı gözetilerek hazırlanan bu paket adı üstünde "iş" güvenliği paketidir. » 8

Ülker'in "sosyal sorumluluğu"

Milyon dolarlarla ifade edilen reklam sektöründe en ucuz kategori olan sosyal sorumluluk gerici burjuvazinin "hayırsever" görüntüsüne de hizmet ediyor. Fabrikada ilk mescit kurmasıyla bilinen Ülker patronu, AKP gericiliğine yaslanarak palazlanırken bu reklam projeleriyle kendini tanıtıyor. » 10

Suriye savaşında yeni dönem

Emperyalistlerin yeni saldırı hamleleri önümüzdeki süreçte bölge halklarının geleceği açısından kritik sonuçlar yaratacaktır. Özellikle Suriye savaşında içine girilen sürecin yeni yıkımlar, katliamlar ve acılar getireceği aşikardır.

Başını ABD'nin çektiği Batılı emperyalist koalisyonun üç yıldır işbirlikçileri ve gerici çeteler üzerinden yürüttüğü Suriye politikasının çöktüğü, yaşanan son gelişmelerle bir kez daha teyit edilmiş oldu. Tunus ve Mısır'da başlayan ve hızla bütün bir Arap coğrafyasına yayılan halk hareketleri dalgasını yozlaştırarak kendi sefil çıkarlarına dolgu malzemesi yapmak isteyen haydutlar koalisyonu; besleme çeteler aracılığıyla ve NATO bombalarıyla Libya'yı yerle bir etmiş, hemen ardından yüzünü Suriye'ye dönmüştü.

Libya'yı hızla düşüren Batılı emperyalist koalisyon benzer bir politikayı Suriye üzerinden de devreye soktu. Gerici, derme-çatma çetelerden bir ordu kurarak (ÖSO) Esad rejimini hızla düşürmeyi umdular. Fakat işleri bu sefer o kadar da kolay olmadı. Bu tablonun belirleyeni elbette emperyalistler arası güç dengesiydi. Zira daha ilk andan itibaren Rusya, ABD öncülüğündeki emperyalist güçlerin Suriye'yi düşürmesini önüne geçmek ve Ortadoğu'da yeni bir mevzi kazanmasını engellemek için Esad iktidarına her türlü desteği sundu. *"Bugün Suriye'de yaşanan gelişmeler ve 'krize' dönüşen sürecin tarihsel olarak arka planında tam da bahsedilen emperyalistler arası derinleşen çelişkiler yer alıyor. Özellikle Libya'nın işgaline kadar bir nebze olsun işletilebilen BM, NATO vb. emperyalist kuruluşların Suriye sürecinde ciddi bir tıkanıklık yaşamaması ve sürecin farkında olan ABD emperyalizminin bugün için Suriye'ye yönelik doğrudan bir müdahaleye girişmek yerine savaş politikasını bölgedeki taşeronları ve ÖSO gibi çeteler üzerine kurması, bu aynı gerçekliğin öteki boyutunu yansıtıyor."* (Sosyalizm İçin Kızıl Bayrak, 19 Ekim 2012, Sayı 09-42) Geline yerde ÖSO vb. çeteler aracılığıyla yürütülen savaş politikasının iflasi, bizzat ABD emperyalizminin temsilcileri tarafından açıkça itiraf ediliyor.

Bu sürecin bir başka kritik gelişmesi ise Kürt halkının ortaya koyduğu inisiyatif ve Rojava'da elde edilen kazanımları oldu. Kürt halkının emperyalist boğazlaşmanın arenasına dönen Suriye'de kendi inisiyatifi ile ortaya koyduğu çıkış, bölge açısından ve Suriye savaşı üzerinden yeni güç dengelerinin sahneye çıkmasına yol açtı. Özellikle Kürt hareketi, Rojava'daki kazanımların yanı sıra; son dönemde gerici çetelere karşı verdiği mücadeleyle Suriye sürecinde belirgin bir şekilde öne çıktı.

Suriye'de yeni dengeler oluşmaya başladı

Batılı emperyalist koalisyonun Suriye batağına saplanması, dolaysız olarak bölgedeki işbirlikçilerinin de hesaplarını bozan sonuçlar yarattı. Bu durum özellikle Türk sermaye devleti açısından dış politika alanında tam bir çöküş olarak yaşandı.

Zira sermaye devletine Suriye'nin işgal edilmesi ve Esad rejiminin yıkılması için etkin bir misyon tanımlanmıştı. Sürecin başında gündeme gelen ve ABD emperyalizmi tarafından gerici çetelerin eğitilmesi ve beslenmesinden bizzat savaşın yönetilmesine kadar bir dizi misyon yüklenen "operasyonel mekanizma"nın

en temel bileşeni Türk sermaye devleti idi. Haliyle verili politikanın -bu demek oluyor ki operasyonel mekanizmanın- çöküşü Türk sermaye devleti açısından tam bir hezeyana yol açtı.

Sermaye devletinin Suriye sürecinde ezberini bozan ve acz içerisinde bırakan bir diğer gelişme ise Kürt halkının Rojava çıkışı oldu. Suriye'de tampon bölge kurma, uçuşa yasaklı alan ilan etme vb. işgal politikaları güden sermaye devleti, savaşın daha ilk aşamalarında karşısında giderek güçlenen ve etkin bir konum kazanan Kürt hareketini buldu. Daha en başta bu çıkışı boğma girişimleri ise sonuçsuz kaldı. Kürt hareketi Suriye'de cereyan eden emperyalist boğazlaşmanın yarattığı yeni durum üzerinden ortaya koyduğu inisiyatifle giderek öne çıktı. Dahası bu gelişmeler Kürt hareketinin bölgede etkin bir güç olmasına da yol açtı.

Türk sermaye devletinin rüyalarını kaçıran, bölgesel güç olma hevesini kursağına tıkayan bu gelişmeler, emperyalistler adına ortaya çıkan yeni güç dengeleri üzerinden yeni hamleler yapma zorunluluğunu da peşi sıra getirdi. Kobanê sürecinden yansıyanlar bu açıdan oldukça güncel ve çarpıcı gelişmelerdir. Bu aynı gelişmeler Batılı emperyalist koalisyonun önümüzdeki dönemde Suriye savaşı üzerinden ortaya koyacağı olası hamlelere ve Kürt politikasına da ışık tutar mahiyettedir.

Operasyonel mekanizmanın da "eğit-donat" projesinin de amacı aynı

Son yaşanan gelişmeler üzerinden şu gerçeğin altı bir kez daha çizilebilir: Batılı emperyalist koalisyonun Suriye'yi hedef alan savaş politikasında esaslı bir değişiklik yok. Yeni olan dün devreye sokulan fakat sonuç alınamayan politik biçimler, yol, yöntem ve araçlardır.

Son süreçte gündeme gelen "eğit-donat" projesi tam da bu gerçeği bir kez daha gözler önüne sermektedir. Suriye savaşının başında devreye sokulan mekanizma yeni biçim ve yöntemler üzerinden işletilmektedir. Zira eğit-donat projesi çöken ve dağılan ÖSO'nun yeniden tesis edilmesini amaçlamaktadır.

Bu hamle ile aynı zamanda bölgede şekillenen yeni güç merkezleri de emperyalist politikaların

hizmetine sokulmak isteniyor. Bu açıdan özellikle Kobanê direnişiyle birlikte dünya ölçeğinde prestij kazanan PYD'nin eğit-donat projesinin bir bileşeni olarak tanımlanması, bölgedeki Kürt dinamizminin emperyalistler tarafından yeni dönemde bir savaş gücü olarak değerlendirilmek istendiğini de gözler önüne seriyor. Bu durum, Türk sermaye devleti açısından, özellikle Suriye ve Kürt politikaları üzerinden yeni açmazların ortaya çıkması anlamına geliyor. Zira savaşın başından beri gerici çetelere topraklarını açan, onları eğitip donatan ve son dönemde bir kez daha işe büyük bir hevesle soyunan sermaye devletinin PYD konusundaki isteksizliği ve ayak sürümesi tam da bu açmazların ürünü olarak yaşanıyor. Fakat deneyimlerle sabittir ki, son kertede belirleyici olan efendilerinin talepleri olacaktır. Tıpkı Irak işgali sürecinde Güney Kürdistan'da yaşandığı gibi bugün de Suriye savaşında Türk sermaye devletinin Kürt politikasının ana çerçevesini emperyalist efendileri belirleyecektir. Bu kez başlarına çuval geçirilir mi bilemeyiz ama; sermaye devletinin ABD'nin yeni Kürt politikası doğrultusunda hizaya geleceği açıktır.

Emperyalizme karşı birleşik devrimci direniş!

Emperyalistlerin bu yeni saldırı hamleleri önümüzdeki süreçte bölge halklarının geleceği açısından kritik sonuçlar yaratacaktır. Özellikle Suriye savaşında içine girilen sürecin yeni yıkımlar, katliamlar ve acılar getireceği aşikardır.

Fakat bunun karşısında bölge halklarının ortaya koyacağı mücadele ve direniş Ortadoğu'nun geleceği açısından bir diğer temel belirleyen olacaktır. Başta savaş ve saldırganlığın hedefinde olan halklar olmak üzere; bölge halklarının emperyalist boyunduruğa, savaş ve saldırganlığa karşı sergileyeceği birleşik devrimci direniş, tüm hesapları ve kirli mekanizmaları altüst edebilir. Bu nedenle önümüzdeki dönemde işçi sınıfı ve emekçiler içinde emperyalist saldırganlığa ve savaşa karşı mücadele bilincini geliştirmek, adı ister "operasyonel mekanizma" olsun, isterse "eğit-donat"; emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin her türden kirli hesaplarının iç yüzünü döne döne işçi ve emekçilere anlatmak, bu temelde bölge halklarıyla dayanışma bilincini geliştirmek ve bunu eylemli bir tutuma dönüştürmek kritik bir önem taşımaktadır.

Kanla yazılan tarih özürle silinemez!

Kanla yazılan bir tarihin kuru bir özürle silinemeyeceği gibi, sorulacak hesapta da hafifletici bir neden olmayacaktır.

Osmanlı monarşisinin yıkılıp yerine sermaye sınıfının tahakkümünü esas alan kapitalist bir sistemin inşa edilme süreci aynı zamanda kanlı bir restorasyondur. Bilinen tarih yeniden ele alındığında ve biçim verilmeye başlandığında devlet aygıtı yeni kurtarıcısına emanettir. Osmanlı sarayının saltanatı sona ermiş, yerine kendine Ankara'yı başkent yapan burjuva cumhuriyetin temsilcileri geçmiştir. Sömürü biçimi ve sömürücü sınıflar değişmiş olsa da sömürücülerin ortak özelliği süregelmiştir.

Birleştirici ana unsurun hamuru Türk kimliği ve İslam inancının Hanefi mezhebiyle yoğrulduğundan, hamurun tutması için çok kan akıtılması gerekmiştir. Kanla bastırılan Kürt isyanları ve İstiklal Mahkemeleri ile "tek vatan, tek millet, tek dil, tek inanç, tek bayrak" resmi anlayışı bu topraklarda yaşayanların hafızalarına zorla yerleştirilmeye çalışılmıştır.

Bu düzeni AKP ve CHP gibi kolonlar ayakta tutuyor

Bugünlerde suçu sadece CHP'nin üzerine atıp devlet adına özür dileyen AKP'nin Dersim politikası ise rejimin resmi çizgisinden hiç de farklı değildir. AKP de CHP ve diğer düzen partileri gibi bu düzenin kolonlarından biridir. Hangi kolonun daha eski olduğu inşa edilen yapının biçimini, işleyişini değiştirmez. Zira tüm kolonlar bu yapıyı daha fazla ayakta tutmak için vardılar. Kolonların rengi, görünüşü, biçiminin hiçbir önemi yoktur. Çünkü hepsi içinden geçen demirler ile birbirlerine bağlıdır. Omurgaları bu düzenin iç yüzüdür. Betonla verilen şekil, dış boyasıyla yapılan rötuşlar gerçeği asla değiştirmez.

On milyonlarca insanı içine hapsetmiş olan bu yapı esasında kendi siyasi coğrafyasında bir başka halklar hapisanesidir. Halklar bir taraftan asimile edilmeye çalışılırken katliamlar, soykırımlar yapmaktan, zorla göç ettirmekten de geri kalmamıştır. Tüm bunlardan ötürü AKP adına dilenen özürlerin sinsi bir amaç olması dışında hiçbir değeri yoktur.

Sözleriyle inkâr edenlerin özürleri geçersizdir

Kuşkusuz AKP adına dilenen bu sözde özürlerin gerisinde başka bir amaç bulunmaktadır. Haklı istemlerinden tüm baskılara rağmen geri adım atmayan Kürt halkının direnişçi eğilimi AKP'yi sahte çözüm platformuna inandırıcılık katmaya itmektedir. Bunun yöntemini ise Kürt halkının istemlerini sınırlı da olsa kabul etmekte değil, samimiyetten uzak sözlerde bulmaktadırlar.

Kürt halkının istemleri karşısında hiçbir adım atılmamışken oluşturulan özür korosuna son olarak AKP Genel Başkan Yardımcısı Öznur Çalık da katıldı. Çalık'ın şu sözleri sermaye devletinin hiç de yeni olmayan yalanları arasına çoktan girmiştir: "Dersim'de yaşanan katliamlar için özür dilerken, Doğu ve Güneydoğu Anadolu'da devletin geçmiş dönemlerde

Kürtlere yapmış olduğu zulüm için de özür diliyorum. AK Parti'de yönetim kademesinde olan bir kişi olarak söylüyorum. Geçmişte Kürtlere yapılan zulümleri, bölgesel, sadece güvenlik tedbirleriyle ilgili olarak yaşatılan sıkıntıları, insanlara yedirilen hayvan pisliklerini bugün sadece cümlelerle dile getiriyoruz ve o gün geçmişi yok sayıyoruz. Hiç kimsenin geçmişi yok sayma hakkı yok. Biz dünü hatırlayarak, bugünü yaşayarak yarını inşa etmek istiyoruz. Dün yaşadığımız sıkıntılar, üzüntüler, acılar ne varsa ben Türkiye Cumhuriyeti vatandaşı olarak o acılardan hepimizin ders çıkarması gerektiğini düşünüyorum. Dersim'den de ders çıkarılmalı, Doğu ve Güneydoğu Anadolu'da yaşanan problemlerden de ders çıkarılmalı."

Özür dilediğiniz halk bilinmeyen bir dil mi kullanıyor?

O halde sormak gerekiyor, AKP adına özür dilenen halk bilinmeyen bir dil mi kullanıyor? Çünkü 2009 yılı bütçe görüşmeleri sırasında Kürtçe "bilinmeyen dil" olarak meclis tutanaklarına girmişti. AKP'nin tüm bu girişimlerinin ne kadar sahte ve Kürt halkına tuzaklarla dolu olduğunu gösteren daha bir yığın söz ve uygulama vardır. "Kadın da olsa, çocuk da olsa" diyenler "misliyle" devlet terörü ile karşılık vermeye devam etmektedirler.

Fitratınızda katliamlar var

Bu topraklarda yaşayan ve toplumsal hafızası dumura uğramayanlar çok iyi bilmektedir ki sermaye devletinin fitratında Kürtlere, Alevilere, devrimcilere, Ermenilere, Rumlara yönelik katliamlar bulunmaktadır. Takvim yapıları bu insanlık suçlarıyla doludur. "Affedersiniz Ermeni diyorlar" diyen, yandaşlarına

müjde verir gibi "Kobanê düştü, düşecek" diyerek ellerini ovuşturan bir zatın başkanlık ettiği anlayışın temsilcilerinin ağzından çıkan özürün değeri tüm bu tarifsiz acılarla alay etmektir. "Özür dileriz, öldürdük, öldürmeye yine de devam edeceğiz" demektir.

Roboski Katliamı'nın hemen akabinde yoksul Kürt köylüsünden özür dilemek bu devleti yönetenlerin aklının ucundan bile geçmemiştir. Çünkü adları çoktan eşkiyaya, kaçakçıya, teröriste çıkmış bir halktır söz konusu olan. Ancak katliamı gerçekleştiren ordu subaylarına teşekkür etmek bir borç bilinmiştir. Bu topraklarda bugüne dek yaşanmış olan ve bundan sonra da yaşanacak olan katliamların sorumlusu olanların sözleri de, özürleri de kirli bir amaç taşımaktadır. Bir taraftan devlet terörünü daha da arttırmak için yeni yasalar çıkaranların, yeni katliamlara zemin hazırlayanların, Sivas Katliamı davasını "hayırlı olsun" diyerek kapatmaların, hak ve özgürlüklere yönelik yeni saldırılar gerçekleştirenlerin fitratında katliamlar, kıyımlar, kayıplar, işkenceler olduğu gerçeği orta yerde durmaktadır. Tüm bu yaşanan tarifsiz acıların izlerini kapatmaya çalışsalar da başarmaları mümkün değildir. Zira saltanatlarını borçlu oldukları bu düzen ancak baskıyla ayakta kalabilir.

İşçiler, emekçiler, yoksul Kürt halkı, Alevi emekçileri için sermayenin sınıf egemenliğine dayalı bu sistemde kimin hangi maskeyle ve hangi sözlerle sahneye çıktığı önemli değildir. İster "asmayıp da besleyelim mi", "kadın da olsa, çocuk da olsa" desinler, ister özür dilesinler. Tümünün gayesi aynıdır ve verecekleri hesap da aynı olacaktır. Belki AKP'nin bu yöntemi liberalleri ve yandaşları için yeterli olabilir. AKP için "çalışıyor ama çalışıyor" diyenler "öldürüyor ama özür de diliyorlar" diyebilirler. Ancak kanla yazılan bir tarihin kuru bir özürle silinemeyeceği gibi, sorulacak hesapta da hafifletici bir neden olmayacaktır.

Kobanê'de IŞİD hezimetini

IŞİD çetelerinin saldırı ve işgal girişimi karşısında başlayan Kobanê direnişi çeteleri geriletıyor. YPG/YPJ güçleri çetelere kayıplar verdirerek, çeteleri buldukları mevzilerden temizlemeye devam ediyor.

İki ayı geride bırakan Kobanê savaşında, IŞİD çetelerine karşı direniş 70'li günlerine yaklaşmış bulunuyor.

YPG/YPJ güçleri ile Kobanê halkının kararlı direnişiyle büyük darbeler alan gerici çeteler sivillere yönelik havan topu saldırılarını ise aralıksız sürdürüyor. Üç cephede Peşmerge güçlerinin de ağır silahlarla destek verdiği kent savaşında çetelerin geriletildiği gerçeği birçok noktanın çetelerden geri alınmasıyla görülüyor. İşgal ettikleri birçok mevziyi YPG/YPJ güçlerinin direnişi nedeniyle terk etmek zorunda kalan IŞİD çeteleri kan kaybediyor.

Cihatçı örgütler üzerine çalışan Fransız uzman Romain Caillet de çetelerin yaşadığı gerilemeye dair benzer tespitlerde bulunuyor. Caillet, IŞİD çetelerinin Kobanê'de korkunç bir tuzağa düştüğünü ve şehrin artık düşmesinin mümkün olmadığını söyleyerek çetelerin yaşadığı hezimetini özetliyor.

AFP ajansına konuşan Caillet, birkaç hafta önce Kobanê'nin düşeceğinin düşünüldüğünü ancak gelişmelerin şehrin düşmeyeceğini gösterdiğini ifade etti. Caillet, IŞİD'in artık daha fazla ilerleyemediğini ve korkunç bir tuzağa düştüğünü söylüyor.

Talancı çetelere operasyon

Talan ve hırsızlık için Kobanê'nin köylerine gelen çetelere operasyon düzenleyen YPG güçleri, hafta boyunca çetelere ağır kayıplar verdi. Kobanê'nin doğusundaki Çelebi Köyü yolu üzerinde, köye talan için gittiği belirtilen çete üyelerine YPG/YPJ güçleri eylem gerçekleştirdi. Saldırıda çetelere ait iki araç yok edilirken çete üyeleri öldürülerek silahlarına el konuldu.

15 Eylül günü Kobanê Kantonu'nu işgal girişimine başlayan çetelerin işgal ettiği ilk köylerden olan Aşmeliler, sınırı aşarak akrabalarının bulunduğu Urfa'nın Birecik ilçesine bağlı Aşme köyüne geçmişti. Yaklaşık 2 ay boyunca işgal altındaki köylerini hattın üst tarafından izleyen Aşmeliler, her riski göze alıp köylerine döndü ve çetecilerin talanını gördü.

Siviller katliam tehdidi altında

YPG/YPJ savaşçılarının kentteki ilerleyişi sürerken büyük bir kırılma yaşayan çeteler şehir merkezi ve çevresinde konumlanan sivil noktalara yönelik havan saldırılarına devam etti. IŞİD çetelerinin ağır silahlarla Kobanê'ye yönelik gerçekleştirdiği saldırılarda 16 Kasım günü Ehmed Mihemed İsmail isimli sivil katledildi.

IŞİD çetelerine karşı direnişlerinin devam ettiğine ve çetelerin köşeye sıkıştığına dikkat çeken Kobanê Kantonu Dışişleri Bakanı **İbrahim Kurdo**, 17 Kasım günü yaptığı açıklamada "Çetelerin saldırıları kırıldı. Kimyasal kullanabilirler, kaygılıyız" ifadelerini kullandı.

Kentteki ilerleyişleri duran çeteler, 15 Kasım günü basın mensuplarının Kobanê'deki çatışmaları takip ettiği Altıntepe'yi hedef aldı. Doçka ile açılan ateşten bir mermi basın mensuplarının bulunduğu yerin 50

metre ilerisine isabet etti.

Kobanê'de IŞİD çetelerine karşı direnişe ilişkin ANF'ye değerlendirmelerde bulunan Kobanê Kantonu Özsavunma Bakanı **İsmet Şêx Hesên**, sivillere yönelik IŞİD tehdidinde dikkat çekti.

Siviller üzerindeki IŞİD tehdidinin devam ettiğini dile getiren Hesên, siviller ve kentin içinde bulunduğu duruma ilişkin bilgilendirmede bulundu. Hesên, destek çağrısında bulundu.

Üç cephede çetelere darbe

Direnin üç cephesinde düzenlenen eylemlerle çetelerin hakimiyetindeki noktalar YPG güçlerinin denetimine geçti.

Çatışmaların tüm şiddetiyle sürdüğü **doğu cephesinde** Sukul Hal, Azadi Meydanı ve Belediye Caddesi bölgesinde yoğunlaşan çatışmalarda çok sayıda çete üyesi öldürüldü.

18 Kasım gecesi ise kentin 4 km güneydoğusunda bulunan Şex Topal ve Helinc köyleri arasında konumlanan çetelere yönelik eylem düzenlendi. Operasyonda çetelere ağır kayıplar verdirildi.

Güney cephesinde ise çetelerden kurtarılan alanlarda YPG güçleri arama-tarama faaliyeti yürüterek çok sayıda teçhizat ve cephaneye ele geçirdi.

Kobanê'nin **batısında** bulunan Minaze ve Izea köyleri çevresinde konumlanan çetelere yönelik eylemlerde çok sayıda çete üyesi öldürüldü. YPG güçleri Kobanê'nin 5 km batısında bulunan Mezrê Köyü'nde üslenen çetelere yönelik eylemler düzenledi.

Kobanê'de 17 Kasım akşamı yaşanan çatışmalarda doğu cephesi ile Halep yolundaki IŞİD'in havan atışlarında 3 peşmergenin yaralandığı bildirildi.

Efendi: Temizlik başladı

BBC Türkçe'ye açıklamalarda bulunan Kobanê Halk Meclisi Eşbaşkanı **Ayşe Efendi**, "Devrim tepesi olan Miştenur ve 5 köy elimizdedir. İçeride şehitliğe ulaşmış durumdayız. YPG ve YPJ temizliğe

başlamıştır" açıklamasında bulundu. Efendi, Halk Savunma Birlikleri'nde (YPG) bulunan bir çocuğunun çatışmalarda şehit düştüğünü, bir çocuğunun ise Halk Savunma Güçleri'nde (HPG) gerilla olduğunu söyledi. Efendi, "Şehit annesi olarak bu acıyı hissettiğim için o analara sesleniyorum: Çocuklarını bu kirli savaştan çeksinler" dedi.

Serekaniyê'de çetelere operasyon

Kobanê'de adeta bir bataklığa saplanan IŞİD çeteleri, Rojava'nın başka bir bölgesi olan Serekaniyê'de de büyük darbeler aldılar. Serêkaniyê'nin güney ve güneybatısında çetelere karşı bir dizi operasyon gerçekleştirildi. YPG Basın Merkezi, Serêkaniyê'nin güneyinde bulunan ve Alya ile Til Temir arasına düşen bölgede çetelere yönelik saldırılar düzenlendiğini ve çetelere ait araçların imha edildiğini duyurdu.

YPG Basın Merkezi, Serêkaniyê'nin güneybatısında bulunan Mebruka ile Dehma arasındaki bölgede çetelere yönelik bir eylem gerçekleştirildiğini duyurdu. YPG BİM, Serêkaniyê'nin güney ve güneybatısında YPG ve YPJ güçlerinin başlattığı operasyon kapsamında Omeyir, Nofeliyê, Tolan, Nûh ve Gire Ebubekîr isimli 5 köy ve birçok mezranın çetelerden kurtarıldığını duyurdu.

Suruç'ta asker ablukası

Diğer yandan, Türk sermaye devleti ise Kobanê'nin düşmemesinin hazımsızlığıyla bölge halkı ve sınır hattında direniş nöbetini sürdürenlere saldırıyor.

19 Kasım sabahı ise direniş nöbetinin tutulduğu Suruç'un Miseynter Köyü asker kuşatması altına alındı. Çok sayıda zırhlı aracın konuşlandığı köyde, çadırların kaldırılması istendi. HDP'li vekiller yetkililerle bir görüşme yaptı. Öğleden sonra çadırların kaldırılmasıyla asker kuşatması son bulurken direniş nöbeti kaldığı yerden devam etti.

TKİP militanı Alaattin Karadağ katledilişinin 5. yılında anıldı

Komünist işçi Alaattin Karadağ'dan devralınan bayrağın mücadele alanlarında dalgalanmaya devam ettiğini belirten sınıf devrimcileri, Alaattin'in katili sermaye devletinden hesap sorma kararlılığını bir kez daha haykırdı.

BDSP: Alaattin Karadağ yoldaş ölümsüzdür!

Esenyurt Depo Kapalı Caddede toplanan Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP) önde meşaleler ve Alaattin Karadağ'ın fotoğrafının bulunduğu sancağın taşındığı kortejle yürüyüşe başladı.

"Alaattin Karadağ yoldaş ölümsüzdür! Devrimciler ölmez, devrim davası yenilmezdir! / BDSP" pankartı arkasında saat 19.30'da başlayan yürüyüşte kızıl bayraklar taşındı. Yürüyüş boyunca "Devrimciler ölmez, devrim davası yenilmezdir!", "Alaattin Karadağ yoldaş ölümsüzdür!", "Katil devlet hesap verecek!" sloganları haykırılırken yapılan konuşmalarda, devrimci faaliyet sırasında katledilen Alaattin Karadağ işçi ve emekçilere anlatıldı. Failleri belli olmasına karşın katil polislerin yargılanmaması teşhir edilirken hesap sorma çağrısı yapıldı. Katil polisleri aklayan mahkemenin Alaattin'in ailesine dava açması da teşhir edildi. İşçi ve emekçilere Alaattin'in parçası olduğu devrim ve sosyalizm mücadelesine katılma çağrısı yapıldı. Alaattin'in 5. ölüm yıldönümünde komünistlerin yaptığı yürüyüşü işçi ve emekçiler de sahiplendi. Bir dizi noktada, yapılan konuşmalar emekçiler tarafından alkışlarla karşılandı.

Alaattin Karadağ'ın vurulduğu sokağa gelindiğinde ise **Türkiye Komünist İşçi Partisi (TKİP)** bayrağı açılarak Karadağ'ın partisi Esenyurtlu işçi ve emekçileri selamladı. Alaattin Karadağ'ın hesabını sorma, işçi sınıfının kurtuluş mücadelesini büyütme için parti safalarında mücadeleyi büyütme çağrısı yapıldı.

Alaattin'in vurulduğu yerde gerçekleştirilen anma programında ilk olarak saygı duruşunda bulunularak Alaattin şahsında tüm devrim ve sosyalizm mücadelesinde şehit düşenler anıldı.

Anmada BDSP adına yapılan konuşmada, Alaattin'in fedakarlığı, emektarlığı anlatıldı. Yoldaşlarını koruma uğruna çatışmada katledilmesine değinildi. Konuşmada, içinden geçmekte olduğumuz yeni ve zor dönemin koşullarına dikkat çekilerek devrim ve sosyalizm mücadelesini yükseltmenin önemine vurgu yapılırken kapitalist sistemin miadını doldurduğu belirtildi. Alaattin'den devralınan bayrağın yükseltilmesi sorumluluğuna vurgu yapan BDSP temsilcisi, komünist işçi partisinin bunun için mücadele ettiğini, Alaattinler'in sokaklara taşıdıkları sloganların Haziran Direnişi barikatlarına, Greif işgaline taşındığı söylendi. Kavgada düşen her devrimcinin bir damla kanının bile hesabını sormak için devrimci sınıf partisinin mücadelesini yükseltmek gerektiği vurgulandı.

"Şehitler yaşıyor, genç komünistler savaşıyor!"

Anma genç komünistlerin konuşmalarıyla sürdü. İlk olarak liseli genç komünistler adına yapılan konuşmada "Gücümüz birliğimizden gelir" dendi. Liselerde örgütledikleri eylemlere ve Soma boykotuna değinen liseli, "Ortadoğu'nun bereketli toprakları nice Alaattin yaratacak" sözleriyle Karadağ'ın bıraktığı bayrağı devraldıklarını belirtti.

Liseli konuşmasını TKİP MK üyesi ve Ulucan Direnişi şehidi Habip Gül'ün "Partinin bayrağına leke sürdürmeyeceğiz" sözünü tekrarlayarak bitirdi. Genç komünistler adına yapılan konuşmada ise sömürün ortadan kaldırılması için mücadele edildiği ifade edildi. Gençliğin devrimci birliğini sağlamak için faaliyetlerin örgütlendiği anlatıldı. Gençlik adına konuşmalar "Gençlik gelecek gelecek sosyalizm!", "Şehitler yaşıyor genç komünistler savaşıyor!" sloganlarıyla karşılandı.

Karadağ'ı anma programı, şiir dinletisi ve hep bir ağızdan söylenen marşlarla sona erdi.

Anmaya Halkevleri, ÖDP ve PDD de destek verdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Alaattin gibi...

2009 yılının 19 Kasım'ında devrimin bir neferi daha sokak ortasında katledildi. O zaman da hava bugün kadar soğuk muydu bilinmez ama Alaattin'in bedeni soğuyup kalmıştı sokak ortasında.

Arkasından birçok şey söylendi. Devrimciler karalandı. Katiller aklandı. Oysa herkes her şeyi adı gibi biliyordu: "Sınıfı bilip sınıf içinde mayalanan bir komünistten 'tehlikeli'si yoktur." Bu yüzdendi kara bir örtünün atılması üzerine. Bu yüzdendi yaralı bir bedene sıkılan kurşunlar. Önceleri olduğu gibi yine sermaye ve onun kollukları oynamıştı rolünü.

Hıyanet-i vataniyeden Sultanahmet Meydanı'nda asılırken insanlar, aleme ibret alınmasını salık vermişlerdi. 12 Eylül döneminde yine gencecik insanları, devrimin çelik bedenlerini ipe gönderiyorlardı. Aktörler değişiyor, sermaye geliyor, baskı zulüm katlanıyordu. Mücadele sürüyordu. Ölüm oruçlarında vücutlarını siper ediyordu komünistler. Katliamlar, işkenceler, baskılarla sindirilmeye çalışılıyordu devrimciler. Televizyonlar ve gazetelerle uyuşturulmaya çalışılıyordu insanlar. Uyuşturamadıklarını, ehlileştiremediklerini infaz ediyorlardı. Alaattin gibi...

Biz biliyoruz. Bu zor, bu dolambaçlı, bu tuzaklarla dolu ve baskılarla örülmüş, bu ölüme gebe yolda korkusuz yürümenin cesaretini göstermek Alaattin'in yüzüne bakmak demektir ve onun yüzüne her bakışımız öfkemizi büyütecektir.

Biz biliyoruz. Hala Kasım'ın içindeyiz ve yeni Ekimler gelene kadar hep orada kalacağız. Bu bilinçle hareket edip tarihe yumruğunu vurana kadar işçi sınıfı, hayatı örgütleyip geleceği çağıracağız. Alaattin gibi...

Eskişehir'den bir DGB'li

MİB Karadağ'ı andı

Metal İşçileri Birliği (MİB), komünist işçi Alaattin Karadağ'ın katledilişinin 5. yılında metal işçilerine seslenerek "Sınıfımızın yiğit neferi devrimci metal işçisi Alaattin Karadağ'ı unutma!" dedi.

Alaattin Karadağ'ın katledilişinin yıldönümünde MİB tarafından yapılan açıklamada şunlar ifade edildi:

"Alaattin Karadağ mücadelemizde yaşayacak!

19 Kasım 2009'da Esenyurt'ta afiş astığı sırada polis tarafından katledilen devrimci metal işçisi Alaattin Karadağ'ın yitirilişimizin üzerinden 5 yıl geçti.

Hayatını işçi sınıfının kurtuluşuna adanmış, çalıştığı işyerinde parmağını da iş "kazası"nda kaybeden Karadağ'ı mücadelemizde yaşatacağız.

Alaattin Karadağ devrimciliğe doğru ileri bir adım atarken yazdığı mektupta şunları söylüyordu:

'Önemli olan sosyalizmi, sınıf partisini, öncü işçi kavramlarını militanca ezber bilmek değil, onun hayattaki karşılığını hissetmek ve işçi kitlelerine onların gündelik ve genel yaşantılarında karşılığını hissettirmek ve yakıcı bir ihtiyaç olduğunu kavratmaktır.'

Her bilinçli öncü işçinin üzerinde düşünmesi gereken bu sözlerinin arkasında duran Karadağ'ı saygıyla anıyoruz."

Tüm ülkeyi gaza boğacaklar

Polis ve askere “vur emri” verildiği, faşist baskı ve terörün dizginlerinden boşaldığı bir süreçte sermaye devleti tüm ülkeyi gaza boğmak için gaz stoklarını dolduruyor.

Haziran Direnişi sürecinde ve ardından yapılan eylemlerde birçok kişinin yaşamına neden olan gaz bombası kullanımında limitler aşıyor.

Sermaye devleti, toplumsal mücadeleleri bastırarak iş yaptırdığı hazırlıklar çerçevesinde önümüzdeki beş ay içinde Güney Kore’den yaklaşık 55 milyon liralık gaz fişeği almayı planlıyor.

2 milyon adet gaz fişeği alınacak

Sermaye devleti 2015’te yalnızca Güney Kore’den 2 milyon adete yakın biber gazı kapsülü satın almak için düğmeye bastı. İki hafta önce yapılan anlaşma ile ithalatın 3 ya da 4 parça halinde yapılması ve 550 bin adet kapsülün 2015 Ocak ayı ortasında teslim edilmesinin planlandığı ifade edilirken, fiyatlar kapsül başına 13-16 dolar arasında değişiyor.

İhracatçı yapan şirket Güney Kore’nin tek göz yaşartıcı gaz bombası üreticisi Daekwang. Alımı yapacak olan firma Meydan Av ve onun kardeş şirketi Mercan Pazarlama. Türkiye’nin planladığı ithalat miktarı 1 milyon 898 bin 515 adet. Toplam ödenecek rakam ise tahmini olarak 24 milyon 680 bin 695 dolar. Bu, Türk Lirası’na çevrildiğinde bugünkü kurla 54 milyon 840 bin 504 liraya denk geliyor.

Alınan bilgiye göre Türkiye’de gaz fişeği ithalatı yapan firmalar Mercan ve Meydan. İki şirket 2013’te

de toplam 660 bin adet gaz fişeği ithal etmişti. Birim fiyatı 13 dolardan hesaplandığında bu 8 milyon 580 bin dolara denk geliyor. Yani Türkiye 2013’te toplam 19 milyon 81 bin 920 liralık ithalat yaparken 2015’te ithalat miktarını üç katı arttırdı.

Bahreyn’de yasaklandı

Meslek örgütleri ve insan hakları kurumlarının “kimyasal silah” olarak nitelendirdiği gaz bombasının Güney Kore’den alınması ise dikkat çekiyor. Türkiye’nin ardından Güney Kore’den en çok gaz fişeği alımını yapan ikinci ülke olan Bahreyn rejimi dahi uluslararası kampanyalar sonucunda Güney Kore’den gaz fişeği alımını durdurmuş bulunuyor. Geçtiğimiz günlerde düzenlediği basın toplantısıyla Türkiye ve dünyada biber gazının yasaklanması gerektiğini belirten Biber Gazı Yasaklansın İnişiyatifi, Bahreyn’de Physicians for Human Rights’ın hazırlamış olduğu rapora göre Arap coğrafyasındaki halk ayaklanmaları sürecinde 39 insanın ölümüyle sonuçlanan eylemler sonrasında düzenlenen uluslararası bir kampanya ile “biber gazı” satın alınan Güney Kore’ye ciddi bir baskı uygulandığı, bunun sonucunda da bu firmanın Bahreyn’e biber gazı satışının hükümet tarafından durdurulduğu bilgisini vermişti.

Bu firmanın, Bahreyn’e satmadığı kimyasal silahı Türkiye’ye satacağının belirtildiği açıklamada, benzer bir kampanya ile Türkiye’de de bu kimyasalların alımının durdurulabilmesi için mücadele çağrısı yapılmıştı.

ESP’ye operasyon

TMŞ ekipleri, çevik kuvvet ve özel hareket polislerinin de desteğiyle 18 Kasım gecesi ve 19 Kasım sabahı İstanbul’un çeşitli ilçelerinde ESP üyelerine ve parti binalarına yönelik baskınlar düzenledi.

Gazi Mahallesi’ndeki ESP Sultangazi İlçe Örgütü polis tarafından basılıp talan edilirken Sarıgazi’de de ESP binasına gerçekleştirilen baskında eşyalar talan edildi.

İki ilçede yapılan baskınlarda 22 ESP üyesi gözaltına alındı.

Gaziosmanpaşa Sulh Ceza Mahkemesi’nin kararıyla alınanların isimleri şöyle: Hüseyin Şahin, Erdal Demirhan, Maksut Toprak, Metin Kürekçi, Ali Can Albayrak, Bünyamin Üklü, Cüneyt Polat, Zeynel Yıldız, Fatih Sizgen, Ersel Mert, Murat Ağıt, Tarık Tepeli, Sercan Gönültaş, Serap Kaya, Taner Taş, Sinan Polat, Herdem Sara, Ömer Ürper, Muharrem Esina ve Mustafa Kubilay Sever.

Bu arada Alibeyköy’de İrfan Gerçek’in de evini basan polis, Özgegül Ateş’i sordu.

Sarıgazi’de Cumartesi Annesi Hanife Yıldız ile HDP üyesi Resül Baysungur’un da evi basıldı. Evlerden gözaltına alınan olmadı.

Gözaltı terörüne protesto

İstanbul

Gazi Mahallesi Eski Karakol Durağı’nda toplanan ESP üyeleri, Nalbur Durağı’na yürüdü. Yürüyüşe HDP, Partizan, SYKP, Mücadele Birliği, Halkevleri de destek verdi.

Eylemde açıklama yapan ESP İstanbul İl Başkanı Çiçek Otlu, devletin sosyalistlere yönelik saldırılarının arttığına dikkat çekerek, son baskınlar ile “Direnenler buluşuyor” şiarıyla düzenlenecek “İsyan devrim sosyalizm” gecesinin engellenmek istendiğini belirtti.

Adana

İnönü Parkı’nda gerçekleşen eylemde ESP adına açıklama yapan Meral Tatar, “Sosyalistler, tarihin birçok eşliğinde maruz kaldığı devlet terörüne boyun eğmemiştir. Bu sefer de eğmeyecektir. Engellemeye çalıştığınız şey tarihin doğal akışıdır. Tarih sizin engelleyemeyeceğiniz kadar güçlüdür ve tarih yapanların önünde hiçbir gerici güç duramaz. Yürüyüşümüz devam edecek ve siz her saldırdığınızda daha güçlü geleceğiz” dedi.

Eylemde konuşma yapan HDP PM üyesi Leyla Uyar da “ESP susmadı, susmayacak. HDP susmadı, susmayacak” dedi ve gözaltına alınanların derhal serbest bırakılmasını istedi.

Ankara

ESP Ankara İl Örgütü ise Yüksel Caddesi’nde açıklama yaptı. ESP’lilere, HDP MYK Üyesi Alp Altınörs, PSAKD Genel Başkanı Müslüm Doğan, HDP yöneticileri, KESK’e bağlı sendika şube yöneticileri, Ankara Düşünceye Özgürlük Girişimi, Kürdi-Der, Alinteri, Partizan, Kaldıraç’ın da aralarında bulunduğu çok sayıda kurum destek verdi.

Eskişehir

ESP Eskişehir İl Örgütü de gözaltıları protesto etti. Eyleme, EHP, SDP, Gençlik Muhalefeti, DHF ve EDÖDER de destek verdi.

TOMA terörüne soruşturma yok!

Soma'da 13 Mayıs'ta yaşanan madenci katliamını protesto eylemleri sırasında TOMA'dan sıkılan tazyikli suyla polis terörünün hedefi olanların açtığı davalarda polis terörünün baş sorumlularının soruşturulması engellendi.

Taksim'de polis saldırısına soruşturma yok

Soma Katliamı'nın 17 Mayıs'ta Taksim'de protesto edilmesi sırasında Birgün gazetesinde gönüllü foto muhabirliği yapan Pembegül Gökçek, TOMA'dan sıkılan tazyikli suyla yaralanmıştı.

Doğrudan hedef alınarak sıkılan suyla yaralanan Gökçek, sonrasında kendisine su sıkılan T35 nolu TOMA'daki polisler, emniyet amirleri, İstanbul eski Valisi Hüseyin Avni Mutlu ve İstanbul Emniyet Müdürü Selami Altınok hakkında suç duyurusunda bulundu.

Gökçek'in avukatı Ruşen Ali Nergiz, savcılığa verdiği dilekçede hem olay sırasında TOMA'dan su sıkılan polisler hem de oradaki amirlerinin yanı sıra vali ve emniyet müdürünün de Gökçek'in yaralanmasında sorumlu olduğunu belirtti.

Yapılan başvuruyu neticesinde dosyayı inceleyen İstanbul Cumhuriyet Başsavcısı Vekili Selamettin Celep, vali ve emniyet müdürüyle "olayın bağının ne şekilde kurulduğu ve kurulacağı açıklanmamış" diyerek bunun soyut bir iddia olduğunu belirtti ve Mutlu ile Altınok hakkındaki "evrakın işlemden kaldırılmasına kovuşturmaya yer olmadığına" karar verdi.

Polisler için gerekli soruşturma için ise dosyayı Memur Suçları Soruşturma Bürosu'na gönderdi.

Polislerle ilgili soruşturma evrakını inceleyen savcı ise tanık olarak gazetemin muhabiri Ersin Özdemir'in yanı sıra Eski Beyoğlu İlçe Emniyet Müdürü Ünal Altın, T35 nolu TOMA'yı kullanan Yıldırım Top ve

operatörlük yapan Hakan Yıldırım'ın ifadelerini aldı.

Altın, "illegal örgütler" propagandası yaparak saldırıyı gerekçelendirmeye çalışırken polisler "kimsenin hedef gözetilmemesi ve serpmeye halinde su sıkılması talimatı" verdiğini iddia etti.

Polisler de amirlerinin verdiği ifadeye paralel olarak kimseyi hedef almadıklarını iddia ettiler. Pembegül Gökçek'in yaptığı suç duyurusu neticesinde polisler hakkında "kasten adam yaralama" suçlamasıyla inceleme başlatıldı. Fakat saldırıyı yöneten, Taksim'deki eylemleri yasaklayan ve doğrudan saldırı emri veren Vali ve Emniyet Müdürü hakkında ise soruşturma izni verilmedi.

Soruşturmaya bakanlık engeli

İzmir'deki Soma protestoları sırasında Konak Meydanı'nda gerçekleştirilen eyleme polis saldırı ve saldırı sırasında Avukat Ali Aydın ile emekli öğretmen Kızbes Aydın TOMA'dan sıkılan suyla yaralandı.

Aydın çifti, kitleden ayrılarak ara sokağa girdikleri sırada saldırıya maruz kaldıklarını, sıkılan gazlı sudan dolayı vücutlarında yanma oluştuğunu ve Kızbes Aydın'ın koah hastalığı nedeniyle fenalaştığını belirtti.

Bunun üzerine Vali Mustafa Toprak ve kendilerine su sıkılan polis hakkında suç duyurusunda bulundular. Suç duyurusu üzerine savcılık soruşturma için İşçileri Bakanlığı'ndan izin istedi.

Ancak bakanlık; "TOMA'ların ne zaman müdahalede bulunduğunun tespit edilememesi ve polislerin yasal görevlerini yaptıklarını" gerekçe göstererek soruşturma izni vermedi.

Ayrıca Aydın çiftinin kitle içerisinde resimlerini bularak delil diye dosyaya ekleyen polisler, TOMA'ların kendi görüntü kayıtları olmasına rağmen hangi TOMA'dan su sıkıldığının "belirlenemediğini" iddia etti.

Düşünce hapiste!

Türkiye Yazarlar Sendikası (TYS), PEN Türkiye Merkezi ve Türkiye Yayıncılar Birliği (TYB), '15 Kasım Hapisteki Yazarlar Günü'nde İstanbul'da basın toplantısı gerçekleştirdi.

Türkiye Yayıncılar Birliği'nde gerçekleştirilen basın toplantısında basın metnini, Türkiye Yayıncılar Birliği Yönetim Kurulu Başkanı Metin Celal okudu. Her yıl Kasım'ın 15'inde, Türkiye'de ve dünyada meslekleri yaptıkları için hapse atılan yazarlar, gazeteci ve çevirmenlerin durumlarının gündeme getirildiğini belirten Celal'in okuduğu açıklama şu sözlerle devam etti:

Hapsetmek alışkanlık haline geldi

"Gazetecileri, yazarları, çevirmenleri hapis etmeyi alışkanlık haline getirmiş rejimler bu kişileri hapis ettiklerini reddetmiyorlar. İddiaları gazeteci, yazar ve çevirmenlerin işleri ile ilgili olmayan suçlardan dolayı hapis edildikleri. Düşüncelerini ifade etmek istedikleri, yayınlama özgürlüğü haklarını kullandıkları için hapis edilenlere yöneltilen suçlamaları biraz araştırdığınızda, dava dosyalarına bakabildiğinizde (dava dosyalarına çoğunlukla avukatların bile bakması mümkün değil) suçlamaların ne kadar mesnetsiz olduğunu görüyorsunuz."

Basın metninde ayrıca 2013'te 73, 2014'te 19 yazar, gazeteci ve çevirmenin hapse bulunduğu, aralarından birinin 3 ayı örgüte üye olmaktan yargılandığı, hapisteki yazar sayısının azalmasının uygulamaların değiştiği anlamına gelmediği ifade edildi.

33. Uluslararası Dünya Hapisteki Yazarlar Günü'nde, Paraguaylı yazar, öğretmen ve Paraguay PEN üyesi Nelson Aguilera, Kırgızistanlı yazar ve Kırgızistan ve Özbek azınlığının üyesi Azimov Askarov, Kamerunlu şair Dieudonne Enoch Meyomesse, İranlı öğretmen şair Mahvash Sabet ve Çinli gazeteci ve Bağımsız Çin PEN Merkezi Üyesi Gao Yu'nun durumlarına dikkat çekildi.

Devlet düşünen insanlara baskıyı sürdürüyor

Basın metninin ardından Uluslararası PEN Türkiye Merkezi Hapisteki Yazarlar Komitesi Başkanı Halil İbrahim Özcan kısa bir konuşma yaptı. Devletin düşünce ve ifade özgürlüğüne olan baskısının devam ettiğini belirten Özcan, Haziran Direnişi'ni kitaplaştıran Abdurrahman Erol Özkoray'ın 1 yıl ceza aldığını ancak bunun basında yer almadığını vurguladı.

Türkiye Yazarlar Derneği Yönetim Kurulu Üyesi Hakkı Zariç ise Şair Nef'i'yi boğarak öldüren, Namık Kemal'i sürgün eden, Nazım Hikmet'i hapse atan, Sabahattin Ali'yi bir ağacın dibinde öldüren zihniyetin farklı davranmasını beklemediğini, düşünen insanların bu şiddete maruz kaldığını ifade etti. Zariç ayrıca, devletin kendisinden olmayana suçlamadığını, kendisinden olmayandan öç aldığını vurguladı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

“Mükemmel” iş güvenliği paketi açıklandı!

Kapitalist düzenin gerçek yüzünü gösteren örnekler tepki çektiği için AKP, düzenin bozulan imajını makyajlama işine koyuldu. Önümüzdeki hafta meclise getirilmesi planlanan “iş güvenliği paketi” bu amaçla hazırlanmıştır.

AKP hükümet olduğu dönemde, resmi verilere göre, “iş kazaları”nda 13 bin 510 işçinin ölmesinden sorumludur. İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi’nin (İSİG) raporuna göre ise, AKP’nin 12 yıllık dönemi boyunca en az 14 bin 455 işçi, 2014 yılının ilk 10 ayında ise en az 1600 işçi iş cinayetine kurban gitmiştir.

İş cinayetleri Soma’da, Ermenek’te olduğu gibi madenlerde, Torunlar’da olduğu gibi inşaatlarda ya da Isparta’da olduğu gibi tarım işçiliğinde katliam boyutlarında yaşanmaktadır. Bunun yansıması her işkolunda her gün ölümlü “iş kazaları”, yaralanmalar yaşanmaktadır. Kapitalist düzenin gerçek yüzünü gösteren bu örnekler tepki çektiğinden dolayı sermaye hükümeti AKP, düzenin bozulan imajını makyajlama işine koyuldu. Önümüzdeki hafta meclise getirilmesi planlanan “iş güvenliği paketi” bu amaçla hazırlanmıştır.

Taşeron sisteminin korunduğu bu paket, özü itibarıyla mevcut haliyle 6331 sayılı İş Sağlığı İş Güvenliği Yasası’ndan pek de bir farklılık içermiyor. Görünür imajı kurtarmaya yönelik bu pakette yeni bir şey olmadığı gibi büyük bir yanılsama da yaratılmaktadır. Hazırlanan paket “mükemmel” gibi sunulurken, iş cinayetlerinin tüm sorumluluğu adeta işçiye yüklenmektedir. Patronların çıkarı gözetilerek hazırlanan bu paket adı üstünde “iş” güvenliği paketidir.

Ahmet Davutoğlu’nun yaptığı açıklamaya göre, yeni pakette yer alan maddeler şöyledir: “Çok tehlikeli işlerde çalışan 2 milyon 700 bin çalışana mesleki yeterlilik belgesi alma zorunluluğu gelecek. Bundan sonra ‘inşaat işçisi, amele veya şuradan gelen işçiler’ değil işçilerimizin profesyonel olarak yaptığı işle ilgili mesleki sertifikası olacak. Meslek liseleri ve fakültelere zorunlu iş sağlığı ve güvenliği dersi konulacak”

Görünürde eğitimin önemini vurgulayan bu maddelerin çalışma yaşamında hiçbir karşılığı yoktur. Zira şimdiki haliyle de işyerlerinde eğitim veriliyor. Ancak bunlar çoğu durumda işsiz yapılan eğitimlere dönüşmüş durumdadır. Kaldı ki bu eğitime sahip olmak ya da sertifikalı olmak iş cinayetlerinin önüne geçecek midir? Gerçekte eğitim “iş kazaları”nı önlemede tamamlayıcı roldedir. Alınmayan önlemler ve çalışma koşulları iş kazalarında daha belirgindir. Şöyle ki, aldığı eğitime dayanarak bir işçinin patronu uyarması ve önlem alınmadan çalışmayacağını ifade etmesi mevcut sistemde mümkün müdür? Torun Center cinayetinde olduğu gibi işçiler asansörün bozuk olduğu bildirmelerine rağmen çalışmaya zorlanmamışlar mıydı? Onların derdi işçiler öldükten sonra “işçinin hatasıydı” demenin yolunu düzlemektir.

“Yapı denetim firmalarına iş sağlığı ve güvenliği konusunda sorumluluk getirilecek. İnşaatlarda şantiye şefine, madenlerde daimi ve teknik nezaretçilere, ‘iş güvenliği uzmanı’ olma şartı getirilecek”

Belirtilen ‘iş güvenliği uzmanı’ mevcut haliyle yeni çıkan yönetmeliklere göre herkesin olabileceği bir uzmanlık. Kaldı ki iş güvenliği uzmanları şirketler tarafından istihdam ediliyor. Bu uzmanların maaşlarını aldıkları işletmeler hakkında olumsuz rapor yazabileceği mi düşünülüyor?

Bu paket işçinin çıkarına göre değil, patronların çıkarına göre hazırlanmıştır. Bir taşla iki kuş misali bu paket içinde patronlara teşvikler yer almaktadır.

“Yaptırımlarda ödül-ceza dengesi getirilecek, iş kazası olmayan iş yerleri ödüllendirilecek. Örneğin çok tehlikeli iş kategorisindeki bir firmada 3 yıl içinde iş kazası yoksa işsizlik primini yüzde 2 değil yüzde 1 olarak tahsil edilecek. Ancak ölümlü iş kazası meydana gelen bir iş yerinde yüzde 2 değil yüzde 3 olacak. İdari para cezalarında artışlar getirilecek. İşveren ölümlü iş kazasında kusurlu bulunursa ceza kanununda yer alan cezaya ilaven 2 yıl kamu ihalelerinden men edilecek. Standartlara uygun kişisel donanım sağlamayan işverene idari para cezası verilecek.”

Bu maddeler iş güvenliği paketinin patronların çıkarına göre hazırlandığının en basit örneğidir. Patronlar zaten alması gereken olmazsa olmaz önlemleri aldıkları için ödüllendirilecekler! Adeta işçilerle dalga geçilmektedir. Bahsedilen “ödül-ceza dengesi” işçilerin ölmeleri ya da sakat kalmalarının sözü konusu olduğu iş kazaları ile ilgilidir. Bunlar hala “ödül-ceza” adı altında prim ödeme-ödememe derdindedir. Doğrudan cinayet suçu ya da girişimi sayılması gereken bu suçların karşılığı ise idari para cezalarının arttırılmasıdır.

Davutoğlu paketi sunarken pişkince şunları söylüyor: “Kimse üretim zorlamasında

bulunamayacak.” Sanki işçiler gönüllü olarak bu zor koşullara katlanıyorlarmış gibi! Maden işçileri her gün evde geride bıraktıklarıyla helalleşerek işe gidiyorlar. İşe gitmek ölümü göze almak demek. Ama gitmemekse işsizlik, açlık demek bu kapitalist sistemde. İşçiler işsizlikle tehdit edilerek, ölümü göze alarak çalışmak zorunda oldukları gerçeği bilinçlice sapıtılıyor. Böylece işçiler öldüklerinde arkalarından çok kolay “çalışmasalardı” diyebilecekler.

“Rödovans sözleşmelerini 15 yıldan az olmayacak şekilde yapılacak, kamuda rödovans olacak ama bütünüyle başka işverene devredilemeyecek, özel sektörde rödovans olmayacak.” Maden ruhsat sahiplerinin hak sahibi tarafından başkalarına süreli tahsisinde ton başına elde edilen maden hâsılatı/kira geliri anlamına gelen rödovans sistemi kaldırılması gerekirken uzatılıyor.

Patronların çıkarına göre hazırlanan bu iş güvenliği paketinde dikkat çeken bir diğer maddeyi Davutoğlu şöyle açıklamaktadır: “Maden şirketleri geçiş sürecinde çalışanlarına hayat sigortası yapacak. Tüm madenlerde bu sisteme geçmeyi düşünüyoruz.” Devamında şunları diyor: “Fizibilite yaptırıldı, makul görünüyor. Hayat sigortasının işverene getireceği

yükle, muhtemel kazanın getireceği mali yük karşılaştırıldığında hayat sigortası daha sağlıklı ve daha az maliyetli. Böyle olursa özel sigorta şirketleri de denetim yapmak durumunda. Bir işyeri durduruldu, işveren geldi, o durdurulan iş yerinde işe devam etti. O durumda para cezasına çevrilmeyecek bir hapis cezası verilecek." Görüldüğü gibi sermayeyi ihya etmeye yeminli bu efendiler özel sigorta şirketlerini unutmamışlar. Bu aynı zamanda sosyal güvenlik alanını giderek daraltacakları, özelleştirmelerin bu alanda artacağına da itirafıdır. Zira işçi zaten sigortalı olmak durumunda değil midir? Mevcut sosyal güvenlik sistemi niçin vardır? Eklemek gerekir ki bu hayat sigortasının yükünü patronlar çekmeyecek, bunu da işçiye yükleyecektir.

Başından beri vurguladığımız gibi bu paket işçinin çıkarına göre değil, patronların çıkarına göre hazırlanmıştır. Bir taşla iki kuş misali bu paket içinde patronlara teşvikler yer almaktadır. Bu konuyla ilgili pakette şu maddeler yer almaktadır: "Küçük işletmelere devlet katkısı konusunda kolaylık sağlanması" ya da "Maden arama çalışmaları için teşvik mekanizmaları oluşturacağız. Milli arama kapasitemiz zayıf. Maden arama konusunda arama şirketlerinin ve milli kapasitenin artırılmasına çalışacağız. Yurtdışında arama yapan kuruluşların da teşviklerini artıracacağız."

Pakette başka şu maddeler yer almaktadır: "Acil durdurma halleri müfettiş inisiyatifine bırakılmadan karar alınacak. Yeraltı planlarının üç boyutlu hazırlanması zorunlu olacak. Kamu ihalelerinde iş sağlığı ve güvenliğine yönelik bir kalem olacak. Madenler iki yoldan yer üstüne bağlanacak. Yılda 1 olan acil durum plan ve tatbikatlarının 6 ayda bir yapılacak. Tatbikat yapıp bildirimle yetinilmeyecek. Sadece madenlerdeki şikayetleri değerlendirmek için ayrı bir hat kurulacak. Maden ve inşaat sektöründe iş sağlığı teftişleri görüntülü ve fotoğraflı olacak. Müfettişler bizzat görüntüleyecek. Ruhsat sahiplerinden toplanan harç bedellerini ruhsat bedeli altında tek kalemde toplanacak. Çeşitli bakanlıkların ayrı bedelleri alınca bürokratik işler artıyor. Bunları tek bir ruhsat bedelinin bir kısmını faaliyeti biten ve devam eden madenlerin rehabilitasyonu için kullanılacak. Maden işletmelerinde görev alacak teknik personelin niteliklerine yönelik eğitimler yapılacak. Maden sahalarının denetimi ve faaliyetlerinin izlenmesi bağımsız kuruluşlar tarafından yapılması sağlanacak. Maden çalışmalarında her aşama elektronik ortamda kaydedilecek. Bilgiler bilgisayara işlenecek. Aynı anda Enerji Bakanlığı'nda bilgiler geçilecek. An be an durumu takip edebilecek..." Şimdiye kadar zaten olması gereken bu basit önlemler nedeniyle AKP iş güvenliği paketini "mükemmel" olarak tanımlıyor.

Kuşkusuz bu önlemlerin kâğıt üzerinde yazılı olması bir şey ifade etmiyor. İşçilerin en başta örgütlenme hakları gasp edilmişken bu yasaların uygulanabilirliği yoktur. Bugün madenlerde sadece yüzde 5'lik bir sendikalaşma oranından bahsediliyor. İşçileri güvencesizliğe, kuralsız ve sağlıksız çalışma koşullarına mahkûm eden taşeronlaştırma devam ediyor. İş "kazaları" önlenirken patronların kar hirsının doğrudan sonucu olarak yaşanıyor.

Özetle sömürü üzerine kurulu bu sistem devam ettikçe iş cinayetleri de devam edecektir. Bu nedenle örgütlenerek bu sömürü düzenine karşı mücadele edilmelidir.

"Kaza değil katliam" itirafı

6 Eylül 2014 tarihinde, İstanbul Mecidiyeköy'de Torunlar Center şantiyesinde asansör düşmesi nedeniyle 10 işçi yaşamını yitirmişti. İşçi katliamının ardından ortaya saçılanlar ise, yaşananın kaza değil, açık bir işçi katliamı olduğunu gözler önüne sermişti.

Zira katliama neden olan şey, patronun daha fazla kâr hırsı nedeniyle işçi güvenliği önlemlerini almaması ve devletin ilgili kurumlarının denetim konusundaki ilgisizliğiydi.

İşçilerin katledildiği asansörü Torunlar GYO'ya kiralayan asansör firmasının patronunun söyledikleri, bu gerçeği bir kez daha gün yüzüne çıkardı. Katliamın üzerinden yaklaşık 2 ay geçtikten sonra açıklama yapan asansör firması Geda Major'ün ortağı ve Genel Müdürü Orhan Demirel, katliamın göz göre göre gelişiyi ile ilgili teknik bilgiler verdi.

Siviçler sökülümüş, asansör katı yükseltilmiş

Torunlar ile yaptıkları sözleşmeye göre asansörün 31. kata çıkması gerektiğini belirten Demirel, siviçlerin söküldüğünü ve asansörün 32. kata çıkarıldığını belirtti.

Demirel açıklamasına şöyle devam etti: "Siviçlerin sökülmesiyle asansör ara katlarda bile durmakta zorlanır. Asansörde 3 siviç yer alıyor. Ayrı ayrı işlevleri var. Bu asansörün düşmesinin tek yolu da asansörün hareketini sağlayan raydan çıkması. Asansörün raydan çıkabileceği tek yer de 32'nci kat."

Hızlanmak için güvenlikten vazgeçmişler

Demirel'in asansör kurulumu hakkında verdiği bilgilerse, kapitalist sömürü çarklarının nasıl işlediğini,

işlerin hızlanması için işçi güvenliği önlemlerinden nasıl da vazgeçildiğini teyit eder nitelikte. Normal şartlarda asansörlerin binanın dışına kurulması gerektiğini anlatan Demirel, "asansörün binanın dışına kurulması durumunda moloz, beton, çelik konstrüksiyon düşmesinin yaşanmayacağını" söyledi.

Gerekli eğitim verilmemiş

Asansör kullanımı ile ilgili gerekli eğitimlerin alınmadığını belirten Demirel, 6 asansör için 12 kişinin eğitilmesi gerektiğini, ancak kendilerinin yalnızca 3 kişiye eğitim verebildiklerini anlattı. Eğitim konusunda ısrarcı olmayan ve eğitim yapılmadığı yerde asansörlerin kullanılmaması için gerekli girişimlerde bulunmayan Demirel'in anlattıkları, hem gözünü kan/kâr bürümüş Torunlar'ın sorumsuzluğunu, hem de aldıkları paraya bakan kendi vurdumduymazlığını gösterdi.

Ermenek katliamında ağır bilanço

Karaman'ın Ermenek ilçesinde Has Şekerler'e ait kömür maden ocağında kâr hırsı ve denetimsizlik sonucu yaşanan işçi katliamında geçtiğimiz hafta boyunca 8 işçinin daha cansız bedenlerine ulaşıldı.

Ermenek katliamında madencilerin cansız bedenlerine ulaşımla, Türkiye'de 2002-2013 yılları arasında meydana gelen "iş kazaları"nda 13 bin 510 işçinin hayatını kaybettiğini açıklayan AKP'nin Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Faruk Çelik'in suç dosyasına yeni isimler eklendi.

8 işçiye daha ulaşıldı

28 Ekim'de Ermenek'teki madende meydana gelen su baskını sonucunda mahsur kalan 18 maden işçisinden 2'sinin cansız bedenlerine arama-kurtarma çalışmalarının 13. gününde (6 Kasım) ulaşılmıştı.

Cesetlerine ulaşılanların Kerim Haznedar ve İsa Gözbaşı adlı işçiler olduğu, 2 işçinin DNA örneklerinin daha önce 18 işçinin 24 yakınından alınan DNA

örnekleriyle karşılaştırılarak tespit edilmişti.

17 Kasım günü öğle saatlerinde ise madenin 4. başyukarı bölümünde 2 işçinin cesedine ulaşıldı. 2 işçinin cansız bedeninin madenden çıkarılışı sırasında ise gece geç saatlerde (18 Kasım) aynı bölümde 6 işçinin daha cesedine ulaşıldı.

17-18 Kasım tarihlerinde çıkartılan ve Ermenek Devlet Hastanesi Morgu'na kaldırılan 8 işçiden alınan DNA örnekleri Ankara Adli Tıp Kurumu'nda 18 işçinin 24 yakınından alınan DNA örnekleriyle karşılaştırıldı.

Yapılan DNA testi sonucu işçilerin Aşağı Çağlar Köyü'nde oturan Bahri Üzer, Hüsnü Çolak, Osman Çoksöyler; Güneyyurt Beldesi'nde oturan Hüseyin Çolak, Gökçekent Köyü'nde oturan İsmail Gürses, Görmeli Köyü'nde oturan Uğur İlhan ve Kazancı Beldesi'nde oturan Mehmet Tokat ve Tezcan Gökçe olduğu belirlendi.

Böylelikle, bugüne kadar madendeki 18 işçiden 10'unun cenazelerine ulaşılmış oldu. Madendeki 8 işçiyi arama çalışmaları devam ediyor.

Reklam heveslisi Ülker'in “sosyal sorumluluğu”

Ülker büyümeye devam ediyor. Büyüyen her şirket gibi reklam ihtiyacı da artan kârı gibi büyüyor. Kapitalizmin değişmeyen tüketim toplumu ihtiyacından toplumun ihtiyacını yönlendirebilmek, arz-talep ilişkisini kârlılıktan kurmak için reklam kritik halkayı oluşturuyor.

Reklam öyle bir bağımlı ilişki dayatıyor ki, yıl içinde binlerce tonluk satışı olan içecek sektöründeki tekeller kesintisiz reklam, kampanya, promosyon çalışmaları olmadan yapamıyor.

Kapitalizmin gelişimiye tek başına boyalı-şaşalı reklamların, promosyon hediyelerinin sınırını ortaya çıkararak yeni bir reklam dalı yarattı: “Sosyal sorumluluk”!

Reklam amacı taşımaktan öteye geçmeyen sosyal sorumluluk projelerinin, toplumun sosyal ihtiyaçlarına çözüm üretme gayesi taşımadığı ise her bir şirketin ortaya çıkardığı projelerden açıkça görülüyor. Ülker de sadece Türk burjuvazisi içinde değil bizzat küresel sermaye gruplarından birini temsil ettiği noktada kapitalizmin işleyişini özetleyen bir şirket örneği sunuyor. Zira dünyanın 3. en büyük bisküvi üreticisi olma sıfatı tüm bu sömürü-kâr denklemiyle sağlandı.

İşçilerin alınterinin sömürsüyle büyüyen, sendikasızsız çalıştırma yerine işbirlikçi sendika bürokratlarını beslemeyi tercih eden Ülker, kapısı önünde işçiler direnirken “Türkiye'nin sosyal sorumluluk liderleri” listelerinde dolaşıyor.

Sosyal sorumluluk anlayışını “kurucu ve onursal” başkanları Sabri Ülker'in “Biz her insanın, hangi ülkede yaşarsa yaşasın, güzel bir çocukluk geçirme hakkına sahip olduğuna inanıyoruz...” cümlesiyle özetleyen Ülker, reklamı için en can alıcı hedef kitleyi çocuklar olarak belirlemiş. Çocuk sömürsünü tersten kurgulayan Ülker, esasında çok küçük kaynaklar ayırdığı sosyal sorumluluk kampanyalarında çocukları kullanarak iki katı prim yaratma peşinde.

‘Çocuk ve mutluluk’ ana fikri üzerine kurulu anlayışlarında yüzlerce çalışanın gün yüzü görmeden ailesinden ayrı kalması, babasını görmeden bayram geçiren çocukların mutsuzluğu ise yer almıyor. Ülker işçilerinden Dursun Topal'ın söyledikleri işçilerin

durumunu tanımlıyor: “Diyorlar ki sana para veririm ama hayattan mahrum kalırsın. Eşine zaman ayıramıyorsun, akrabalarına ziyarete gidemiyorsun. Hiçbir sosyal faaliyetin olmuyor. 8 saat çalışsan bu sefer de maddi açıdan zor durumda kalıyorsun. Gece vardiyası desen çok ağır. 12 saat çalışılıyor.” Sosyal sorumluluktan bahseden Ülker, kendi bünyesinde çalışan binlerce işçiye karşı hiçbir sorumluluk duymuyor. Sefalet ücreti ve uzun çalışma saatleri dayatarak işçileri robotlarla yarışan ücretli kölelere çeviren Ülker yönetimi çocuklar için spor ve kültür-sanat projeleri organize etmeyi önemli bir sorumluluk sayıyor.

Milyon dolarlarla ifade edilen reklam sektöründe en ucuz kategori olan sosyal sorumluluk gerici burjuvazinin “hayırsever” görüntüsüne de hizmet ediyor. Fabrikada ilk meşecit kurmasıyla bilinen Ülker patronu, AKP gericiliğine yaslanarak palazlanmaya devam ederken kitlelere de bu reklam projeleriyle kendini tanıtıyor.

Ülker'in sahibi olan Yıldız Holding, Türkiye Futbol Federasyonu ile gerçekleştirilen “Çocuklar için Futbol Projesi” ve Basketbol Federasyonu ile organize edilen basketbol şenlikleri sayesinde bugüne kadar 250 bin çocuğa spor yapma olanağı sağlamakta övünüyor. Projelerin çocuklar için sürekli spora erişim adına neler bıraktığı ise belirsiz. Yine kaba bir etkinlik yöntemi

ile Ülker Çocuk Sinema Şenliği ile 750 bin çocuk sinema ile 'tanıştı'. Sayıyı şişirme gayesiyle ortaya çıkarılan tüm projelerinde binlerce çocuğa bir daha erişemeyecekleri sinema salonlarında film izleme şansı vererek Ülker'in durduğu yeri gösteriyor.

Toplum ve tüketici sağlığına itibar ettiğini iddia eden Ülker, işçilerin meslek hastalığına ise kayıtsız. Hatta işçilerin bel, boyun fıtığı gibi rahatsızlıklarının kayıtlara geçmemesi için başta işbirlikçi Öz Gıda-İş Sendikası bürokratlarını da devreye sokarak işçileri kendi kaderlerine terk ediyor.

“Sürdürülebilir ve istikrarlı bir büyüme sürecinde, çalışanların, toplumun ve tüketicilerin sağlığına itibar edeceğiz ve çevreye saygılı bir şirket olarak faaliyet göstereceğiz” cümlesini kuran şirketin pratikte çalışanların sağlığı için aldığı bir önlem yok! Fabrikada 600-700 işçinin bel ve boyun fıtığı olduğu aktarılıyor. İşçilerin üretimdeki payını azaltma adına kullanılması gereken robotlar Ülker fabrikasında işçilerin hızlandırılması için kullanılıyor. İşçilerin makineyle eş zamanlı çalışması dayatıldığı için banttan tuvalet için dahi ayrılmadığı koşullarda çalışan sağlığına itibar kelime oyunu olarak kalıyor.

Fakat reklamlarla, sosyal sorumluluk projeleriyle farklı bir görünüm yaratan Ülker'in oyununu bir grup işçi bozdu. Emek sömürsüne, işbirlikçi sendika ağalarına isyan eden işçiler sendika değişikliği yaparak mücadele yolunu seçtiler. Günlerdir Ülker fabrikasının kapısında, Ülker patronunun gittiği TÜYAP Kitap Fuarı'nda, holding merkezi önünde eylemler gerçekleştiren işçiler gerçeği haykırıyor. Onuru ve hakları için direnişi seçen işçiler kendi özgün üretimleriyle Ülker reklamlarındaki vurgularla taleplerini dillendiriyor. Binlerce liralık reklam çalışmaları karşısında gerçeklerle ortaya çıkıyorlar. Bu da kapitalizmin detayları dolduran, yaşamı kuşatan tüm uygulamalarına rağmen işçi sınıfının kıpırdadığında oyunu bozmaya başladığını bir kez daha gösteriyor. Ülker patronu aldığı şirketlerle reklamını yapıp, çocukları öne sürerek sosyal sorumlulukla övünürken işçiler direnişle haklarını kazanmak için seslerini ulaştırdıkları her alanda haykırıyor. İşte bu da reklam heveslisi Ülker'in “sosyal sorumluluğu”nu, yarınsa emek sömürsünü parçalamanın yolunu gösteriyor.

Ülker işçilerinden Yıldız Holding önünde eylem

DİSK/Gıda-İş Sendikası üyesi direnişçi Ülker işçileri, 18 Kasım'da Yıldız Holding önündeydi. Holding önüne yürüyen işçiler “Köle gibi çalışan işçiler devleşen Ülker!” şiarlı Türkçe ve İngilizce pankartın yanı sıra Ülker'deki sömürüyü teşhir eden dövizler taşıdılar.

İşçiler TÜYAP Kitap Fuarı'ndaki imza gününde de eylemde olduklarını ifade ederek Ülker patronunu hiçbir yerde rahat bırakmayacaklarını haykurdular.

Fabrikada üç vardiya uygulamasına geçilmeye çalışıldığını, sefalet ücretlerine mahkum edilen işçilerin mesaiye kalamayacakları için “üzülecek hale” getirildiğini anlatan işçiler Ülker büyürken işçi sömürsünün arttığını belirttiler. Eylemde ayrıca,

Ülker'in devraldığı İngiltere'deki United Biscuits bünyesinde çalışan işçilerin de hakları için grev hazırlığında olduğu aktarıldı.

Eylemde yapılan konuşmalarda, tüm işçilerle birleşerek hakların alınacağı söylenirken işbirlikçi Öz Gıda-İş yönetimi teşhir edildi. Direnişteki işçilerden Birol Cansu ise hayatlarının fabrikada geçtiğini ve robotlarla yarışmak zorunda bırakıldıklarını söyledi. Ayrıca meslek hastalıklarına da dikkat çekti.

Eylemde basın açıklamasını DİSK/Gıda-İş İstanbul Bölge Temsilcisi İbrahim Kızılyer okudu. Açıklamada 27 Ekim'de Öz Gıda-İş'ten istifalarla başlayan ve işten atmalarla devam eden süreç aktarıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Metal işçisinin ihtiyacı devrimci ve kararlı bir önderliktir!

Sınıf mücadelesinde kritik bir mücadele alanı olan MESS Grup TİS süreci, anlaşma sağlanamaması nedeniyle "arabulucu" aşamasında bulunuyor. Resmi prosedüre göre bu aşamada da anlaşma sağlanamaması durumunda grev kararlarının alınması gerekiyor. Gelişmelerin tam olarak bugünden nasıl bir seyir izleyeceğini kestirememekle birlikte, bugünkü tabloda grevden önce herhangi zamanda satış sözleşmesiyle biteceğini tahmin edebiliriz. Çünkü halihazırda metal işçilerinden yana bu gidişatı değiştirebilecek bir inisiyatif ortaya konulabilmiş, bu bir yana bu yönde güçlü bir işaret gösterilebilmiş değildir. Öyle ki geçtiğimiz dönemle karşılaştırıldığında neredeyse ortalıkta kuş uçmamaktadır.

Metal işçisinin büyük ölçüde edilgen biçimde izleyici olarak kalması ölçüsünde meydan MESS ile işbirlikçisi Türk Metal çetesi ile diğer iddiasız oyunculara kalacaktır. Bu durumda da yıllar boyunca ne olduyorsa o olacaktır. Yani MESS'in dediği olacak, metal işçisi için kölece çalışma koşulları ve sefalet pekişerek sürecektir.

Elbette tüm bu olumsuz tabloya rağmen önümüzdeki günler içerisinde sürecin seyrinin değişimi ihtimali yok değildir. Ancak fabrikalardaki durum ve bu arada da gidişatı değiştirebilecek dinamikler pek umut vermemektedir.

Mevcut tabloya tüm taraflarıyla daha yakından bakalım.

Öncelikle MESS özellikle geçtiğimiz dönem yaşanan kabus gibi günlerden sonra oldukça rahat bir sözleşme süreci geçirmektedir. Çünkü özellikle Türk Metal'in bekçilik yaptığı fabrikalar büyük ölçüde kontrol altına alınmıştır. Önceki dönemde yaşanan Bosch çıkışı bastırılmış, tam da bugünlerde Bosch'ta yeniden düzen sağlanmış ve kalan son mevziler de ele geçirilmiştir. Öte yandan geçtiğimiz dönemin hareketli fabrikalarında öncülük yapan işçilerin büyük bölümü ayıklanmış, kalanların iradesi de büyük ölçüde kırılmıştır. Bu ikisi bir arada metal işçilerinin mücadelesini ve başarıya umudunu kıran sonuçlar yaratmıştır.

Elbette fabrikalarda mevcut çalışma düzeninin değiştirilmesi, kölelik zincirinin bir parça gevşetilmesi yönünde büyük bir istek söz konusudur. Metal işçileri homurdanmaya devam etmektedir. Yine Türk Metal çetesine yönelik zerrece güven duyulmadığı gibi ona büyük bir öfke beslenmektedir. Fakat başarıya umudu yıkılıp da özgüvende kırılmalar ortaya çıktığı için öfke ve mücadele isteği bastırılmakta, bunun yerine çaresizlik ve boyun eğiş eğilimi ön plana çıkmaktadır. MESS ile Türk Metal'in istediği biçimde yürümektedir. Bu gidişatı değiştirecek olağanüstü bir çıkış yaşanmadığı durumda satış sözleşmesi sadece bir zamanlama sorunu olacaktır.

Bu durumda tartışma, satışın olup olmayacağı ile değil ne ölçüde bir satış olacağıyla ilgilidir. İnsanca çalışma ve yaşam koşullarının nesnel ölçüleri dikkate alındığında, Türk Metal'in taslağı dahi bir satış sayılmalıdır. Çünkü son derece geri, bazı maddeleri işçi sınıfının bilincine ve değerlerine saldırı mahiyetinde olan bir taslaktır bu. Metal işçilerinin haklarını ileriye

götürmek bir yana elindekini bile korumaktan aciz bir taslaktır.

MESS'in bu taslağa karşılık olarak Türk Metal ile diğer sendikaların önüne koyduğu karşı teklif ise, son derece pervasız ve ahlaksız bir gasp listesinden başka bir şey değildir. Sadaka niyetine zamdan esnek çalışmaya, raporlu geçen sürelerin ücretten kesilmesinden deneme süresinin dört aya çıkarılması gibi bir dizi maddeden oluşmaktadır bu liste. İşte bu pervasız gasp listesi ortaya konulunca Türk Metal'in satış taslağı da kıymetli hale getirilmekte, satışı yutturmak için pazarlık marjı oluşturulmaktadır. Sopa niyetine kullanılan bu liste ile yılgınlık duygusu güçlendirilmeye çalışılmaktadır.

Aslında tüm metal işçilerinin de bildiği gibi, bu "ölümü gösterip sıtmaya razı etme" oyunundan başka bir şey değildir. Metal işçileri bunu da bildiği için bu denli ağır bir saldırı listesi karşısında bile sesini çıkarmamaktadır. Pek çok işçi, "nasıl olsa MESS bu listeyi geri çekecek, biz de üç kuruluşla zamlarla yetinmek zorunda kalacağız" düşüncesindedir.

Bu düşünce yanlış değildir, fakat MESS ve Türk Metal cephesi metal işçisinin bu kayıtsızlığı ölçüsünde satışı da ağırlaştırabilir. Bunu da hesaba katmak şarttır.

Ortadaki bu rahatsız edici tablonun yaratılmasında kuşkusuz ki en büyük sorumluluk Birleşik Metal-İş-İş Sendikası yönetimine aittir. Çünkü daha önceki dönemlerde baştan ortaya koyduğu iddiaların arkasında duramayan, böylelikle çaresizce MESS-Türk Metal işbirliğiyle yaratılan sendikal düzene boyun eğen Birleşik Metal-İş yönetimi, bu tutumunu pekiştirmiştir. İki dönem önce yaptığı atağın, tabandan ortaya konulan iradeyle birlikte bir parça gösterilen kararlı tutumun ortaya çıkardığı olanakları geçtiğimiz dönem heba eden bu yönetim, bu dönem iyiden iyiye postu yere sermiştir. Öyle ki "işbirlikçi-dayatmacı toplu sözleşme düzenini yıkmak" iddiası şimdilerde yerini "etkili" muhalefetle, MESS ve Türk Metal'den olabilecek en çok tavizi koparmak, satışı bir parça

hafifletmek biçimindeki boyun eğişe bırakmıştır.

Hali hazırda bu sendika cephesinden gerçekleştirilen eylemler tablosu kimseyi yanıltmamalıdır. Bu eylemler kendi içerisinde oldukça pasif ve suya sabuna dokunmayan türden eylemlerdir. Ama sorun bu eylem biçimlerinin kendi başına geriliği değil, bunların daha ileri bir mücadele stratejisinin parçası olmamasıdır. Pekala sınıf mücadelesinde daha ileri ve sert mücadelelere bir hazırlık olarak ele alındıklarında en geri ve pasif eylem biçimlerinin de bir yeri ve anlamı vardır. Fakat eğer böyle yapılmıyorsa, yani daha ileri ve koparıcı mücadelelere hazırlanmak için böyle davranılmıyorsa, bu tür eylem biçimleri dostlar alışverişte görsün misali eylemler olarak kalarak ancak geriliği besler, dahası olan mücadele enerjisinin de tükenmesine yol açar.

Bugünkü haliyle Birleşik Metal-İş'in eylemlerinin net ve kararlı bir mücadele stratejisine yani bir grev hedefine bağlanmadığı aşıkardır. Oysa Birleşik Metal-İş'in bize göre geri sayılabilecek taslağını bütünüyle değil sadece ücret talepleri yönüyle MESS'e kabul ettirebilmek için dahi, esas olarak da üretimden gelen gücü kullanmayı esas alan kararlı bir mücadeleyi gerektirir. Birleşik Metal-İş'in mevcut mücadele çizgisinde ne bu kararlılık ne de ruh vardır.

Belirtmek gerekir ki sendikanın, suya sabuna dokunmayan ama en önemlisi bir grev hedefine bağlanmayan bu eylemlerle ilgili açıklamasında, grev hedefiyle ilgili tek bir kelime edilmeden bu süreçte "radikal eylemler" in ön plana çıkarılacağı vurgulanmaktadır. Sınıfın kitlesel mücadele örgütü misyonu taşıyan bir sendika için "radikal eylem" den kasıt ne olabilir? İşgal mi, grev mi, MESS'in nefesini kesecek kitlesel direnişler mi? Bunların olabileceğine dair ortada bir emare yoktur. Ama eğer bunlar dışında dar kadro eylemleri yapılacaksa, bunlar tek bir şeye hizmet eder. O da mevcut iddiasızlık ve boyun eğişin üzerini örtmeye. Sınıfın militan ve kitlesel gücünü "işgal, grev, direniş" yolundan ortaya koyabilecek irade ve iddiayı gösteremeyenler için bir kolaya kaçış, son dönemlerde sıklıkla gördüğümüz türden göz boyamaktır.

Elbette Birleşik Metal-İş'in son eylemlerinin yine de kendi içinde metal işçisini mücadeleye hazırlamak olduğu gerçeğini reddetmiyoruz. Yöneticilerin ufuksuzluğuna ve iddiasızlığına rağmen bu tür ısınma hareketleriyle bilenen işçilerin daha fazlasını isteme olasılığı da yabana atılmamalıdır. Ama ne olursa olsun sonuçta yönetime yönelik yaptığımız eleştiriler anlamından bir şey kaybetmemektedir. Metal işçisi sermayeye karşı ekonomik ve demokratik hak mücadelesinde önünü açacak, güven verecek ve mücadelesini ileriye taşıyacak kararlı bir önderliğe ihtiyaç duymaktadır.

Böyle bir önderliğin yaratılması ise şu durumda metal işçileri içerisinde ileriye çıkma potansiyeline sahip öncü ve mücadeleciler için devrimci sınıf çizgisine yaklaşmalarına ve bu çizgide güçlerini birleştirmelerine bağlıdır.

Gebze'de DEV TEKSTİL tanıtım toplantısı

Devrimci sınıf sendikacılığını esas alarak yola çıkan ve öncülüğünü Greif işçilerinin yapmış olduğu Devrimci Tekstil İşçileri Sendikası'nın (DEV TEKSTİL) Gebze'deki tanıtım toplantısı 16 Kasım'da gerçekleştirildi.

Gebze İşçilerin Birliği Derneği'nde gerçekleştirilen toplantıya; aralarında sendikal ihanete uğrayan M&T Reklam, Feniş, Güngör Otomotiv, Autoliv işçilerinin de bulunduğu birçok sektörden işçi katıldı.

Toplantı işçi ve emekçiler üzerindeki sömürünün büyümesinden ve sömürünün katmerleştirilmesinin yeni yol ve yöntemlerinin arandığı hatırlatılarak başlatıldı. Sonrasında 1960'lı yılların ortalarından itibaren kısaca işçi sınıfı tarihi ve sendikal harekete dair anlatımlar yapıldı. Türk-İş bürokrasisinin boyunduruğundan ayrılarak kurulan DİSK'in çıkış sürecine değinildi.

Günümüzde grevlerin, işgallerin, direnişlerin yoğun bir şekilde yaşandığı ama ileri çıkan işçi eylemliliklerinin sendikal bürokrasi tarafından boğulduğunun altı çizildi. Şişecam'da, Yıldız Entegre'de, Greif'te, Feniş Alüminyum'da, M&T Reklam'da yaşananlar anlatıldı. Sınıf mücadelesinin önünde sendikal bürokrasinin temel bir engel olduğu vurgulandı. Sermayenin saldırılarına karşı yasalılığa sıkışmış bir algının mücadeleye hiçbir şey katmayacağını belirtildiği toplantıda bu sömürü ve baskı cenderesinin dağıtılmasının yolunun ise

söz, yetki ve karar hakkının işçilerde olduğu, taban inisiyatiflerine dayalı fiili-meşru bir mücadeleden geçtiği vurgulandı. Greif işçilerinin deneyiminin; başından beri tam da bu bakış açısıyla örüldüğü ve sınıf mücadelesinde yeni bir süreç olduğu ifade edildi.

Fabrikalarda mücadele ete-kemiğe büründürülmeli

DEV TEKSTİL'in Greif işçilerinin mücadelesinin devamı olduğu gibi işçi sınıfının patronlara ve sendikal bürokrasiye karşı mücadelesinde bir mevzi olduğunun dile getirildiği toplantıda, DEV TEKSTİL'in devrimci işçi hareketini oluşturma sorumluluğuyla yol yürüyeceği belirtildi. Greif deneyiminin birikimiyle ve yaşanan birçok örnekten ders çıkartarak fabrikalarda mücadeleyi ete-kemiğe büründürmek gerektiği vurgulandı. Canlı bir şekilde geçen birinci bölüm tamamlandıktan sonra toplantıya ara verildi.

Toplantının ikinci bölümünde belirlenme aşamasında olan 2015 yılının asgari ücreti üzerinden bir tartışma yürütüldü. Sermayenin her geçen gün daha da büyüdüğü fakat işçilerin ücretlerinin ve yaşam koşullarının daha da kötüleştiği vurgulandı. Dernek olarak sefalet ücretine karşı mücadelede yapılacaklar üzerine planlamalar yapıldı.

Kızıl Bayrak / Gebze

'GREV' işçilere seslendi

Gebze'de çıkartılan yerel işçi gazetesi GREV'in 10. sayısı, 17 Kasım'da servis noktalarında işçi ve emekçilere ulaştırıldı.

GREV, Beylikbağı ve Akse Sapağı'nda servis güzergahı boyunca işçilere dağıtıldı. Asgari ücret, taşeron çalışma, emperyalist savaş ve saldırganlık, işçi katliamları konularını işleyen; hesap sorma ve mücadeleyi büyütme çağrılarının yapıldığı GREV'in dağıtım sırasında birçok işçi ile sohbet edildi.

Taşeron çalışmanın, kötü çalışma koşullarının yoğun olduğu Ekol Lojistik'e de vardiya çıkışında GREV gazetesi dağıtıldı. Direk servislere gidilerek dağıtım gerçekleştirildi. Daha önceki dağıtımlarda güvenliklerin engelleme girişimlerine rağmen dağıtımlar kararlı bir şekilde yapılmıştı. Engellemelere rağmen buraya yeniden dağıtım yapılmasının, işçileri olumlu etkilediği görüldü.

Kızıl Bayrak / Gebze

Aliğa'da işçi toplantısı

Bakırçay Havzası işçileri 15 Kasım'da gerçekleştirdiği toplantıda taşeron çalışma, işçi katliamları ve işçi güvenliği konuları gündeme alındı.

Ermeneç, Isparta ve son günlerde Bakırçay Havzası'nda yaşanan iş kazalarının da gündeme alındığı toplantıda canlı tartışmalar yapıldı. Ayrıca Emek ve Demokrasi Platformu'nun iş cinayetleri ile ilgili yaptığı eylem de tartışıldı. Petkim'deki işçilerin zehirlenmesi, Habaş'ta vinç düşmesi gündemleştirilerek bunlar üzerinden örgütsüzlük ve örgütlü mücadele karşısında patronların tutumu değerlendirilerek işten çıkartılan Gürmak işçisi ile Micha'da geçtiğimiz yıllarda örgütlenme ve direniş yaşayan işçiler deneyimlerini aktararak işçi iradesine vurgular yaptılar. Toplantı alınan kararlarla bitirildi.

Toplantı sonucunda:

- * 23 Kasım'da Devrimci Tekstil İşçileri Sendikası tanıtım toplantısına katılmak,
- * 29 Kasım'da Çiğli'de yapılacak toplantıya katılmak,
- * Haftalık duvar gazeteleri çıkarmak,
- * Film gösterimi yapmak,
- * Taşeron işçilik ile ilgili bir panel yapmak,
- * Toplantılara her gelenin yanında bir kişi de getirmesi kararlaştırıldı.

Kızıl Bayrak / İzmir

İzmir'de DEV TEKSTİL toplantısına çağrı

İzmir'de 23 Kasım Pazar günü saat 13.00'te Tepekule Kongre Merkezi'nde başlayacak DEV TEKSTİL tanıtım toplantısı için yaygın bir şekilde çağrı faaliyeti sürüyor.

19 Kasım'da sabah saatlerinde "DEV TEKSTİL kuruluyor" başlıklı bildirimlerle BEGOS işçilerine seslenen sınıf devrimcileri örgütlenme ve mücadele çağrısı yaptı. İlgili karşılanan bildirimler üzerine tekstil işçileri ile sohbet edildi. Dağıtım sırasında 8 ila 16 yaş arasında çalışan çocuk işçilerle yapılan sohbetlerde BEGOS'ta çalışma koşulları üzerinden konuşuldu.

Ayrıca yoğun olarak Suriyeli işçilerin tekstillerde çalışmaya başladığını söyleyen işçilerde, göçmen işçilere dönük tepkiler dikkat çekiciydi. Dağıtımın ardından ise BEGOS yolu, Adatepe, Üç kuyular ve Buca merkez hattı afişlerle donatıldı.

Çiğli'de işçi ve emekçilere sendika tanıtım toplantısının afişleri, bildirimleri ve davetiyeleri ile çağrı yapıldı. Küçük Çiğli, Harmandalı, Güzeltepe, Çiğli merkez ve Atatürk Organize Sanayi yüzlerce çağrı afişleriyle donatıldı. İşçilerin ilgiyle karşıladığı afiş çalışması sırasında sohbetler edildi. Kimi işçiler geç

kalınmış bir adım olduğunu söylerken sendikaların bugünkü durumundan dem vurdular.

Ayrıca davetiyelerle ve bildirimlerle Güzeltepe, Küçük Çiğli ve Harmandalı'nda oturan işçiler ve emekçiler tanıtım toplantısına davet edildi.

Bayraklı, Soğukkuyu, Yamanlar ve Karşıyaka hattını da afişlerle donatan DEV TEKSTİL Girişimi, faaliyet esnasında emekçilerle sendika üzerinden tartıştı.

DEV TEKSTİL Girişimi, İzmir'de ilerici kamuoyuna ve sendikalara da çağrılarını sürdürüyor. KESK, DİSK ve Türk-İş'e bağlı sendikaların yanı sıra ilerici ve devrimci kurumlara da davetiyelerle gidilerek toplantı çağrısı yapıldı.

Kızıl Bayrak / İzmir

Son sözü Yatağan işçisi söyleyecek: İşgal, grev, direniş!

Kıtalararası Bosch işçilerinin sesi birleşiyor

Almanya'da, Bosch tekelinin değişik işletmelerinde çalışan işçilerin birlikte hazırladıkları 'Hochdruck&Zündstoff'/H&Z işyeri bülteninin Kasım sayısı geçtiğimiz günlerde çıktı.

Kasım ayında, Bosch tekelinin Almanya'daki işletmelerinde yaşanan sorunların yanı sıra, kapitalist tekelin Bursa ve Hindistan işletmelerindeki durumu ilgili olarak da haber ve mektuplara yer verildi.

'Hochdruck&Zündstoff' bu sayısında, Bosch'un üretim politikasında yapmak istediği değişikliğin emek ve doğanın sömürülmesinde doğuracağı sonuçların üzerinde duruyor. Yeni üretim politikasının rakip güçlerle keskin rekabeti zorunlu kıldığını açıklayan Stuttgart-Feuerbach işçileri, sömürü ve kârın kaynağı olan işgücü maliyetini aşağıya çekmek için taşeronlaştırma, geçici süreli işe almalar ve işyerlerinin kapatılmasının yaygın olarak yaşanacağı gerçeğinin altını çiziyorlar.

Kapitalist tekelin saldırısına karşı mücadelenin çok daha güçlü olarak verilmesi gerektiğini belirten Stuttgart-Feuerbach işçileri; "Taşeron ve süreli iş anlaşması yapılan işçiler ve meslek eğitimi görenlerin süresiz olarak işe alınarak, tam ücret karşılığı 30 saatlik iş haftasının" kabul edilmesini istiyorlar.

'Hochdruck&Zündstoff'un Kasım sayısında Hindistan/Bangalore'deki Bosch işletmesinde, 15 Eylül 2014 tarihinde 2600 işçinin yaptığı grevi 'illegal' olarak ilan eden Bosch yönetiminin saldırısının üzerinde duruluyor. Bosch yönetiminin "illegal" ilan ettiği greve polis saldırmış, işçi önderlerini ve sendikacıları tutuklamıştı. Tutuklanan işçi önderleri ve sendikacılar ancak kefaletle serbest bırakılmışlardı.

Grevcilere karşı sürdürülen ezme ve yıldırma saldırısında dikkat çeken H&Z, grev hakkının tanınması için Hindistan/Bangalore işçileriyle dayanışmayı büyütme çağrısı yaptı.

Bursa işletmelerinden iki ayrı habere de yer veren bülten, "trafik kazasında" yaşamını yitiren Serdar Özdemir'in ölümü üzerine Metal İşçileri Birliği/MİB'in yaptığı açıklamaya yer vererek, 'kazadan' ağır çalışma koşullarını dayatan Bosch yönetiminin taşıdığı sorumluluğa işaret edildi. Bursa / Bosch Rexroth'un Bosch yönetimi tarafından üç yıl içerisinde kapatılmasının planlandığını ve 50 işçinin işten atıldığını da işçilere duyurarak dayanışma çağrısı yaptı.

Kapitalist tekel Bosch'un işletmelerinde çalışan işçiler, aynı kapitalist tekel tarafından sömürülüyorlar ve sorunları da ortak. İşçi sınıfının kurtuluşu da ortak ve enternasyonalist mücadele birliğinin zaferinden geçiyor.

'Hochdruck&Zündstoff' bu bilinç sorumlulukla hazırlanarak, Almanya'da Bosch işletmelerindeki işçilere eş zamanlı olarak dağıtılıyor.

Kızıl Bayrak / Stuttgart

Yatağan'da mücadele sertleşiyor. Özelleştirme saldırısına karşı Yatağan Termik Santrali'nin kapısında kurdukları direniş çadırıyla 1,5 yıla yakın süredir mücadelelerini sürdüren enerji ve maden işçileri direnişi büyütecek. İşçiler, özelleştirme saldırısına karşı işgal ve direnişe hazırlanıyor.

Enerji ve maden işçileri 17 Kasım'dan itibaren "düzenli eylemler"e başlama kararı aldı. Tes-İş ve Maden-İş sendikalarına üye enerji ve maden işçileri, özelleştirme sürecinin sona yaklaşması nedeniyle bu kararı aldıklarını ifade ettiler.

İşçilerden coşkulu yürüyüş

"Düzenli eylem" kararlarını aynı gün hayata geçiren enerji ve maden işçileri Yatağan ilçe merkezindeki madenci anıtına yürüdüler.

Yatağan Termik Santrali önünde toplanan işçiler Yatağan, Muğla ve Milas'ta her gün eylem yapacaklarını belirterek işyeri önünden yürüyüşe başladı.

Yolu keserek Yatağan ilçe merkezine yürüyen işçiler 4 kilometre boyunca coşkulu sloganlarla mücadele kararlılıklarını haykırdılar. Yürüyen işçilere yoldan arabaları ile geçen emekçiler de korna çalarak destek verdi.

İlçe merkezine ulaşan işçilerin önü polis barikatıyla kesildi. Polisler AKP ilçe örgütüne giden yol üzerine de barikat kurdu ve yaya geçişini dahi engelledi.

İlçe merkezindeki madenci heykeli önünde basın açıklaması yapan işçiler özelleştirmeye karşı direndiklerini hatırlattı.

'Gaz, cop yedik, haram yemedik'

Basın açıklamasında ilk sözü alan Tes-İş Sendikası Yatağan Şube Başkanı Fatih Erçelik, gaz ve cop yediklerini ancak haram yemediklerini söyledi. Erçelik, 'yeni Türkiye' denilerek her şeyin satıldığını ve sarayları, saltanatları olanlara karşı işçilerin alınterinden başka bir şeyinin olmadığını belirtti.

Soma, Ermenek ve Torun Center'da yaşanan işçi katliamlarını hatırlatan Erçelik, 2 günlük yas ilan edenlerin daha sonra saraylarda yaşamaya devam ettiğini ve işçileri suçladığını kaydetti. Erçelik Yatağan'da bunların yaşanmayacağını ifade etti.

İşçiler firmaları sokmamakta kararlı

Ardından söz alan Maden-İş Yatağan Şube Başkanı Süleyman Girgin ise Adnan Yücel'in 'Son sözü hep direnenler söyler' dizelerini hatırlatarak direnişlerinin 428. gününde olduklarını söyledi. Girgin işçilere seslenerek "Firmaları işyerine sokmamaya kararlı mısınız?" dedi. İşçiler bu soruya hep bir ağızdan "evet" diyerek cevap verdiler.

Mücadele kararlılıkla sürecek!

Girgin daha sonra şunları söyledi:

"Asıl mücadele bugün başlıyor. 428 gündür direnen Yatağan işçisinin mücadelesi; Soma'da madenlerde ölen işçilerin Torunlar Rezidans'ta ölen inşaat işçilerinin, Ermenek'te ölen işçilerin ve bu ülkede zeytin ağaçlarına düşman olan AKP'ye karşı verilen mücadelenin kendisidir. Bugünden sonra bu mücadele tüm kararlılığıyla devam edecektir."

"Her yer Milas, her yer direniş!"

Muğla'nın Milas ilçesinde enerji ve maden işçilerinin 19 Kasım akşamı gerçekleştirdiği yürüyüşe Milas Yeniköy ve Yatağan Termik santrallerinde çalışan enerji işçileri ile kömür ocaklarından madenciler katıldı.

Üçyol Kavşağı'nda toplanan işçiler, Halilbey Bulvarı üzerinden sloganlarla yürüyüşe geçtiler.

Yürüyüşte "Sahip olduğunuz servet bizden çaldıklarınızdır / Enerji ve maden işçileri" pankartının yanı sıra başka pankart ve dövizler de taşındı.

Atapark'a ulaşılmasının ardından Maden-İş Sendikası Yatağan Şube Başkanı Süleyman Girgin bir konuşma yaptı.

Girgin 7 Aralık tarihinde Yatağan santrali ve kömür sahasının, 26 Aralık tarihinde ise Kemerköy, Yeniköy Santralleri ve kömür sahaslarının devir teslim işlemlerinin yapılacağını belirterek; devir teslim işlemine izin vermeyeceklerini vurguladı. O gün kendilerini işyerlerine kapatacaklarını belirten Girgin, kendilerine sahip çıkan herkesi devir teslim tarihlerinde yanlarında görmek istediklerini söyledi.

Konuşmanın ardından eylem sonlandırılırken eylem boyunca AKP Milas İlçe Başkanlığı'na giden yollarda polis yığınağı dikkat çekti.

Maden işçisine patron-sendika-AKP kumpası

13 Mayıs 2014'te Manisa'nın Soma ilçesinde, Soma Kömür İşletmeleri AŞ'nin TKİ adına işlettiği Eynez Maden Ocağı'nda yüzlerce maden işçisinin katledilmesi sermayenin kâr hırsı ile AKP'nin suç ortaklığı kadar sendikal ihanet çetelerinin işçi sınıfının sırtında nasıl bir kambura dönüştüğünü de göstermişti.

Şimdi ise, işsizlik sopasını kullanarak maden işçisini ölüm ocaklarına göndermek isteyen sermaye ve AKP'nin en önemli partneri bir kez daha T. Maden-İş çetesi oldu.

T. Maden-İş kimin temsilcisi?

İşçi katliamının ardından maden işçisinin öfkesine hedef olan sendika bürokratları, işçi sağlığı ve iş güvenliği önlemlerinin alınmadığı ocakların kapalı kalmasını işçiler üzerinde tehdit olarak kullanıyor.

Eynez'de meydana gelen katliamın ardından, yöneticilerinin patronlar tarafından belirlendiği ortaya çıkan T. Maden-İş Sendikası, madencilere sallanan işsizlik sopasını bu kez kendi eline aldı.

T. Maden-İş Ege Bölge Şubesi'nin hazırladığı Soma'daki yeraltı kömür ocaklarının açılmasını talep edildiği bildiri sendikal ihanet çetelerinin sermayeyle işbirliğinin açık bir itirafı niteliğinde. Gücünü maden işçisinin söz, yetki ve karar hakkından değil patronların icazetinden alan sendika bürokratları, bir bildiri hazırlayarak Soma Kömür İşletmeleri AŞ'nin mahkeme tarafından mal varlıklarına koyulan tedbir kararının kaldırılmasını istedi. Soma'daki madenlerde gerekli işçi sağlığı ve iş güvenliği önlemlerinin alınıp alınmadığının değil sermayenin derdine düşen sendika bürokratları, hazırladıkları bu bildiriye Soma'da esnaftan işçiye kadar her kesime dağıttılar.

Maden işçisini ölüme gönderiyorlar

T. Maden İş Soma 3 No'lu Şube yöneticileri, bildiriye kendilerinin de destek çıktıklarını belirterek, Soma'daki tüm T. Maden-İş şubelerinin bildiride yazan

her maddenin arkasında olduklarını belirttiler.

Bakan Taner Yıldız'ın Bütçe Komisyonu'nda "Atabacası ve Işıklar'ı kapatabiliriz, işçileri de Demirexport'a, İMBAT Madencilik'e dağıtırız" şeklindeki açıklamasının ardından kaleme alınmış olması dikkat çeken bildiriye, "Birlikte hareket edelim. 6000'e yakın maden işçisinin geleceği söz konusu. İşimizin devamını istiyoruz. Başta işçi sağlığı iş güvenliği olmak üzere Işıklar, Atabacası, Eynez yeraltı ocaklarının açılmasını istiyoruz. Bu işyerlerinde çalışıp, kömürü insan onuruna yakışan bir şekilde çıkarıp, güvenli bir şekilde üretmek istiyoruz. Bu işyerlerinin açılmasını istemeyenler acaba binlerce işsiz kalan maden işçisine iş bulacak mı?" diye soruldu.

Torba yasa kapsamındaki düzenlemeler sırasında yeraltı madenlerinde iş güvenliğinin ve sağlığının iyileştirilmesi için hiçbir değişikliğe gidilmezken maden işçilerini patronların taleplerini sahiplenmeye çağıran bildiriye, "Çalıştığımız firma üzerine mahkeme ile konulan tedbirlerin bir an önce kaldırılarak, işçilerin maaşlarını alacak, işçi sağlığına ve iş güvenliğine kaynak ayıracak seviyeye getirilmesini istiyoruz" ifadelerine yer verildi.

Maden işçisi prim vermedi

Bu gelişmelerin ardından Soma Holding ve AKP'yle beraber maden işçisine kurdukları kumpası uygulamaya koyan sendika bürokratlarının hesabı

vardiyalarda çalışanlar ve madencilere destek verenler olmak üzere toplamda 11 bin kişi etkilendi.

Katliamın ardından Türkiye Psikiyatri Derneği'nin de aralarında bulunduğu 6 dernek bölgeye hemen giderek Afetlerde Psikososyal Hizmetler Birliği bünyesinde destek verdi. 233 gönüllü uzman faciadan etkilenen yetişkin, çocuk ve gençlerle bireysel görüşme ve grup çalışmaları yaptı.

Derneğin sunduğu rapora göre madenci yakınlarında görülen etkiler ise giderilmesi zor ve destek isteyen uzun bir süreci işaret ediyor. Yakınlarını kaybedenlerin yanı sıra maden işçisi olarak çalışanlarda yas, üzüntü, devlete ve şirkete karşı duyulan öfke, gelecek kaygısı, işsizlik ve maddi konularla ilgili endişeler, yaşanan facianın yeniden yaşatılması, madene girmekten korkma, sinirlilik, uykusuzluk, mutsuzluk, üzüntü, intihar düşünceleri, çaresizlik, değersizlik düşünceleri ortaya çıktığı gözlemlendi.

tutmadı.

Bu çağrısını eyleme dökmeye çalışan T. Maden-İş Sendikası ağalarının girişimi sonuçsuz kaldı.

Maden-İş Sendikası üyesi binlerce maden işçisi, cep telefonlarına gelen "Soma kömür ocaklarımızın kapatılmaması için birlik olma zamanı. Tüm üyelerimizi bugün (17 Kasım) saat 13.00'de Mües. Müd. önüne bekliyoruz" mesajını okudular.

Bu çağrının patron ve sendika işbirliğinde gerçekleşen bir oyun olduğunu görerek çağrıya itibar etmeyen maden işçileri, üretime başlanmasını kendilerinin de istediğinin ancak gerekli işçi sağlığı ve iş güvenliği önlemleri ve denetimlerin yapılmasının ardından üretime geçilmesi gerektiğini ifade ettiler.

İşçileri cezalandırdılar

Ocaklarda çalıştırılmaya zorlanan işçilere, sendika-patron oyununu bozmalarının bedeli işten atma saldırısıyla ödetilmek istendi.

Soma Kömür İşletmeleri AŞ'ye bağlı Işıklar Maden Ocağı'nda çalışan işçilerden 28'i 19 Kasım sabahı işten atıldı.

301 madencinin yaşamını yitirdiği Eynez ocağını da çalıştıran Soma Kömür İşletmeleri AŞ'ye bağlı Işıklar Maden Ocağı'na sabah vardiyasına giden işçilerin içinde bulunduğu otobüsler, ocak girişinde durduruldu. Otobüslerde ismi okunan 28 işçiye işten çıkarıldıkları bildirildi.

İşçi kıyımı karşısında sendika bürokratlarının tutumu ise "işçilerin hakkını yasal yollardan aramak" oldu.

Ege Bölgesi Maden-İş Sendikası 3 No'lu Şube Başkanı Cafer Bülbül, Şube Sekreteri Abdullah Öztürk ile birlikte açıklama yaparak, "işçilerin hakkını yasal yollardan arayacaklarını" söyledi.

Bülbül şu açıklamada bulundu: "İşveren bazı zaman işçilerin maaşlarını ödeyemez oldu. İşçilerimiz uzun süre işsiz kaldı. Daha sonra yapılan yazışmalar ve çalışmalar sonucunda maaşlarını aldı. Ocaklara yapılan yenileme çalışmaları sonucunda sadece Işıklar Ocağı faaliyete geçti. Şimdi de bu ocakta çalışan 28 arkadaşımızın işine, işveren tarafından son verildi. Aldığımız bilgiye göre bu 28 arkadaşımız gündüz vardiyasından. Bu sabah araçları şirket görevlileri tarafından güvenlik noktasına gelmeden durduruldu. İşçilerinden 28 arkadaşımız belirlenerek otobüslerden indirildi. Kendilerine 'Bundan böyle işe gelmeyin işinize son verildi' denmiş. Yine aldığımız duyumlara göre bu isimler şirketin İstanbul'daki avukatları tarafından tespit edilmiş. Fakat kendilerine neden işten çıkartıldıkları söylenmemiş. İşçilerimizin hakkını yasal yollardan arayacağız"

İpleri patronlar ve AKP'nin elinde bulunan T. Maden-İş ağaları, kapitalizmin tüm vahşiliğinin görüldüğü Soma'da maden işçisinin sırtından saltanat sürerek sermayeye hizmette kusur etmiyorlar. Taban örgütlülüğünden yoksun binlerce maden işçisi ise işsizlik sopası altında sendika-patron-AKP kuşatmasını yarabilecek bir mücadele ortaya koyamıyor.

Soma Katliamı 11 bin kişiyi etkiledi

Bu yıl 50'ncisi düzenlenen Ulusal Psikiyatri Kongresi'nde Soma raporu açıklandı.

Türkiye Psikiyatri Derneği'nden Psikiyatri uzmanı ve Ruhsal Travma ve Afet Psikiyatrisi Çalışma Birimi Koordinatörü Dr. Feyza Çelik, Soma Katliamı'na dair çarpıcı tespitler açıkladı.

Antalya'da düzenlenen kongreden çarpıcı başlıklar;

- 13 Mayıs 2014'te meydana gelen Soma maden faciasında 301 işçi hayatını kaybetti, 487 kişi ise sağ olarak kurtuldu.

- Faciadan sadece vefat edenlerin aileleri değil kurtulan 487 madenci, onların aileleri, arama kurtarmada görev yapanlar, aynı madende farklı

Genel kurul kürsüsünde mücadele çağrısı

Öncü karayolu işçilerinin, devrimci sınıf sendikacılığı çizgisinde bir süredir hazırlıklarını sürdürdüğü Yol-İş Sendikası Kayseri 1 No'lu Şube 10. Olağan Genel Kurulu 16 Kasım Pazar günü gerçekleştirildi.

Yol-İş ağalarının devrimci sınıf sendikacılığı ve karayolu işçilerinin taban örgütlenmelerinde biraraya gelmesine yönelik tahammülsüzlüğünün açığa çıktığı genel kurula karayolu işçilerinin değişim isteği damgasını vurdu. Şube başkanlığına aday olan öncü karayolu işçisi Yusuf Erdiñç, genel kurul kürsüsünden sendika bürokratlarının kurduğu ağalık düzenini teşhir etti.

Bürokratlar kendilerini aklamaya çalıştı

Genel kurulun açılış konuşmasını, Kayseri 1 No'lu Şube Başkanı Adem Özokutan yaptı. Genel kurulda, yıllardır işçi sınıfına ihanetleriyle tanınan Kayseri'deki sendika ağası Tahir Horoz da "konuk" sıfatıyla boy gösterdi. Horoz, Yol-İş yöneticileri tarafından coşkulu alkışlarla karşılandı.

Adem Özokutan, genel kurulun açılışında yaptığı konuşmada, yasaların şimdiki kadar işverenleri koruduğunu ve kaybedenin hep işçiler olduğunu söylerken mücadeleye dair sözde vaatlerde bulundu.

Sermayeyi koruyan yasalara, taşeron köleliğine karşı şube yönetiminin pratiğiyle ilgili tek kelime etmeyen Özokutan'ın açılış konuşmasının ardından divan seçildi.

Yönetim adaylıkları için verilen arayla devam eden genel kurulda, başvuruların ardından Pınarbaşı'nda delege seçilen ancak delege seçimlerinin iptalinin ardından tekrar aday olmayan Atıla Özmel'e beş dakikalık konuşma hakkı tanındı.

Atıla Özmel, seçim sürecinde yaşanan haksızlıkları ifade ederek karayolu işçilerinin çalışma koşullarının ağırlığını anlattı. Seçim sistemini eleştiren Özmel, seçim sisteminin değişmesi gerektiğini belirtti. Ancak yıllarca bu ağalık düzeninin parçası olan İsmail Zerdali ile kurduğu ittifaka dair tek kelime söylemedi.

Erdiñç: Ağaların düzenini yıkmak boynumuzun borcu

Genel kurulun, olağan gidişatını bozan tek konuşma, 1 No'lu Şube Başkanlığı'na adaylığını açıklayan öncü karayolu işçisi Yusuf Erdiñç'in kürsüden yaptığı konuşma oldu. Erdiñç, yaptığı konuşmada işçi sınıfını bekleyen yıkım ve kölelik saldırılarının yanısıra sendikal bürokrasiyi ve şube yönetiminin koltuk sevdasını teşhir etti.

Genel kurulun, işçi sınıfına saldırıların arttığı bir süreçte yapıldığını vurgulayan Erdiñç, işçi sınıfı ve emekçileri bekleyen yeni saldırılara dikkat çekti.

Soma, Torun Center ve Ermenek'te yaşanan işçi katliamlarına değinen Erdiñç şunları ifade etti: "İşçi sınıfına yönelik tüm saldırıların karşısında tek yumruk olarak karayolu işçilerini çıkarmak, farklı iş kollarında çalışan işçi kardeşlerimizin ortaya çıkan mücadelelerini hepimiz birimiz için' diyerek sahiplenmek, sermaye düzenin mağduru olan tüm güçlerle eylemli dayanışma içinde olmak, sendikalarımızın başına çöreklenmiş olan sendika ağalarının düzenini yıkmak boynumuzun borcudur."

Genel kurul öncesinde yapılan delege seçimlerinde, Yol-İş Genel Merkezi ve şube yönetimi tarafından oynanan ayak oyunlarını açıklayan Erdiñç, bu sürecin aynı zamanda Yol-İş üyelerinin uzlaşmacı sendikacılık anlayışına karşı tepkilerini ortaya koydukları bir süreç olduğunun altını çizdi.

Delege seçimlerinde iki anlayışın yarıştığını, bunlardan birinin, karayollarında yaşanan taşeron köleliği, özelleştirme saldırısına karşı "çözüm mücadeledir" diyen; diğerinin ise "Özelleştirme ve taşeronlaştırmaya boyun eğerek, uzlaşmacılığı meslek edinerek sendikacılık yapan ve bu işçinin aleyhine olan çizgiyi yıllardır sürdüren sendika ağalarının anlayışı" olduğunu ortaya koydu.

Yıllardır mevcut şube başkanı Adem Özokutan'a yol arkadaşlığı yapan ve çıkar kavgaları nedeniyle "muhafeft" adı altında ortaya çıkan İsmail Zerdali'nin önderlik ettiği anlayışı da teşhir eden Erdiñç, Yol-İş Genel Merkezi'nin de bu oyunların bir parçası olduğunu sözlerine ekledi. Erdiñç, her iki listenin de kirli icraatlarını genel kurul kürsüsünden teşhir etti.

"Devrimci sınıf sendikacılığı yapmak için..."

Geçmiş yıllarda karayolu işçilerinin örgütlenmesi amacıyla yürüttükleri çalışmalardan örnekler vererek konuşmasını sürdüren Erdiñç, delegelere şu çağrıda bulundu:

"Yaptıklarımız yapacaklarımızın göstergesidir. Karayolu işçilerinin haklarını alması ve geleceğinin kararmaması için, taşeronluk köleliğine son vermek için, karayolu işçisinin gücünü göstermek için, mücadeleyi büyütmek, karayolu işçilerini birleştirmek için, karayolu işçilerinin seçilme hakkının önündeki barajları yıkmak için adayım. Sendika yönetimine geldiğimiz gün tüm iş yerlerinde toplantıları düzenli

hale getirip karayolu işçilerinin sorunlarını ve sorunların çözümü yolunda mücadele taleplerini ortaya koyup haklarımızı almak için harekete geçeceğim."

"Yönetime geldiğimiz gün militan mücadeleyi örmek, devrimci sınıf sendikacılığı yapmak için gecemizi gündüzümüze katacağız" diyerek konuşmasını tamamlayan Erdiñç'in ardından söz alan divan başkanı ise, sendika ağalarının savunuculuğunu yaptı. Divanın bu konuşmasına delegeler tepki gösterdi.

Yusuf Erdiñç'in ardından söz alan İsmail Zerdali, genel kurulla ilgili iyi dileklerini ifade etti. Adem Özokutan'ın arkadaşlarını harcadığını söyleyen Zerdali, Adem Özokutan'ı sendikaların parasını özel işleri için harcamakla suçladı. Pınarbaşı seçimlerinin iptali nedeniyle Adem Özokutan ve Genel Merkez yönetimini sorumlu tutan Zerdali, şöyle konuştu:

"Adem Özokutan Yol-İş 2 No'lu Şube Başkanı'nı bile seçimi kazanmak için seferber etti. Adem Özokutan orada burada 50 liraya oy satın aldım dedi. Adem Özokutan oylarımızın bizim namusumuz olduğunu bilmiyor."

Eleştirilere cevap vermek için kürsüye gelen Şube Başkanı Adem Özokutan ise, "Yusuf Erdiñç sendika ile değil başka yerlerle çalışıyor. Şinasi Topçu'nun dosyası ortada" diyerek öncü karayolu işçilerine yönelik hazımsızlığını ortaya koydu.

Özokutan'ın sataşmalarına yanıt veren Şinasi Topçu ise, "O dosyayı ortaya koymazsan namussuzsun" diyerek Özokutan'a tepki gösterdi.

Başka bir delege ise "Şu dosyayı göster de görelim, yalancı!" diyerek Özokutan'a tepkisini dile getirdi.

Yol-İş ağasının hazımsızlığı

Yol-İş Genel Başkanı Ramazan Ağar da genel kurul kürsüsünde boy gösterdi. Gece gündüz işçilerin hakları için çalıştıklarını iddia eden Ağar da diğer bürokratlar gibi Yusuf Erdiñç'i hedef alarak işçiler için mücadele ettiklerini iddia etti.

Sermayeye hizmette tescilli bir bürokrat olan Ramazan Ağar, konuşmasının önemli bir kısmını öncü karayolu işçisi Yusuf Erdiñç'e ayırdı. Ağar'ın, Yusuf Erdiñç'i "sermaye yanlısı ve sendika düşmanı olmakla" suçlaması sendika bürokratlarının sıkışmasının başka bir kanıtıydı.

Sendika ağası olmadığını iddia eden Ağar, malvarlığıyla ilgili herhangi bir açıklamada bulunmazken sendikadan harcırah almadığı yalanına sarıldı.

Salondaki işçilerden ise "Genel grev!" sesleri yükseldi.

Bu sesler delegelerin değişim isteğinin göstergesi olarak kayıtlara geçti.

Konuşmaların ardından seçimler için oy kullanımına geçildi. Seçim sonucuna göre, mevcut şube başkanı Adem Özokutan başkanlığındaki liste 69 oyla seçimi kazandı.

Kadın sorunu üzerine konferanslardan...

Kadın sorunu

(‘Kadın sorunu üzerine konferanslardan’ üst başlıklı yazı dizisinin “Kadın sorunu ve kapitalizm” bölümünü 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü vesilesiyle güncel öneminden dolayı tekrar yayınlıyoruz... / KB)

Kadın sorununun çözülmesini kolaylaştıracak toplumsal kurumlaşmaların kapitalist düzen altında gerçekleştirilmesi bu düzenin doğasıyla bağdaşmaz. Kapitalizmin tarihi ve günümüzdeki tablosu bunun tartışma götürmez açıklıktaki kanıtıdır. Bugün, hiç değilse gelişmiş kapitalist ülkelerde, ev işlerini ve çocuk bakımını toplumsal kurumlaşmalar yoluyla çözümlen teknik ve maddi önkoşulları fazlasıyla vardır. Tıpkı tüm öteki toplumsal sorunların çözümünün maddi ve teknik önkoşullarının da fazlasıyla bulunması gibi. Fakat buna rağmen bu türden kurumlaşmalar bu ülkelerde çok sınırlıdır ve olduğu kadarıyla da daha çok kapitalist piyasanın, yani kârın, çıkarın ve spekülasyonun konusudur. Sınıf mücadelelerinin sonucu olarak geçmişte kamusal hizmet olarak kabul ettirilmiş alanların adım adım paralı piyasa hizmetleri haline getirilmesi uygulamaları, bu alandaki kazanımları da günden güne ortadan kaldırmaktadır. Bu şaşırtıcı da değildir, zira kapitalizm doğası gereği insanın mutluluğu ile, emekçinin kurtuluşu ile ya da kadının özgürleşmesi ile ilgilenmez. O kâr ve çıkar peşindedir, onun hareket ilkeleri bunlardır, işleyiş dürtüsü ve mekanizmaları buna göredir. Onu toplumsal fayda ya da gereklilik değil, yalnızca kâr ve çıkar, kapitalist sömürü ve birikim ilgilendirmektedir. Bunlarsa toplumsal sorunları çözmek bir yana yapısal olarak yeniden yeniden üreten, süreklileştiren ilke ve mekanizmalardır.

Kadının üretici faaliyetten dışlanması, ev işlerine ve çocuk bakımına mahkum edilmesi de bu kapsamdadır. Kadın özgürleşmesini sağlayacak toplumsal önlemler kapitalizmle hiçbir biçimde bağdaşmadığını, bu alandaki sınırlı adımların ancak emekçilerin dişe dişe mücadelesiyle elde edilmesinden de biliyoruz. Kreşler, çocuk yuvaları, işyerlerinde emzirme odaları vb. tüm bunlar bunun örneğidir. Bunlar çocuk bakımının toplumsallaştırılması doğrultusunda kuşkusuz henüz mütevazı fakat yine de önemli adımlardır, hiç değilse sorunun çözüm yolunu göstermektedirler. Fakat kapitalistler ve genel olarak kapitalist devlet, bunlara yönelik harcamaları her zaman bir yük saymıştır. Bundan dolayıdır ki olanak buldukları her durumda ya onları sınırlama, ya tümünden ortadan kaldırma ya da onlardan piyasa kurallarına göre yararlandırma yoluna gitmişlerdir. Yani bunu parasız bir temel kamusal hizmet alanı olarak görmek yerine, kapitalist piyasa içinde kârlı bir başka vurgun alanı olarak görmüşlerdir.

Toplumsal fayda ve ihtiyaçları temele alacak bir toplumda, analık toplumsal bir işlev sayılmakla ve

Toplumsal fayda ve ihtiyaçları temele alacak bir toplumda, analık toplumsal bir işlev sayılmakla ve kadının bundan kaynaklanan tüm hakları tanınmakla kalmaz, çocuk bakımı da toplumun ortak bir sorumluluğu olarak kabul edilir, buna ilişkin tüm işler kamu hizmeti sayılır ve dolayısıyla bunun gerektirdiği tüm harcamalar da kamu fonlarından karşılanır.

kadının bundan kaynaklanan tüm hakları tanınmakla kalmaz, çocuk bakımı da toplumun ortak bir sorumluluğu olarak kabul edilir, buna ilişkin tüm işler kamu hizmeti sayılır ve dolayısıyla bunun gerektirdiği tüm harcamalar da kamu fonlarından karşılanır. Bu toplumsal bir ilke olarak benimsenir, deyim uygunsa toplumun anayasası bunu temel bir ilke olarak kayda geçirir. Ama tüm bunlar, kâr ve piyasaya göre işleyen kapitalizmin ruhuna aykırıdır. Onun hareket noktası toplumsal fayda ve temel insani ihtiyaçlara dayalı gereklilikler değil, fakat kâr, daha fazla kârdır.

Kapitalizmin gelişmesiyle birlikte kadını üretici toplumsal etkinlik içine çektiğini konu boyunca birçok kez vurguladım. Sanayi devrimi ile birlikte işgücü ihtiyacında cinsiyet ve yaş ayrımının önemli ölçüde ortadan kalkması, kadın ve çocuk işgücünü kitlesel ölçekte sanayi üretimi alanına çekti. Ama kapitalistler payına bunun yalnızca daha yoğun sömürü ihtiyacından, daha fazla kâr hirsından kaynaklandığını, bu ilke ve ihtiyaca dayalı olarak gerçekleştiğini biliyoruz. Bunun tümüyle böyle olduğunu, işçi sınıfı hareketi kadınların (ve çocukların) korunmasına ilişkin belli haklar elde ettiği ölçüde kapitalistlerin kadınları çalıştırmaya çok da yanaşmamalarından,

bu kazanımlar ölçüsünde kadınları çalıştırmayı yük saymaya eğilim duymalarından, ilk fırsatta öncelikle onlara yol vermeyi tercih etmelerinden de biliyoruz. Doğumdan önce ve sonra üçer aylık ücretli izin yasal bir hak olursa, bunu kadının korunmasına yönelik öteki bir dizi hak ve kazanım tamamlarsa, bu durumda kapitalistler kadınları çalıştırmayı kendileri için kârlı bir iş olarak görmek yerine gereksiz bir yük saymaya başlarlar. Aynı şekilde, örneğin parti programımızın emeğin korunmasına ilişkin bölümünde ifade edildiği gibi, 14-18 yaş grubundaki çocuklar için üretici çalışmanın genel ve mesleki eğitimle birleştirilmesi zorunluluğu getirir ve bu çerçevede bu yaş grubundaki çocuklar için 3 saatlik (14-16 yaş grubu için) ya da 4 saatlik (16-18 yaş grubu için) bir işgünü yasal bir zorunluluk olarak kapitalistlere dayatmayı başarabilirseniz, bu durumda kapitalistlerin çocuk işçi çalıştırmayı kendileri için kârlı bir iş yerine gereksiz bir yük saymaya başladıkların görürsünüz.

Özetle kadın ve çocuk emeği yetişkin erkek emeğine göre savunmasız olduğu, aşırı ve kurlsız bir sömürünün konusu yapılabildiği ölçüde, kapitalistler için kârlıdır ve tercih edilir birer emek kategorisidir. Ama bu emek kategorileri belli reformlarla sıkı bir

ve kapitalizm

H. Fırat

koruma altına alındı mı kapitalistler için tüm çekiciliğini yitirir ve bu durumda kadınların iş bulması yetişkin erkeklere göre belirgin biçimde zorlaşır. Tüm bunlar kapitalizmin kâr ve sömürü ilkesine dayalı doğasıyla ilgilidir ve kadının ezilmesini süreklileştiren bir etkide bulunurlar.

Kapitalizmde yapısal işsizlik ve kadın sorunu

Bilindiği gibi işsizlik kapitalizmin yol arkadaşıdır, bu onun doğasında vardır. Kapitalizm koşullarında tam istihdam ancak son derece geçici durumlar ve dönemler için olanaklıdır. Yetişkin erkek nüfusu savaşta kitlesel olarak kırılmış savaş sonrası Avrupa, bu geçici duruma yakın tarihten verilebilecek özel bir örnektir. Oysa işsizlik, sürekli büyüyen yedek sanayi ordusu, kapitalizmde kuraldır. Kapitalizmin plansız ve anarşik yapısı döne döne bunalımlar üretir, bu ise kitlesel işsizliğe yolaçar. Öte yandan kapitalizm, mümkün mertebe az sayıda işçiyi mümkün olduğunca uzun sürelerde ve mümkün olduğunca yoğun bir biçimde çalıştırmak ister. Bir kez daha azami kâr ilkesinin bir gereği olarak ve elbette işsizliğin büyümesi pahasına. Ve nihayet temel önemde bir başka nokta; tekniğin gelişmesi emek üretkenliğini artırır ve bu da daha kısa sürelerde daha büyük verim elde etme olanağı sağlar. Fakat kapitalist düzen altında bunlar işgününü kısaltmak, böylece emekçi insanın öteki insani ve kültürel etkinlikleri için kullanabileceği boş zamanı çoğaltmak sonucuna yolaçmaz. Tam tersine, kapitalistlerin elinde, bir kısım işçiye yol vermenin olanağı ve dayanağı haline gelir, yani bir kez daha

yapısal işsizliği büyüten temel bir mekanizma olarak işler. Tüm bunlar kapitalizmin doğasından kaynaklanır ve konumuzla bağlantısı, yapısal işsizlik yoluyla kadının üretici etkinlikten sistemli biçimde dışlanması, gerisin geri ev işlerine ve çocuk bakımına mahkum edilmesidir. Daha önce de ifade etmişim; bir tek yapısal işsizlik sorunu bile, kapitalizm koşullarında kadın sorununun neden çözülemeyeceğinin en dolaysız bir kanıttır. Üstelik buna gösterilebilecek sayısız kanıttan yalnızca biri olduğu halde.

Tekniğin gelişmesi, böylece emek üretkenliğinin artması, hem daha büyük zenginlik ve hem de zamandan daha çok tasarruf demektir. Bununla bir yandan işgününü sürekli kısaltmak, öte yandan toplumsal refahı sürekli yükseltmek, üretim etkinliği dışındaki yaşam etkinliklerine daha çok zaman ve maddi ortam sağlamak olanaklıdır. Oysa kapitalizmdeki sonuç hiç de bu olmamaktadır. Kapitalizmde bu kapitalistler için daha fazla kâr, emekçiler içinse işsizlik, yaşam koşullarının nispi ya da mutlak olarak kötüleşmesi anlamına gelmektedir. Günümüz kapitalizminde işlerin seyri bunu bütün açıklığı ile ortaya koymaktadır. Bugünün batılı kapitalist toplumlarında bir yandan sürekli biçimde işsizlik büyürken, öte yandan işgünü yeniden uzatılmakta ve emekçilerin kazanımları sistemli biçimde budanmaktadır. Uzun onyılların mücadelesine haftalık 35 saati zorlama noktasına ulaşan ve yer yer bunu kazanan işçi sınıfı, şimdi gerisin geri 40-45 saatlik çalışma haftasına zorlanmakta, bu zorlama bir AB normu olarak benimsenmektedir. Üstelik daha da düşürülmüş ücretlerle ve daha da ağırlaştırılmış çalışma koşullarında. Tüm bunlar emek verimliliğindeki

sürekli artış ve zenginlikteki sürekli büyüme ile elele gitmektedir.

Kapitalizm koşullarında işsizlik sorunu ile kadın sorunu arasında organik bir bağ var dedim. Kapitalizm işsizlik sorununu çözemiyorsa, kadın sorununu da çözemez. Kadını kalıcı biçimde eve ve ev işlerine köle olmaktan kurtaramaz. Tam tersine, işsizlik baskısı arttığı ölçüde kapitalistler kadına yeniden evinin yolunu gösterirler, ondan ev işlerine, mutfağına ve çocuğunun bakımına dönmelerini isterler. Kapitalizm artan işsizlik basıncını azaltmak için kadını eve kapatmak yolunu seçer, nitekim bugünkü bunalım döneminde yaptığı da budur. Kapitalizm piyasaya, rekabete ve kâr ilkesine göre işleyen bir sistemken, bunalımlar ve kitlesel işsizlik onun yol arkadaşlarıyken, kadını hayatın her alanında ve kalıcı biçimde üretici çalışmanın içine çekebilir mi? Dolayısıyla, üretken bir güç olarak kadının özgürleşmesinin, ekonomik bağımsızlığını kazanarak bu sınırlar içersinde özgürleşmesinin imkanlarını sağlayabilir mi? Buna yapamadığını ve yapamayacağını bütün bir tarihsel ve güncel deneyim bize bütün açıklığı ile gösteriyor.

Emekçi kadının sınıfsal ve cinsel yönden ezilmesinin özgül anlamı

Ve sözün burasında ara bir değinme: Ben burada ağır ve kuralsız bir kapitalist sömürünün nesnesi olmakla kalmayan, işsizlik belasının, ev işlerinin ve çocuk bakımının yükünü çeken insan olarak kadını anlatırken, gerçekte tümüyle emekçi kadını anlatmış oluyorum. Burjuva kadınının bu özetlediğim kapsam içinde sorunu ya yok ya da hemen hemen hiç yok.

Onun çocuklarına ücretli bakıcılar bakıyor, yemek ve temizlik işlerini hizmetçiler yapıyor. Bu buna rağmen burjuva kadınının da cinsiyet kimliği üzerinden bu toplumda bir biçimde ezildiği ve aşağılandığı gerçeğini kuşkusuz ortadan kaldırmıyor. Ama yine de bu, burjuva kadınının cins kimliğinden kaynaklanan özgül sorunu ile emekçi kadının kadın olmaktan kaynaklanan kapsamlı sosyal-kültürel sorunları arasında koca bir uçurum olduğu gerçeğini de ortadan kaldırmıyor.

Kadın sorununu salt cinsler arası ilişkiler sorununa indirgemek, sorunun gerisindeki toplumsal özü ve muhtevayı görmezlikten gelmek, ya da belirgin bir sınıf tutumuyla basbayağı gizlemeye yeltenmek, burjuva kadın hareketlerinin temel davranış biçimi olagelmıştır. Sorunu cinsler arası özel ilişkiler çerçevesine daraltmak ve gerçekte bu ilişkilere de kaynaklık eden asıl toplumsal temeli ve nedenleri gözlerden gizlemek, burjuva feminizminin emekçi kadına kurabileceği en büyük tuzaktır. Ataerkil ideoloji ve kültürden kaynaklanan sorunlar her sınıftan kadınları kesiyor olsa bile, emekçi kadınının kadın olmaktan kaynaklanan sorunları asla bundan ibaret değildir. Dahası esası yönünden de bundan ibaret değildir. Emekçi kadın salt emekçi olarak ezilip sömürülmekle kalmaz; kadın emekçi olması, onun üzerindeki emek sömürüsüne ve bundan kaynaklanan çok yönlü sosyal-kültürel sorunlara apayrı boyutlar ekler. Emekçi kadın salt işini kaybetmemek ve dolayısıyla evine bir parça eklemek götürmek olanağını yitirmemek için bile işyerinde cinsel kimliğine yönelen maddi ve manevi tacizlere katlanmak zorunda kalabiliyor dersem, maksadımı en çarpıcı biçimde anlatmış olurum herhalde. İşleyen çocuğunun durumu ve iş sonrasında ev işlerinin bütün bir ağır yükü diye eklersem, durum daha da iyi anlaşılır kuşkusuz. Önemle vurguluyorum, bunlar onun salt emekçi olmasından değil, fakat kadın emekçi olmasından kaynaklanan sorunlardır. Emekçi kadınının çifte ezilmişliği ve sömürüsü dediğimiz kapsamdaki sorunlardır. Ve bunların hemen hiçbirini burjuva ya da orta sınıf kadınında göremezsiniz. Kadın sorununu genelliği içinde ele alan, emekçi kadının kendine özgü konumundan kaynaklanan sorunlarını görmezlikten gelen burjuva kadını, bu tutumuyla gerçekte emekçi kadına ilişkin tüm bu sorunlar karşısında belirgin biçimde ilgisizdir. Ya da daha da kötüsü, açık bir sınıfsal tutum içindedir, dolayısıyla karşıt bir konumdadır. En iyi durumda ise, burjuva hayırseverliğinin o son derece dar, yüzeysel, iğreti, dahası ikiyüzlü ve altadıcı sınırları içinde, emekçi kadın lehine bir şeylerden yanadır. Ama yalnızca bu kadar, asla daha fazlası değil.

Proleter ve emekçi kadınının cinsel kimliğinden kaynaklanan sorunları dar anlamda cinsiyet sorunlarının çok ötesindedir. Bu gerçeği, cins ayrımcılığının ürünü sorunlar emekçi kadın şahsında burjuva kadınıyla hiçbir biçimde karşılaştırılmaz bir kapsam ve çeşitlilik gösterir biçiminde de ifade edebiliriz. Bunlar ekonomik ve sınıfsal mahiyette, dosdoğru emek-sermaye ilişkileriyle bağlantılı sorunlardır. Yani kadın burada cinsel ezilmeyi ve horlanmayı bir proleter olarak, bir emekçi sınıf bireyi olarak yaşıyor, onun cinsel ezilmişliği buna, yani sınıfsal kimliğine uygun düşen bir kapsam ve nitelik kazanıyor. Emekçi olarak ezilmek, sömürülmek ve horlanmakla kalmıyor, bütün bunları bir de emekçi kadın olma konumu ve kimliği üzerinden yaşıyor. Sınıfsal kimliğinden gelen sorunlar cinsel kimliğinden gelen sorunlarla birleşiyor, burjuva kadınıkinden tümüyle farklı bir anlam, kapsam ve nitelik kazanıyor.

Bu zorunlu ara değinmenin ardından yeniden başlangıçtaki konuya dönelim.

Kadın sorununu salt cinsler arası ilişkiler sorununa indirgemek, sorunun gerisindeki toplumsal özü ve muhtevayı görmezlikten gelmek, ya da belirgin bir sınıf tutumuyla basbayağı gizlemeye yeltenmek, burjuva kadın hareketlerinin temel davranış biçimi olagelmıştır. Sorunu cinsler arası özel ilişkiler çerçevesine daraltmak ve gerçekte bu ilişkilere de kaynaklık eden asıl toplumsal temeli ve nedenleri gözlerden gizlemek, burjuva feminizminin emekçi kadına kurabileceği en büyük tuzaktır.

Kadının özgürleşmesini kolaylaştıracak önlemler kapitalizmin doğasıyla bağdaşmaz

Kadını özgürleşmesini kolaylaştıracak önlemler kapitalizmin doğasıyla bağdaşmaz. Kadının toplumsal üretici etkinliğe istikrarlı biçimde katılabilme olanağından kadın üzerindeki ev işleri ve çocuk bakımı yükünü ortadan kaldırmaya yönelik toplumsal kurumlaşmalara kadar bu böyle. Dahası kadın cinsinin ezilmesini ve horlanmasını meşrulaştıran ve kutsayan ataerkil kültür, geleneksel aile ve din gibi kurumlarla uğraşmak da kapitalizmin işine gelmez. Tam tersine, bütün bunlar onun egemenliğinin temel dayanakları arasındadır ve o bu dayanakları güçlendirme yoluna gittiği ölçüde, böylece kadının günümüz toplumundaki ezilen cins konumunu da güçlendirmiş olur.

Kapitalizm koşullarında kadının üretici etkinliğe neden sürekli ve istikrarlı bir biçimde katılmadığı ve katılamayacağı üzerinde yeterince durdum. Kadın kapitalist sanayi için esnek bir işgücü kaynağıdır yalnızca, bu anlamda güçlü bir yedek sanayi ordusudur. Gerektiğinde belli bir doğrultudaki propagandayla geniş kitleler halinde sanayiye ve hizmet üretimine çekilir, savaş dönemlerinde olan budur örneğin; gerektiğinde tam zıt yönde bir propagandayla gerisin geri eve itilir, salt ev işlerine ve çocuk bakımına yöneltilir, bunalım dönemlerinde ve dolayısıyla günümüzde görülense budur. Bundan çok çarpıcı bir sonuç çıkıyor; kapitalizmin kadının üretici toplumsal etkinliğe katılması konusundaki tavrı tümüyle kapitalist çıkara dayalıdır, kapitalist sömürü ve birikimin ihtiyaçlarına, işlerin bu alandaki seyrine bağlıdır.

Kapitalizm ev işlerini toplumsallaştırmanın tüm teknik ve maddi önkoşullarını yaratır, fakat bunu

bizzat gerçekleştirmez. Yemek işleri, temizlik işleri, çamaşır işleri, giyim kuşama ilişkin onarım işleri, küçük yaşam birimleri içinde bütün bunların toplumsal bir hizmet, ortak bir iş olarak karşılanması kapitalizmin işine gelmez. Öncelikle bu türden çözümler tüketimi kısacağı ve pazarı daraltacağı için işine gelmez. Bütün bu işler için gerekli alet ve donanımı her eve ayrı ayrı pazarlamak varken neden bütün bunlardan büyük bir tasarruf demek olan kollektif çözümlere eğilim duysun ki kapitalizm? Öte yandan tüm işlerin yükünü tek tek her ev üzerinden işçi ve emekçi kadınların ücretsiz emeği üzerinden karşılamak, yani tümüyle bedavaya getirmek varken, neden onları devletin bütçesine yük ya da kapitalistlerin kârından kısıntı anlamına gelecek biçimde kamusal hizmet olarak karşılamak yoluna gidilsin ki? Kapitalizm kârlı olmayan, kapitalist birikimi arttırmayan hiçbir işe girişmez. Toplumsa fayda ya da insani ihtiyaç kapitalizmin umurunda değildir, girişimlerinin hareket noktaları asla bunlar olamaz. Böyle olunca, küçük ölçekli bir yerleşim biriminin orta yerine çamaşırhanası yıkayacak, yıkanmışları ütülecek, yırtığı söküğü dikecek atölyeleri kurmak, bunların masraflarını da kamu fonlarından karşılamak kapitalizmin işine gelmez. O bunu ancak bunlar yeterli kâr ve vurgun getirebilecek işler olacaksa yapmak yoluna gider. Nitekim bu kapsamda yapıyor da. Yerleşim yerlerinin hemen dibindeki lokantalar, pastahaneler, terzi ya da kuru temizleme atölyeleri, bir yerde bunun ifadesidir. Fakat bu durumda da toplumun onda dokuzunu oluşturan emekçi insan bundan yararlanamaz, ya da ev işleri yükünü en aza indirecek biçimde yararlanamaz. Zira bunun için gerekli maddi imkanlardan, yeterli kazanç düzeyinden yoksundur. Böyle olunca da tüm bu işler emekçinin

kendisine, dolayısıyla da bu aynı topluma egemen ataerkil zihniyet içinde de gerçekte büyük ölçüde ya da hemen tamamen evin kadınına kalır. Böylece ev işlerinin ağır yükü emekçi kadın için sürekli bir hal alır, işinin olması durumunda ise ikinci bir iş olarak onu tümünden boğup bunaltan bir yüke dönüşür.

Kapitalizm çocuk bakımını da toplumsallaştırmak istemez, tümüyle aynı mantık içinde ve tümüyle aynı nedenlerle. Çocuk bakımının toplumsal kurumlaşmalar yoluyla çözümü her bir küçük yerleşim ölçeğinde kreşler, çocuk yuvaları, çocuk sarayları, bunun gerektirdiği donanım ve uzman personel demektir. Bu ise doğal olarak devlet bütçesinden buraya önemli kaynaklar aktarılmasını gerektirir. Eğitim ve sağlık gibi yerleşik kamu hizmetlerinden bile sürekli olarak kısana ve dahası gelinen yerde bunları piyasanın yeni kârlı iş alanları haline getiren kapitalizmin, çocuk bakımını devlet bütçesini kullanarak toplumsal kurumlaşmalar yoluyla üstlenmek yoluna gitmesi düşünülebilir şey değildir. O bunu bugüne kadar yapmadı, neredeyse soluduğumuz havayı bile ticari kâr nesnesi haline getirmeye yöneldiği bu tarihi evrenin ardından hiç yapmaz, yapamaz. Tam tersine, çocuk bakımını her bir ailenin tümüyle kendi özel sorunu ve işi saymak, böylece bunun tüm yükünü de evin kadınına yüklemek ve bedavaya getirmek, dahası bu yolla kadının iş yaşamından koparılmasını ve eve kapatılmasını da meşrulaştırmak varken, kapitalizm çocuk bakımına yönelik toplumsal kurumlaşmaları neden kamusal bir hizmet olarak ale alıp kendine gereksiz bir yük haline getirsin ki?

Ataerkil kültür, aile ve din...

Aynı şekilde kapitalizm, kadın cinsinin ezilip horlanmasının bütün bir geleneksel ideolojik içeriği demek olan ataerkil kültüre karşı da mücadele edemez. Zira bu kültür değişime uğramış ve incelmış biçimiyle bugünkü kapitalist sınıf egemenliğinin temel üstyapısal dayanaklarından biridir. Elbette bugününün burjuva medeni hukukunda kadın lehine bir dizi düzenleme yer almaktadır ve kadın politik planda bazı haklara da sahiptir. Fakat bunlar son 150-200 yılın zorlu mücadeleleri içinde uzun on yıllara yayılarak ancak parça parça kazanılabilmemiş ve ancak çok yakın zamanlarda uluslararası ölçekte toplumsal norm olarak kabul edilir hale gelmiştir. Bu sayededir ki bu haklar için çok özel mücadelelerin verilemediği toplumlarda bile belli sınırlar içinde resmen benimsenmiş ve yasalara geçmiştir. Ne var ki kendi başına biçimsel hukuksal haklar fazla bir anlam ifade etmez. Önemli olan bunları gerçek manada kullanabilmenin maddi ve kültürel koşullarına sahip olabilmektir. Ve kadın hakları sözkonusu olduğunda kadınların onda dokuzu bu olanaktan yoksundur. Yeri geldikçe yasalarında birçok batılı ülkeden bile önce kadına seçme ve seçilme hakkı tanımakla övünen Türkiye'nin kadın gerçeğine bakarsanız, bunun ne anlama geldiğini somut olarak görürsünüz.

Kağıt üzerinde sahip olunan hakları fiilen kullanamamak maddi yönden tümüyle sınıfsal bir sorundur ve sorunun bu yönü yeterince açıktır. Fakat öteki yönü kültürel ve bu kültür burjuva düzeni tarafından da incelikli bir biçimde yaşatılan ve her zerresinde kadının ikinci sınıf olarak görülmesi ve aşağılanması bulunan ataerkil kültürdür. Bu kültürel anlayış ve değer yargıları içinde kadın ev işleri ve çocuk bakımıyla yükümlü görüldüğü için, örneğin

politik yaşama katılma biçimsel hakkının onun için fazlaca bir anlamı kalmaz. (Kalmadığını bu hakların 70 yıldır tanındığı Türkiye'de son genel ve yerel seçimler tablosu da bütün açıklığı ile göstermektedir. Parlametoda kadınların oranı yüzde onun bile çok altındadır ve il belediye başkanlarımızdan yalnızca biri kadındır.)

Binlerce yılın erkek egemen kültürü orta yerde duruyorken ve burjuvazi bu kültürü kendi çıkarları çerçevesinde ayakta tutan ilişkilerin bizzat temsilcisiyken, burjuva düzeninin cins ayrımcılığına biçimsel haklar ötesinde bir çözüm getirebilmesi olanağı yoktur. Kapitalizm bu kültürle mücadele yolunu tutamaz. Bunu yapması örneğin geleneksel aileye saldırmasını gerektirir. Oysa geleneksel aile kapitalist toplum düzeninin temel direkleri arasındadır, onu ayakta tutan en temel kurumlardan biridir. Toplumun istikrarı ve geleceği ile aile arasında organik bir bağ kurar burjuva ideolojisi, politikası ve dolayısıyla da popüler propagandası. Burjuvazi bugünkü biçimiyle ailenin kendi düzeninin mikro birimi olduğunu ve düzenle uyumlu, onun ihtiyaçlarına yanıt veren insanın öncelikle aile ilişkileri içinde üretilip yetiştirildiğini çok iyi bilir. Kapitalizmin sosyo-ekonomik evrimi ve nesnel işleyişi bugünkü biçimiyle aileyi gündend güne çözüyor ve zayıflatıyor olsa da, burjuvazi çok yönlü öznel ideolojik-kültürel çabalarıyla onu kutsamaya, ayakta tutmaya ve güçlendirmeye çalışır. Böylece bu yoldan kadınının aile içi köleliğini kutsamış ve güçlendirmiş olur.

Ataerkil kültürü ve geleneksel aile kurumunu kendi cephesinden bir de din tamamı bilindiği gibi. Ve kurulu kapitalist düzen, kadının ikinci sınıf insan olmasını meşrulaştıran ve kutsayan dine karşı da mücadele edemez. Zira din, düzenini sürdürmede ve kitleleri manevi-kültürel yönden uyuşturarak denetim altında tutmada, burjuvazinin elinde bir başka temel önemde ideolojik ve kurumsal araçtır. Kapitalist düzeninin doğasına ve ihtiyaçlarına uydurulmuş biçimiyle din, burjuvazinin elinde son derece etkili bir silahtır. En devrimci döneminde bile burjuvazi dine karşı değil, fakat yalnızca onun feodal soyluluğun çıkarlarına hizmet eden biçimine karşı mücadele etti. Daha devrimci döneminde ve üstelik en rasyonel düşünen filozofları bile, tam da burjuva rasyonalitesinin bir gereği olarak, "din olmasaydı, onu icat etmek gerekirdi" diyebilmişlerdir ve bunu tam da halk kitlelerini daha kolay yönetebilme ihtiyacı ile gerekçelendirmişlerdir. Devrimci dönemde bile dine karşı tutumu bu olan burjuvazinin gericilik döneminde onu nasıl ele aldığı kendiliğinden anlaşılır. Kapitalizm yoksulluk ve cehalet, toplumsal acı ve aşağılanma üretmek böylece dini yaşatan nesnel koşulları sürekli üretmekle kalmaz, daha bir de çok yönlü öznel çabalarıyla dinsel ideoloji ve kurumlaşmaları sistemli biçimde güçlendirerek, onu düzeninin hizmetinde en etkin biçimde kullanmaya çalışır.

Ama dinin bu ele alınışı ve kullanılışı, kadının özgürleşmesinin önüne bizzat burjuva sınıf düzeni tarafından dikilen bir başka temel önemde kurumsal engel demektir. Din karşısındaki konumu ve tutumu, burjuva düzeninin kadın sorununun çözümü önünde yapısal bir engel olarak durduğunun bir başka temel önemde kanıtıdır. Burjuva toplumunun ideolojik-kültürel dokusu organik bir bütün oluşturur. Burjuvazi doğası gereği bu bütüne dokunamaz, böyle olunca da onun kadına ilişkin gerici öğelerine de dokunamaz.

(Kızıl Bayrak, Sayı: 2006/9, 10 Mart 2006)

EKK çalışmalarından...

Emekçi Kadın Komisyonları, 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele ve Dayanışma Günü nedeniyle, birçok ilde kadın sorununu işleyen çalışmalar gerçekleştirdi.

Ümraniye

Ümraniye İşçilerin Birliği Derneği EKK, etkinlik çağrı afişlerini 16 Kasım'da Demokrasi Caddesi, Akpınar ve Başaran mahallelerine yaygın bir şekilde yaptı. Ayrıca afiş sırasında, "Gericiliğe karşı savaşta, şiddete karşı kavgada, şiddete karşı mücadelede vardık varız var olacağız!" başlıklı bildiri de dağıtıldı. Komisyon bileşenleri tarafından, EKK önlükleriyle yapılan çalışma sırasında birçok emekçiyle sohbet edildi. Ayrıca EKK, Şengal'de 20 Ekim günü yaşamını yitiren Karker Sema kod adlı Yavuz Elik'in Yenidoğan'da oturan ailesine ziyaret gerçekleştirdi.

EKK 14 Kasım günü de, iş çıkış saatinde açtığı standla işçi ve emekçilere eylem çağrısını ulaştırdı.

Kartal

Kartal EKK, 16 Kasım'da "Savaş ve Kadın" başlıklı bir toplantı gerçekleştirdi. Kartal Üç Fidan Gençlik Kültür Evi'nde gerçekleşen toplantı Kartal EKK'nın hazırladığı slayt gösterimi ile başladı. Bir çocuğun gözünden savaşı anlatan "Savaşın Gözyaşları" isimli şiirin emekçi bir kadın tarafından okunması ile söyleşi bölümüne geçildi. 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü'nün tarihsel anlamı anlatıldı. Suruç'a iki günlük ziyaret gerçekleştiren sosyalist kamu emekçisi gözlemlerini aktardı. Katılımcıların düşüncelerini aktararak devam eden söyleşide kapanış, emekçi bir kadının "Yeniden Şaşmak Güneşe" adlı şiir ile özgürlük savaşçılarını selamlamasıyla yapıldı.

Esenyurt

Esenyurt EKK, 15 Kasım günü Esenyurt İşçi Kültür Evi'nde film gösterimi gerçekleştirdi. Madenlerde çalışan kadın işçilere yapılan baskıları, tacizi, tecavüzü ve bunun karşısında bir kadın işçinin hukuksal mücadelesini konu alan 'Tek Başına' filminin ardından yapılan sohbetlerle etkinlik sonlandırıldı.

Adana

Çukurova Devrimci Gençlik Birliği (DGB), 16 Kasım'da bir söyleşi gerçekleştirdi. Söyleşide 25 Kasım'ın tarihçesi anlatılarak, dünyada ve Türkiye'de şiddet örnekleri hakkında bir sunum yapıldı. Kadınların mücadele içinde özgürleştiği Kobanê'den, Greif'ten ve Haziran Direniş'inden örneklerle işlendi. Sunumun ardından toplantı, katılanların konuşmaları ile devam etti.

Kızıl Bayrak / Ümraniye-Kartal-Esenyurt-Adana

Sömürü ve şiddete karşı DİREN, ÖZGÜRLEŞ!

Dediler evveleri "İşin gücün evdir".

Dedin, "Kaderimdir".

Dediler sonraları, "İşgücün gerektir, ama biraz ucuz".

Sandın, özgürlüktür sadece evin dışına çıkmak.

Anladın zamanla, gün ışığını görmeden çalışıp gene de karnın doymayınca bu 'kader'i bozacak olanın sen olduğunu.

Kapitalizmin gelişmesi ve üretimin yaygınlaşmasıyla birlikte kadınlar da -çocuklarla birlikte- artı değer sömürsünün içine çekildi. 18. yüzyılın ikinci yarısında kadın işgücü, ücretli emek piyasasına girdi. Uzun çalışma saatlerinin olduğu, gün ışığını görmeden işe gidilip güneş battıktan sonra işten çıkıldığı bu dönemde kadınların ucuz işgücü olarak çalıştırılması sermaye birikiminin artmasını ve patronların hızlı güçlenmesini sağlamıştır.

Bir sömürü ve şiddet biçimi olan kapitalizmde çifte sömürü altındaki işçi ve emekçi kadınlar, her sorunu katmerli yaşıyorlar. Çalışma yaşamında ucuz işgücü olarak görülen kadınlar, aynı zamanda işte, evde, sokakta, okulda mobbing uygulamalarına, tacizlere, tecavüzlere yani şiddetin birçok haline maruz kalıyorlar. Günümüzde kadınların çalışma oranının arttığını ve birçok sektörde çalıştığını düşündüğümüzde günün büyük bölümü iş eklenmiş kadın iş yaşamındaki şiddete de en çok maruz kalanlardır.

Şiddet nedir, iş yaşamında nasıl karşımıza çıkar?

Şiddet en genel anlamıyla bir kişiye veya bir topluma güç kullanarak, baskı uygulayarak onun iradesi dışında bir davranışa zorlayan saldırganlık durumudur. İşyeri şiddeti ise iş ile bağlantılı olarak kişinin sağlığını ve güvenliğini bozan, riske atan tutum ve davranışların bütünüdür.

Patronların işçileri çalıştırmak ve düzenlerini korumak için birçok yola, yöntemlere başvurduklarını biliyoruz. Sömürü düzeninin devam etmesi için sermaye sınıfının şiddeti kaçınılmazdır. Kapitalizmde işçilerin yaşamı şekillendirilirken oluşturulan çalışma koşulları, belirlenen ücret, evdeki yaşama kadar müdahale edilmesi, televizyon vb. emekçilerin rahat ulaşabileceği kitle iletişim araçlarıyla beyinlerin uyuşturulması, küçük yaşlardan itibaren verilen eğitimle düşünmenin ve sorgulanmanın engellenmesi, kaç çocuk doğurulacağına kadar verilen buyruklar bu sistemin baştan aşağı şiddet yüklü olduğunu göstermektedir.

İş yaşamında yaşadığımız şiddet, büyük oranda mobbing olarak tanımlanan psikolojik şiddet boyutuyla karşımıza çıkmaktadır. Türkiye'de mobbinge maruz kalma oranı yapılan anket ve araştırmalara göre % 40'ları geçmiş durumda. Aşağılanma (en çok ustabaşı, şef, müdür vb. kişiler tarafından uygulanır), tehdit (daha çok işten atma tehdidi şeklinde karşımıza çıkar), küfür (çoğu zaman kadınları aşağılayan

cinsel içerikli küfürler sarf edilir) mobbingin en çok görülen biçimleridir. Mobbingin yanı sıra işyerlerinde kadın işçiler cinsel bir şiddet biçimi olan tacize de uğramaktadırlar.

Şiddet, işçi ve emekçi kadınlara uygulanırken bir yandan da içinde buldukları koşulları kabul ettirmenin bir yoluna da çevrilmektedir. İşçilerin çalışma ve yaşam koşullarına başkaldırdığı, örgütlendiği, mücadele ettiği dönemlerde sermaye sınıfı şiddetini arttırmaktadır. Ücretlerin yükseltilmesi, çalışma koşullarının iyileştirilmesi ve sendikalaşmak için örgütlenen işçiler, işten atılma tehdidiyle hatta işten atılmayla karşı karşıya kalmakta, vazgeçmesi için tehdit odalarına çekilmekte, özellikle kadın işçilerin aileleri üzerinden baskılar yaşamaktadır. Bunların yanı sıra para teklif ederek vazgeçirme çabasına giren patronlar, mali gücünü de devreye sokarak ekonomik şiddet de uygulamaktadır.

Direnişlerin karşısında patronun artan baskı ve şiddeti

Son yılların direnişlerini incelediğimizde kadın işçilerin direnişlerin ön saflarında olduklarını, tek başlarına direniş kararlılığını sergilediklerine birçok örgütlenme ve direniş sürecinde tanık olduk. Ve öne çıkan örneklerin hepsinde patronun birçok saldırgan tutumu da görüyoruz.

Novamed'de % 95'i kadın olan işçiler, "daha hızlı ve kusursuz" çalışılması için sürekli olarak psikolojik şiddet altındaydılar. Bu koşullar önce korkuttuğu gibi sonra da sendikal örgütlenmeyi başlatan kıvılcım oldu. Sendikalaşmayı engellemek için bin takla atan patron 81'i kadın 83 işçinin direngenliğine çarptı ve 448 gün süren grevin sonucunda işçiler birçok hak kazanarak sendikacı bir şekilde fabrikaya döndüler.

DESA'da işten atılmaların ardından başlayan direnişte patron elindeki tüm imkanları kullandı. Düzce'de jandarma baskısı ve saldırısı ile karşı karşıya kalınırken Sefaköy'de tek başına direnen Emine Arslan tehditle, para teklifiyle, direniş yerine moloz ve çöp yığılmasıyla, kızının kaçırılmasıyla, polis tarafından gözaltına alınıp para cezası kesilmesiyle patron

şiddetini yaşadı.

Yakın zamanda Çayırova'daki direnişleri sendika tarafından sonlandırılan M&T Reklam işçileri de 6 aylık direnişleri boyunca birçok yıldırma politikası ile uğraştılar. Burada yaşanan örnek patronun yönlendirilmesiyle yeri geldiğinde aynı sınıfın mensupları içerisinde şiddetin birbirlerine karşı nasıl yöneltildiğinin örneğini bizlere sunuyor. M&T Reklam patronu, direnişin 100. günü vesilesiyle yapılacak etkinliğin ön gününde çalışan bir kadın işçiyle oğluna direnişçi bir kadın işçiyi dövdürttü.

Şiddete göğüs gerenler sömürüyü parçalayacaklardır

Direnişler, grevler, işgallerle işçilerin tepkisini, öfkelerini ortaya koydukları bir dönemin içindeyiz. Bu mücadelede kadın işçiler hep en önde. Bu direngen havayı baskı ve zor ile sindiremeyeceğini anladığı noktada sermaye sınıfı işçilerin birliğini Kürt-Türk, Alevi-Sünni, kadın-erkek diye parçalamaya başvurmaktadır. Sınıf bilincine sahip olmayan, kurtuluşu için sınıf kardeşiyle omuz omuza olması gerektiğini kavramayan işçiler patronun çıkarlarına hizmet etmektedir.

İşsiz kalma korkusu ile "karnını doyuran" patronuna dört elle sarılmış fabrikada çalışan bir kadın işçi ile, hakları için sendikalaşan, sınıfının çıkarları için direnişe geçen bir kadın işçi M&T Reklam'da karşı karşıya gelmiştir. İkisi de işçidir, ikisi de kadındır! Fakat fabrikada çalışan kadın, sınıf olmaktan bihaber haliyle patronun bir yansımasına dönüşmüştür.

İşçi ve emekçi kadınlar sömürü ve şiddete karşı örgütlenerek kendi geleceklerini kendi ellerine alırlar. Greif işgalinde kadın işçilerin karşı karşıya kalınan her saldırı (taşeron çetelerinin, polisin saldırıları vb...) aşamasında korkusuzca karşılarına dikilerek, kendi eylemlerini örgütleyerek direnişin güçlenmesini, güçlenen direnişle de özgürleşmelerini sağladılar. Kendi için bir sınıf olmuş işçi bölüğünün kadınları için sömürü çarklarını parçalarken kapitalist düzeninin her türlü şiddeti de hükümsüz kalacaktır.

Gebze Emekçi Kadın Komisyonu

Gün; sokakları eylem alanına çevirme günüdür!

Bu ülkede her gün kadınlar öldürülüyor. Kapitalizm şiddetin temel kaynağıdır. Bu sistemde çürüme ve yozlaşma arttıkça kadın cinayetleri artmaktadır. Bu toplumda kadına biçilen görev bellidir. Fabrikalarda saatlerini tüketse de evde ev işleri ve çocuk bakımı ona aittir. Ve bütün bu işlerin aksamaması onun katledilmesinin nedenidir aynı zamanda. Çünkü erkek egemen bir sistemde genel ahlak anlayışı ve kavramı bundan ibarettir. Kadın evde, okulda, fabrikada yani yaşamın her alanında ezilmekte, baskı ve şiddet görmektedir. Kapitalizmde kadın taciz ve tecavüze de uğruyorsa, kaderinde katledilmek vardır. Kadın hem sınıfsal, hem de cinsel olarak ezilmektedir.

Kürt kadınının sömürü zinciri daha kalındır. Hem cinsel, hem sınıfsal, hem de ulusal olarak ezilmektedir. Kirli ve gerici savaşlarda kadınlar serbest piyasa ekonomisinin iğrenç pazarlarında satışa sunulmaktadır. Suriyeli kadınların Türkiye’de yaşadıkları hemen herkesin bilgisi dahilindedir. Mülteci kamplarında taciz ve tecavüzlere maruz kalmakta, bedenleri satışa sunulmaktadır. IŞİD çetesi tarafından her türden aşağılayıcı uygulamaya maruz kalan Ezidi kadınların yaşadıkları da halen hafızalardadır. İşte bu nedendir ki Kobanêli kadınlar, erkek yoldaşlarıyla omuz omuza destansı bir direnişe imza atıyorlar.

Kadın cinsine dönük aşağılayıcı tavırlar sistemin doğasından kaynaklanmaktadır. Daha en baştan kadın işçiler Sanayi Devrimi ile birlikte düşük iş gücü olarak fabrikalarda çalıştırılmaya başlandı. Bugüne gelindi, kadının yaşam ve çalışma koşullarında herhangi bir değişiklik olmadı. Ülkemizde de durum İran’daki uygulamalara rahmet okutacak türdendir.

AKP hükümetiyle birlikte de baskılar, çürümüşlük, gericilikle birlikte kadınlar üzerinde daha derin bir tahakküm kurmaya çalıştılar. Kadınların her anlamda yaşamlarına müdahale etmeye başladılar. Bu saldırılar sonucunda kadın cinayetleri, kadına yönelik şiddet, tecavüz vb. saldırılar arttı. Kadınlara dönük bu saldırılar elbette devletin izlediği politikadan bağımsız

tutulamaz. Bütün saldırıların arkasında sermaye hükümeti bizzat yer almaktadır.

Bizler hayatın her alanında bu saldırılarla karşı karşıya kalıyoruz. Daha çok kadına yönelik şiddet olarak haberlere yansımaktadır. Şiddetin diğer boyutları ise biz kadın işçilerin emeğinin yok sayılmasıdır. Sermaye emeğimizi hiçbir şekilde görmüyor. Ağır çalışma koşullarında çalıştırıyoruz, bunun yanında sürekli olarak ustabaşların hakaretlerine, tacizlerine maruz kalıyoruz. Hükümet yeni torba yasasında kadınların istihdamından bahsederken “müjdeler olsun” diye bahsediyorlar. Evet, müjdeler olsun yeni yedek iş gücü olarak bizi görüyorlar ve ucuz iş gücü olarak. Bu yıllardan beri böyledir. En ufak bir ekonomik krizde ilk olarak kapı önüne atılan biz kadın işçiler oluyoruz. Bizler yaşamın her alanında kadın kimliğimizden kaynaklı eziliyoruz.

Kapitalizmin ucuz iş gücü olarak iliklerimize kadar sömürülürüz. Kürt kadın olmamızdan kaynaklı iki defa bu sömürüye maruz bırakılıyor. Bu ülkede kadın olmak zor ama bir gerçeklik var ki, biz tarihten bu yana hiç saldırı karşısında boyun eğmedik. Bu saldırılar sadece kadınlara dönük saldırılar değil, genelinden

bakıldığında işçi sınıfı kapsayan bir saldırı dalgasıdır. Bizler, bu sömürü düzenini ortadan kaldırmadıkça bu saldırılar devam edecek. Sömürü düzenine son verecek olan biziz, işçi sınıfı kadınıyla-erkeğiyle omuz omuza vererek sömürü çarkına son verebiliriz.

Yaşadığımız bu saldırılar karşısında sınıf kardeşlerimizle birlikte mücadele edersek saldırıları geri püskürtebiliriz. Tıpkı geçmişte olduğu gibi omuz omuza vererek bu sömürü çarkını durdurabiliriz. Kavel, Tekel, Paşabahçe ve Greif’te olduğu gibi... Haziran Direnişi, 8 Mart, 1 Mayıs’ta olduğu gibi. Sermayenin bu saldırıları karşısında topyekûn mücadele edersek durdurabiliriz.

Sermayenin her saldırısı karşısında mücadele bayrağını yükseltmek, sokakları olabildiğince doldurmaktan başka seçeneğimiz yok. Bizler sokağa çıkmadıkça hiçbir saldırıyı geri püskürtemeyiz. Gün sokakları eylem alanına çevirme günü. Sokaklar bizim özgürlüğümüzdür. Özgürlüğümüzü kazanmak için mücadeleye. Bütün kadın-erkek işçi kardeşlerimizi örgütlenmeye ve mücadeleye çağırıyorum.

Kadın-erkek el ele örgütlü mücadeleye!

Corlu’dan metal işçisi bir kadın

“Kadınlar kavganın içinde özgürleşiyor!”

Emekçi Kadın Komisyonu’na sevgilerle...

Merhaba,

Mirabel Kardeşler’in egemenlere karşı devrimci direnişle yaratılan 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü, bu yıl, kapitalist sömürü zincirlerinin katlettiği mevsimlik tarım işçisi kadınlara, Rojava’da, Kobanê’de, Şengal’de emperyalist gerici çetelere karşı direnen Kürt kadın savaşçılara, tecavüzcüsünü öldürdüğü suçlamasıyla İran’da katledilen (idam edilen) Reyhanen Jabbari’ye, Greif işgalinde ve direnişinde en önde mücadele eden kadın işçilere ait bir isyan gününe dönüşmüştür.

Kapitalist sömürü düzeninin örgütlediği cinsiyet ayrımcılığı ve aşağılanma dur durak bilmeyen kadın cinayetleri ile sürerken, kadınlar Suriye ve Irak’ta

açık bir şekilde yaşlarına göre fiyatlandırılıp cinsel bir meta ve hizmetkar olarak köle pazarlarında satılıyor. Kadının fabrikalardaki artı-değer sömürüsü de, tarım işçisi ve ev işçisi kadınların ucuz işgücü olarak köleleştirilmesi de dur durak bilmiyor. Haziran Direnişi’nde kitlesel olarak en önde militanca mücadele eden kadınlar, emperyalist gerici savaş makinesi IŞİD’e karşı yiğitçe dövüşüyor.

Tecavüz, pazarlarda köle olarak para babalarına peşkeş çekilme, canice katledilme korkusunu duymadan topraklarını, onurlarını, geleceklerini savunmak için en öndeler.

Zulüm büyüdükçe kadınların ayaklarındaki prangaların hiçbir hükmü kalmıyor. Zincirlerini kıran kadınların erkek emekçi kardeşleriyle verdiği direniş

bu nedenle büyük bir odak haline dönüşüyor. Kadını toplumsal yaşamdan uzaklaştırmaya, dinci gericilikle kölelik zincirlerine daha da kalın zincirler eklenmesine karşı kadınların mücadelesi büyüyor. Kürt kadınları, geleneksel, dinsel baskıya karşı kavganın içerisinde özgürleşiyorlar.

Emperyalist dünyanın bu büyük direnişi dahi kadını metalaştıran bir algı üzerinden değerlendirdiği, bir reklam malzemesi haline getirmeye çalıştığı düşünüldüğünde kadın için tek kurtuluşun toplumsal devrim olduğu bir kez daha doğrulanmış olmuyor mu? Büyük bedeller ödenen bir direnişteki kadın savaşçıları güzelliklerini pazarlayan bir metalar dünyasında direnirken, özgürleşmek ve köleliğimizin tek sorumlusu olan kapitalizme karşı devrimci mücadeleyi büyütme, sınıf eksenli kadın çalışmasında alınacak mesafeye sıkı sıkıya bağlıdır.

**TKİP dava tutsağı
Evrin Erdoğan**

Özgürlüğün ölümsüz kelebekleri

K. Efram

*Belki de bize en yakın şey ölüm,
fakat biz yine de haklı olan her şey için savaşıcağız.*

Maria Mirabel

Üç savaşçı kadın: Maria, Patria, Minerva.

Belki adlarını hala bilmeyenlerimiz vardır. Oysa bu üç isim emekçi kadınların mücadelesi için çok şey ifade ediyor. Kavganın o en kızıl, en yürekli, en sevdalı yarısındaki bu üç kelebek yaşamın yarısı olan kadınlara hayat mücadelesinde ikinci sırada olmadıklarını, "yiğit" olmanın erkek demek olmadığını, kavganın bilek değil yürek işi olduğunu anlatıyor!

Yalnızca kadınlara mı anlatır ve öğretir Mirabel Kardeşler peki? Onlar karanlıklarda ışısız kalmış, onmaz yaralarına merhem arayan hangi yüreğe su serpmezler ki? Mesela özgürlüğe susamış kim varsa yeryüzünde, kim "eşitlik!" diye haykırıyorsa dünyanın bir köşesinde yahut adaleti arayan kimlerin karşısına zalimlerin köhne duvarları bir aşılmaz engel gibi dikilmişse işte orada bu üç isim, bu üç kız kardeş, bu üç savaşçı kadın, yani Mirabel Kardeşler yaşıyor demektir!

Baskı, zulüm ve açlık dolu, infaz dolu, işkence dolu, tecavüz dolu, kuduz köpekler gibi üzerimize saldıran katiller, arsızlar ve barbarlar dolu bu karanlık günlerde insanlığa Mirabel Kardeşler'in adını hatırlatmak umut ve cesareti hatırlatmakla eş değerdir.

İşte bu yüzden çaresizleştirilmiş, yalnızlaştırılmış, susturulmaya çalışılmış, ezilmiş, tehdit edilmiş, horlanmış tüm yüreklere onların adını hatırlatmak gerekir. Onların adını hatırlatmak gerekir aşağılanmış, yok sayılmış, kanı aymaz yarasarlar gibi tepelerine üşüşmüşlere su olmuş, çektiği cefa ibislere sefa diye sunulmuş tüm boynu büküklere. Emegi avuçlarının arasından sinsice çalınmış, alınteri hayasızların masasında içkiye meze edilmiş, bir avuç ekmeği bol yemekli zengin sofralarına katık diye konulmuş bütün dünya emekçilerine onların adını hatırlatmak!

Kelebeğin ömrü ne kadardır?

Uğruna savaşılması gereken her şey için feda ettikleri ömürleriyle bu üç kelebek yaşamın ve ölümün anlamı üzerine felsefenin çok ötesinde somut, elle tutulur, gözle görülür berrak bir gerçekliği öylesine sade anlatıyorlar ki...

Önemli olan sert kabuğunun içinde kendini koruyup yüzlerce yıl bir kaplumbağa gibi yaşamak ve yapayalnız ölmek değildir kendine "insanım!" diyen için, fakat rengarenk çiçeklere sevdalanıp kanatlan ve ne kadar uçarsa o kadar çok diyarın rüzgarını kanadında taşıyan bir kelebek gibi kısa da olsa özgürce yaşayabilmektir!

Bu açıdan bakıldığında kelebeklerin ömrü yaşadıkları birkaç güne sığmıyor, onların uçtukları her karış toprakta filizlenen her tohumu, kondukları her çiçeğe, içtikleri her su damlasına temas eden yaşamları birlikte uçtukları her kelebeğe katlanan bir sonsuzlukla ancak ölçülebiliyor...

İşte Dominik Cumhuriyeti'ndeki Trujillo

diktatörlüğü tarafından tecavüz edilerek katledildikleri 25 Kasım 1960 tarihinden bu yana ne zaman bir kelebek kanat çırparsa uçsuz bucaksız ovalar ve dağlar boyu orada Mirabel Kardeşler özgürlüğe uçmaya devam etmektedir. Ve coğrafyanın neresinde olursa olsun kelebekler kondukça adı henüz konulmamış çiçeklerin üzerine insanlığın "kelebekler"i olarak tarihe kendilerini miras bırakan Mirabel Kardeşler yaşamayı ve kendi topraklarında verdikleri destansı mücadelenin gücünü dünyanın öbür ucuna kanatlarında taşımayı sürdürecektir.

Bencilce, kendisinden başka kimsenin acısını dert etmeksizin, kendisinden başka kimsenin mutluluğuna sevinmeksizin kabuğuna çekilerek yaşayan milyonlarca insandan hangisinin adı tarihe yazılıyor? Buna karşın bir kelebek misali kısacık ömürlerine mücadeleyi, inancı ve özgürlüğü sığdıran Mirabel Kardeşler'in tarih sayfalarına kazınan isimleri aslında gerçek ölümsüzlüğe ancak özgürlük için kanat çırpın kelebeklerin ulaşabileceğini gösteriyor.

Kardeşliğin anlamı

25 Kasım bir kardeşlik öyküsü üzerinde yükselir. Kardeşlik yaşam mücadelesinde bir ortaklık ve geleceğe dair umutları paylaşabilmektir. Esmer yanaklarından eksik etmedikleri sınımsız gülümseme kıtalar, okyanuslar, adalar ve diktatörler aşarak bizlere devrimci yoldaşlarımızın selamının ne kadar sınır tanımaz olduğuna dair sarsılmaz bir bilgiyi sunan Mirabel Kardeşler kavganın enternasyonal kardeşliğinin de bir simgesidirler adeta.

Onlar kardeşliğin kan bağından çok öte bir şey olduğunu ortak düşmana karşı birlikte mücadele ederek ve ölümü birlikte göğüsleyerek göstermişlerdir. Trujillo diktatörlüğüne karşı olan Clandestina Hareketi öncüleri arasında bulunan Mirabel Kardeşler defalarca gözaltına alınıp, hapse atılırlar. Pek çok defa mücadelelerinden vazgeçmeleri için, özür mektubu yazmaları için bire bir kendileri ile diyalog halinde bulunan diktatör tarafından davet görürler fakat onlar zalime karşı asla beyaz teslim bayrağını uzatmayacak, mücadelelerine ihanet anlamına gelen hiçbir zeytin dalını kabul etmeyeceklerdir. Bu kararlarda ortak hareket eder, tehlikeyi göze hep birlikte alırlar.

Diktatör Trujillo tarafından haremine katılmak istenen Minerva bu ahlaksız teklifi hiçbir zaman

Kabul etmez. Özgürlük istemleri ve diktatörlüğe başkaldırılarından dolayı katledilen üç kız kardeş işte böyle bir yaşam, böyle bir mücadele ve birbirine hep destek olup asla ihanet etmeyen böylesine bir kardeşlik öyküsü ile tüm özgürlüklerin ve kadınların sembolü haline gelmiştir.

Mirabel Kardeşler'in katledilmesi diktatörün de sonunu hazırlar, tıpkı kendi tuzağına kendisi düşen akılsız bir avcı gibi... Olaydan bir yıl sonra diktatörlük yıkılır. 1981 yılında öldürüldükleri gün olan 25 Kasım'ı "Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü" olarak ilan edilir.

Kelebek avcılarının hesabı direnen kadınlar soracak!

Kadına yönelik şiddete karşı bu şiddetin kaynağı olan kapitalizme karşı toplumsal bir devrim için erkeklerle omuz omuza mücadele veren kadınlar direnişin ve sokakların özgürleştirici gücüyle her gün karşılaştıkları şiddete, ayrımcılığa ve ezilmişliğe karşı başları dimdik durarak erkek egemen kafalı burjuvaziyi titretmeye devam etmektedirler. Özellikle Mirabel Kardeşler'in uluslararası bir anlam taşıyan anısı üzerinden yükselen 25 Kasım direniş ruhunu kuşanarak, işçi ve emekçi kadınları şiddete, baskıya ve sömürü düzeni kapitalizme karşı savaşmanın ve örgütlenmenin yoğunlaşmış ve çok özgül bir çağrısıdır.

Tiranların saltanatını Dominik'te Mirabeller nasıl salladıysa Kürdistan'da Zilanlar ve Arinler, Türkiye'de Haticeceler ve İdiller ile dünyanın dört bir yanında daha ismi bilinmeyen nice savaşçı kelebekler sallamaya devam etmektedir. Kadına yönelik ucuz iş gücü olarak çalıştırılma, ev içi ücretsiz kölelik ve her türden ekonomik sömürü, taciz, tecavüz, psikolojik baskı ve işkence tarihi bir üst aşamaya taşıyacağımız günlerde silinip gidecektir. Bizler de ölü kelebeklerimizden kırık kanatlarının hesabını her dilden ve renkten emekçi kadınlarımızla bulduğumuz mücadele safalarında hep birlikte soracağımız günler gelene değin gözyaşlarımızı yüreklerimize akıtacak ve kelebeklerin kızıl mücadele bayrağını yükselteceğiz.

Ve özgürlüğün en nadide örneği sosyalizm bu emekçi, bu devrimci, bu ana, bu sevgili, bu yoldaş, bu kardeş kadınların güller yakışan fakat daha bir gül dalına uzanamadan savaş alanlarında çatlayan ellerinin hatrına ve o ellerin aşkına kurulacaktır!

“Başarmak için önce başlamak gerekir!”

Biz maaşlarımızı alamıyorduk. İlk aylarda hep gecikiyordu, ay başında almamız gereken maaşları ay sonunda alıyorduk. Ve bu aylarca böyle devam etti. Sonra maaşlarımız verilmemeye başlandı. Maaşlarımızı istemeye gittiğimiz zamanlarda bizi hep geçitiriyorlardı. Gün geçtikçe maaşlar birikmeye başladı. Bize ‘gelecek cuma maaşınızı öderiz’ diyorlardı. Her cuma bir hevesle gidiyorduk ama ödenmiyordu. ‘Adli tatilden dolayı kazanç olmuyor biraz sabredin haftaya mutlaka ödeyeceğiz’ gibi bahaneler sıralanıyordu. Bir de bize avans veriyorlardı 200-300 TL. Böylece geçitirmeleri daha kolay oluyordu. Ve bu böyle devam etti, ta ki insanların sabrı taşana kadar. Tam 3 aya ulaştı parasızlık, 3 aylık maaşımız birikti.

İş başı yapmadık!

Arkadaşlarla toplanarak işbaşı yapmamaya karar verdik. Yarım saat sonra genel müdürümüz geldi ve işimizin başına dönmemizi söyledi. Biz gitmedik, o gitti ve biz dağılmadık. Yarım saat sonra yine geldi ve yemekhaneye çağırdı. Toplantıda bizi çok iyi anladığını fakat onların da maaş ödeyecek paralarının olmadığını söyleyerek bizden anlayış istedi ve yine Cuma’yı beklememizi söyledi. Biz de her zaman aynı durum olduğunu ama maaşların ödenmediğini söyledik. Genel müdür buna cevap olarak ‘bu sefer söz, yatmazsa ben de gelmeyeceğim işe, o zaman kimse çalışmasın’ dedi. Yine tamam dedik. Cuma geldi ama para yine yoktu. Biz de arkadaşlarla konuştuk, pazartesi işbaşı yapmamak için sözleştik ve birleştik. İşe geldik yüzümüzü okuttuk ve yine toplandık. Arkadaşlardan çoğu gitti ama biz 35 kişi gitmedik, hatta bize katılmayanlar işten atılma korkusuyla beni vazgeçirmeye çalıştılar. Ben de buna karşılık kimseyi yarı yolda bırakmayacağımı, zaten maaş alamadığımı, gurursuz bir enayi gibi parasız çalışmaktansa gururumla arkadaşlarımın yanında duracağımı ve hakkımı savunacağımı söyledim. Genel müdür geldi ve bizi dağıtmaya çalıştı. Biz de ona bize söylediği sözleri hatırlattık. O da bize ‘ben size toplanın demedim ki, paranız yatmasa işe gelmeyin dedim’ dedi. İşe gelmediğimizde bizi haksız yere işten atabileceklerdi, biz de bu fırsatı onlara vermemek için grev süresince her sabah ve her akşam yüzlerimizi okuttuk. Bu inatlaşma böyle sürdü, bizden devamlı toplantı istiyordu. Biz de artık ona kanmadığımız için gitmiyorduk ve bu durum onu iyice sinirlendirmişti. Sendikadan arkadaşlar müdürün bize bağırdığını duyunca müdürün üstüne yürüdüler. Müdür de bu hareketten sonra orayı terk etti. Biz de alkışlarla eylem alanına indik ve mücadelemize başladık.

Tek bir yumruk olduk

Başta hepimiz biraz tedirgindik, korkuyorduk, kararsızlık vardı. Çünkü ilk kez mücadeleye tanışıyorduk. Ama gün geçtikçe hepimiz bir güç, bir örgütlülük ve bir ses olduk. *Kızıl Bayrak*, sendikacılar

ve avukatlar ilk günden beri hep yanımızdaydılar. Onların sayesinde bilinçlendik ve ezildiğimiz farkına vardık.

Patron içerideki garsonlara bizi işten çıkardığını söylemiş, onlar da bizi çay ocaklarına almıyorlardı. Savcılar, memurlar ve hakimlerden hepsi değil ama birçoğu bize destek vermeye başladı. “Çay içmeyin, yemek yemeyin, bize destek verin” yazılı kağıtlar hazırladık. Hep birlikte bu kağıtları dağıttık. Sonra bizi çağırdılar, biz de bir temsilci grubu oluşturduk. Müdür bizden taleplerimizi söylememizi istedi. Biz de yetkililerimizle beraber bir protokol hazırladık ve isteklerimizi söyledik. Bize katıldı diye bir arkadaşımızı işten attılar ve onu geri almalarını talep ettik, maaşlarımızın pazartesi üçte ikisini yatırmalarını, geri kalan üçte birinin de en geç bir hafta sonra yatırılmasını ve kesilmiş olan senelik izinlerimizin ödenmesini, eylem yapan işçilere psikolojik baskı yapılmamasını ve yerlerinden alınmamasını, işten çıkarmaların olmamasını talep ettik. Bize haber vereceklerini söylediler. Ve yine bahanelerle durumu uzatmaya başladılar. Cuma günü protokolün imzalanması üzerinde anlaşmıştık. Meğerse bunlar bizi oyuyorlarmış. Baktık bunlardan haber gelmedi, hakimler ve savcıların bir kısmı da o gün para toplamışlar, bize yemek aldılar. Kendileri de bizimle kapının önünde yemek yemeye gelmişler. Yemek saatini bekledik ve yemekhaneye alkışlarla yürüdük. Yemekhanedeki herkes alkışladı, kimi yemek yemedi, kimi şaşkınlıkla bize bakıyor ve biz alkışlanırken yemekhane çalışanları kepçeyi bıraktılar. Memurları da çalışanları da hep beraber eylem yerine gittik ve orda bize alınan yemekleri hep beraber yedik, sonra halaylar alkışlarla o günü bitirdik. Sonra bize haber geldi cumartesi patron gelip toplantı yapacak diye. Cumartesi gittik, bütün işçileri çağırmışlar. Eyleme çıkmayanlar toplantı yerine geçtiler, biz eylemciler daha dışarıdaydık ve bize haber yolladılar, içeriye avukatlar ve sendikacılar girmeyecekmişler diye. Biz de onlar gelmezse toplantıya girmeyiz dedik ve uzun süre bekledik. Patrona yemekhanenin orda bize bakıyordu ve en sonunda ‘tamam sendikacılar da avukatlar da gelsin’ dedi. Gittiğimizde bize protokolden bazı maddeleri indirtmeye çalıştı, çalışan işçiler kabul etti ama biz yani eyleme çıkanlar kabul etmedik. Neticede anlaşma bizim istediğimiz gibi kabul edildi. Biz de halaylarımızı çekmeye başladık.

Mücadeleden kaçma, azmet ve üstüne git, kazanmak senden yana olacak her zaman!

Anladım ki, bir şeyleri başarmak için önce başlamak gerekir, başlamak bitirmenin yarısıdır. Yeter ki korkma, hak senden yana olduktan sonra mücadeleden kaçma, azmet ve üstüne git, kazanmak senden yana olacak her zaman. Ve bütün arkadaşlarım adına bize başından beri cesaret veren ve hep yanımızda olan sendikacılara, *Kızıl Bayrak*’a ve avukatlarımıza çok ama çok TEŞEKKÜRLERİMİ iletiyorum.

Adliye çay ocaklarından bir işçi / Kartal

“Eşitlikçi bir temelde özgürleştirmek için...”

25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü yaklaşırken işçi ve emekçi kadınlar şiddet ve mücadele hakkında görüşlerini gazetemizle paylaştılar...

Kadın işçi: Giderek daha barbar, gerici diktatör bir rejime doğru giden Türkiye’de, en büyük sorunların başında maalesef kadına yönelik şiddet ve kadın cinayetleri geliyor. Gün geçmiyor ki hayatının baharında vahşi cinayetlere kurban giden birden fazla kadın haberi gelmesin. Çünkü bu barbar sistem biliyor ki, en büyük düşmanlarının başında bilinçli ve örgütlü kadınlar geliyor. Bundan dolayı kadınları sindirip eve kapatmak, erkeğe mahkûm etmek için bu vahşi politika uygulanıyor. Bunun önüne ancak kadın-erkek, işçi ve emekçi hep birlikte örgütlenerek geçilebilir.

Taşeron işçisi kadın: Kadınların en başta ekonomik özgürlüğü olması lazım. Ayaklarının üzerinde durması lazım. İş olmalı. Erkeğe boyun eğmemeli. Her şeyi kabul ettiğin zaman erkek ben istediğimi yaparım diyor, dayak gibi güç kullanıyor. Toplum ve ailenin de yetiştirme tarzı erkekleri kışkırtıyor, kadınları bastırıyor. Kadın evde köleymiş gibi erkek de ağaymış gibi yetiştiriliyor. Eğitim de önemli. Kadınlar okumalı. Erkeklerin de eğitimi önemli. Ailede ve toplum içinde kadınlar her konuda eşit olmalı. Ben bir kadın işçi olarak bu sorunları görüyorum. Ayrıca işyerinde de sorun yaşıyoruz. Evde de ev işleriyle uğraşıyoruz. Kendimize ayıracak zaman kalmıyor.

Son olarak kadınlar öldürülmesin istiyorum. Kadınlar öldürülmek için dünyaya gelmedi. Yaşamak ve yaşatılmak için çaba harcanmalı. Kadınlar ezilmesin, hor görülmesin, dayak yemesin, ikincil görülmesin, ayrımcılığa maruz kalmamasın.

Emekçi kadın: Kadına yönelik şiddetin son dönemde artmasını mülkiyet düzenine bağlıyorum. Kadını ve çocuğu kendi mülkiyeti olarak gören sistemde yaşadığımız için, özellikle erkekler kadını kendi mülkünde gördüğü için, istediği gibi davranma hakkını görüyor. Kapitalist sistem bireyleri çok fazla örselediği için istismara uğrayan bireyler başkasını çok daha rahat istismar etmekte, şiddet uygulamakta. Kadını yaşamsal haklarından alıkoyabilmektedir. Sınıflı bir toplumun, her türlü ayrımcılığı, ötekileştirmeyi ve ezmeyi esas aldığı için bu durumu çözmek gibi bir yeteneği yoktur. Çözüm kadını da erkeği de daha üst bir noktada, eşitlikçi bir temelde özgürleştirmeyi hedefleyen sosyalizmle mümkündür. Çünkü o zaman mülkiyetçilik son bulacaktır, sınıflar kalkacaktır.

Kızıl Bayrak / Adana-Mersin

G20 Zirvesi ve yükselen savaş naraları

Kapitalist ekonominin yüzde 85'ini, küresel dünya ticaretinin de yüzde 75'ini elinde tutan G20'ler zirvesinden çıkacak olan kararların krize neşter vuracağı yönünde boş hayaller yaratılarak karşılığı olmayan boş beklentiler yaratıldı.

Kapitalist emperyalist devletlerin şeflerinin medyatik şovuyla başlayan zirve, söylenenler ve yaratılan sahte beklentiler ne olursa olsun asıl olanı açığa çıkardı. Zirve, Ukrayna çatışması ve nispeten gölgede kalan 'Asya'nın güvenliği' üzerinden emperyalist blokları karşı karşıya getirdi. Militarist tehdit, suçlama ve şantajların damgasını vurduğu zirvenin son gününde, "ayıp olmasın" babından ekonomi ve çevre sorununda kararlar alındı.

Zirve şovla başladı

Zirvenin açılış konuşmasını yapan Avustralya Başbakanı Tony Abbot, toplantının vergi kaçakçılığı ve küresel ekonominin güçlendirilmesi konularını tartışarak dünya ekonomisinin yönü konusunda 'umut ve iyimserlik mesajları' içermesini isteyerek perdeyi açtı.

Abbot'un bu "iyimser" ve bir o kadar da bönce olan dileğini "misafirleri" hiç dikkate almadılar. Alman basınının zirveye dair tespiti ise, toplantının asıl amacını ortaya koyuyordu. Alman basını, "Zirvede ekonominin başlıca gündem maddesi olması bekleniyordu ancak ekonomi konuları yeniden tırmanan Ukrayna krizinin gölgesinde kaldı" tespitinde bulundu. Kapitalist krizin gölgesinde toplanan ve dünya kapitalist ekonomisine tartışmasız olarak yön verenlerin yaptığı toplantıdan krizin aşılabacağına dair 'umut ve iyimserlik' mesajları gelmiyordu. Bunun yerine Ukrayna ve Güney Çin Denizi'nde odaklanan emperyalist güçlerin nüfuz alanlarını genişletme ve hükmetme çatışmalarına dair haberler medyada kendisine bolca yer buldu.

ABD emperyalizminin başı, liberal dalkavukların 'barış perisi' Obama, "Rusya'nın Ukrayna'da dünya için tehdit oluşturan saldırganlığına karşı çıkarken ön saflarda" olacağını söyleyerek, ilan ettiği savaşta müttefiklerini ve uşaklarını ABD'nin etrafında toplanma çağrısını yineledi. Bu saldırganlığı, zirveyi izleyen *BBC muhabiri* John Donnison, 'Putin'in dünyanın en güçlü liderlerini biraraya getiren zirvede tecrit edilmiş bir görüntü veriyordu' diye haberleştirerek emperyalist saldırganlığa medyatik alandan destek çıkıyordu.

Zirvede Çin'i açıkça telafuz etmeyen Obama, Güney Çin Denizi'ndeki emperyalist rekabeti Çin tarafından yapılan bölgesel hak ihlalleri olarak yorumladı. Obama, "Washington'un Asya ve Pasifik bölgesindeki müttefikleri için taahhütleri konusunda herhangi bir tereddüt olmadığını" vurgulayarak rakiplerine aba altından sopa göstermenin yanı sıra, bölgedeki uşak devletleri de Çin'e karşı kıskırtıyordu.

Rusya Devlet Başkanı Putin'in, ekonomi zirvesinin ekonomiye dair hazırladığı sonuç bildirgesinin açıklanmasını bile beklemeden zirveden ayrılması

zirvenin resmi olmayan asıl gündemini göstermesi bakımından da önemli bir veri oldu.

Sermayenin çıkarları için her yol mübah

G20 Zirvesi'ne damgasını vuran etki alanlarını genişletme çabaları, savaş tehdidi ve şantajlar emperyalist ekonomiyle militarizmin nasıl iç içe geçtiğinin somut ve canlı verilerini sunması bakımından da oldukça öğretici.

Emperyalist güçler arasındaki nüfuz mücadelelerine ve savaş tehditlerine sahne olan toplantıda, kapitalist ekonomiye dair alınan kararlar, kapitalist ekonominin krizinin aşılması için topluma ve çevreye karşı yürütülen savaşın derinleştirilerek devam edeceğini gösteriyor.

Daha çok üretim, daha çok açlık!

Gelecek 5 yıl içinde yüzde 2,1 oranında büyütülmesi hedeflenen ekonomide bu amaca ulaşmak için yatırımların, altyapı faaliyetlerinin daha çok teşvik edilmesinin yanı sıra, aralarında Deutsche Bank'ın da bulunduğu dünyanın en büyük 30 bankasının daha büyük bir sermaye meblağı bulunduracakları açıklandı.

Kapitalist ekonominin krizinin temelinde, insanlığın sağladığı ekonomik, teknik ve bilimsel gelişmenin yetersizliği bulunmuyor. Tersine bu alanlarda sağlanan gelişmeler, üretim araçları kapitalist özel mülkiyette tutuldukları, üretilen zenginliklere burjuvazi tarafından devlet aygıtının zor araçlarıyla el konulduğu ve özel mülkiyette tutularak ihtiyaç sahiplerine alım güçleri olmadığı için verilmeyip çürümeye bırakılması bu krizin temelini oluşturuyor.

Bu krizlerin temelinde, burjuvazinin azami kar amacının gerçekleştirilememesi bulunuyor. Dünya ekonomisinin yüzde 2,1 oranında büyütülmesi demek, alım gücü olmadığı ve dolayısıyla da kar getirmediği için

ihtiyaç sahiplerine verilmeyerek depolarda çürümeye terk edilen ihtiyaç maddelerinin yanına yenilerinin eklenmesi olacaktır.

Tekelleşmenin önündeki engeller berhava edilecek

Dünyanın en büyük 30 bankasının, daha doğru ve bilimsel bir tanımla finans kapital kuruluşlarının daha büyük sermayeyle silahlandırılıp serbest ticaretin önündeki engellerin temizlenmesi için 'ortak' çabanın gösterilmesi kararı, krizden her türlü (ekonomik-militarist) savaş araçları kullanılarak tekelleşmenin çok daha üst boyutlarda sağlanmasıyla çıkmayı amaçladıklarını gösteriyor. Girilen yol kapitalist tekeller için ölüm kalım yoludur. Bugün kendi çıkarlarına uygun buldukları için bu yolu tercih edenler, yarın geride kalarak rakip güçlerin elinde yutulacaklar. Ekonomik rekabetle elde edemediklerini açık militarist yolla elde etmeye yönelebilirler.

Daha büyük sermaye güçleriyle takviye edilecek olan finans kapital, toplumların yaşamına çok daha fazla hükmedecektir. Zirvede öne çıkartılan "altyapı yatırımlarının daha çok teşvik edilmesi" vurgusu bir yanı sıra, ürettikleri metalara alıcı bulamayan kapitalist akbabalara başta işçi sınıfı olmak üzere toplumun emekçi sınıflarından zorla kestikleri vergi, emeklilik, sağlık, işsizlik vb fonlarını kentsel dönüşüm, altyapı yenilenmesi adı altında peşkeş çekme hedefine işaret etmektedir.

Diğer yandan savaşlarla kırıp döktüklerini yenileyerek yeni yatırım ve kârlılık alanları yaratacaklar. Emekçilerden zorla kesilen kesintilerle oluşturulan ve içi boşaltılan fonların sonuçlarını toplumlar yoksulluk ve açlık olarak yaşayacaklardır.

Özetle, kapitalist akbabalardan zirvesinden, nüfuz alanlarının genişletilmesi için sürdürülen militarist politikaların güçlendirilerek sürdürülmesi kararları çıktı.

ABD yerel seçimleri üzerine

Amerika'da 4 Kasım'da yapılan yerel seçimler beklenildiği gibi Cumhuriyetçiler'in zaferi ile sonuçlandı. Cumhuriyetçi Parti hem Temsilciler Meclisi'nde hem de Senato'da çoğunluğu sağladı. Bu, Cumhuriyetçi Parti'nin 1940 yılından bu yana Demokrat Parti'ye karşı elde ettiği en büyük üstünlüktür. Daha önce Demokratlar'ın kalesi sayılan belli başlı eyaletlerin bu seçimde Cumhuriyetçiler'in eline geçmesi, doğal olarak dikkati çekti

Fakat en dikkate değer olan seçime katılım oranının %40 gibi çok düşük oranda kalması oldu. Bu ise, en çok Obama'yı etkiledi. Zira, daha önceki seçimlerde Obama'ya oy veren en başta gençler olmak üzere, Latin Amerikalılar, Afro-Amerikalılar ve Müslümanlar bu kez sandık başına gitmediler.

Ortaya çıkan sonuçlardan hareketle yapılan tüm değerlendirmeler, hem içerde hem de dışarda Obama'yı önümüzdeki dönemde oldukça sıkıntılı günlerin beklediği şeklinde oldu.

Seçimlere tekellerin istemleri damgasını vurdu

Göçmenlerin sınırdışı edilmesi uygulamalarının hız kazanması, İsrail'in saldırganlığı, somut olarak da Gazze'de sergilenen siyonist barbarlığa karşı tutum konusunda sergilenen İsrail yanlısı duruşun Müslümanlar'da yarattığı büyük hayal kırıklığı, bu yıl çıkartılan "sağlık reformu"nun bir "Sosyalist devlet" uygulaması olarak nitelenip eleştirilmesi, Ebola virüsüne zamanında müdahale edilerek karşı önlemlerin alınmaması ve IŞİD'e gecikmeli olarak tutum alınması, Suriye politikasının başarısızlığı, bütün bunlar, Demokrat Parti'nin düşük oy almasının temel nedenleri olarak ileri sürülüyor.

2008 yılında patlak veren kriz ve yıkıcı sonuçları, servet-sefalet uçurumunu büyüttü. Bu çerçevede

her geçen gün daha da katmerli hale gelen kapitalist sömürü, bir parça durdurulsa dahi kabus olma durumunu koruyan işsizlik belası, toplumun zengin sınıfı ile yoksulları arasında ürkütücü boyutlar kazanan gelir adaletsizliği, özellikle Siyahlar'a dönük olarak her geçen gün daha büyük bir tehlike haline gelen ırkçı saldırganlık, derinleşen ve toplum ölçüsünde yaygınlaşan yoksulluk, kapitalizmin kabesi sayılan dünyanın en zengin bu ülkesinde yaşanan açlık, sefalet ve binlerce insanın sokaklarda yatıp kalkması, toplumun çoğunluğunun karşı karşıya olduğu geleceksizlik, ne demokratlar ne de cumhuriyetçiler tarafından seçimlerin akılda kalan teması yapıldı. Kimilerine ilişkin değinmeler de her zamanki gibi kaba istismar sınırlarında kaldı.

Kısacası, seçimlere bir kez daha, Amerika'nın en büyük tekellerinin yeni döneme ilişkin istemleri damgasını vurdu. Toplumun, başta işçi sınıfı olmak üzere, çalışan sınıfları ve onların yakıcı sorunları ise, bu partilerin umurunda değildi ve en fazla bir dolgu malzemesi olarak onların ilgilerini çekti.

Bu durumun şaşılacak bir yanı yok. Her iki parti de Amerika'nın dünyaya egemen olma savaşı veren, petrol ve silah tekelleri başta olmak üzere en büyük tekellerinin temsilcisi partilerdir. Amerika'da gerçek iktidar sahipleri bu tekeller ve onların oluşturduğu organlardır. Hangisi işbaşına gelirse gelsin fark etmez, bu tekeller adına icraat yapmakla sorumludurlar. Seçimler de, esasında bu ülkedeki aç gözlü tekellerin arasında geçen bir danişıklı dövüşten başka bir şey değildir. Amerika'da ise bu, bir nöbet değişimi işlemidir.

Seçimlerin ortaya çıkardığı sonuçlara rağmen yeni başkanlık seçimine kadar Obama ile devam edilecek. Ancak Obama'nın bu süre zarfında içerde de dışarda da pek çok sıkıntı ile boğuşacağı kesindir. Kırılgan ekonomisi ve kızışan hegemonya savaşı ile Amerika ve Obama'yı yeni bir dönem bekliyor.

Ferguson'da OHAL

ABD'nin Missouri eyaletine bağlı St. Louis kentinin Ferguson mahallesinde 18 yaşındaki siyahi genç Michael Brown'ın öldürülmesini soruşturan jürinin, Kasım ayı sonunda katil ırkçı polis Darren Wilson'ın yargılanıp yargılanmayacağı hakkında karar vermesi bekleniyor.

Brown'ın katledilişinin ardından kentte terör estiren Vali Jay Nixon ise karar daha açıklanmadan eylemleri baskı altına almak için olağanüstü hal ilan etti. OHAL'le birlikte alınan karara göre Ulusal Muhafız Birliği harekete geçirilirken St. Louis Polis Teşkilatı'na da yapılacak eylemlere karşı operasyon yetkisi verildi.

Siyahi genç Michael Brown'ın vahşice katledilmesi ve ülkedeki ırkçılığa karşı Ağustos ayında büyük eylemler yapılmıştı. Buna rağmen ırkçı polis Darren Wilson hakkında dava açılmamıştı.

Beklenen karar öncesinde polisin şiddetine olduğu kadar ırkçılığa karşı da sokağa dökülen Fergusonlu emekçiler, eylemlerde izleyecekleri yolu tartıştılar. Batı Florissant Caddesi'nde bir araya gelen emekçiler, olası polis saldırısına karşı ne yapacakları üzerine konuştu.

Eylemler için eğitim veren Osagyefo Uhuru Sekou, "Polisin şiddete başvurmasını bekliyoruz ve insanlara pasif direnişle kendilerini nasıl güvende tutacaklarına dair beceriler kazandırmaya çalışıyoruz" dedi.

St. Louis soruşturma jürisinin 20 Ağustos'tan bu yana 18 yaşındaki Michael Brown'ı katleden ırkçı polis hakkında açtığı dosya hakkında karar vermesi bekleniyor. Fergusonlu emekçiler açık bir ırkçı olan katil polis Darren Wilson'ın tutuklanması ve olayın incelenmesi için özel bir savcının atanmasını talep ediyor.

Brezilya'da rüşvet ve yolsuzluğa protesto

Brezilya'nın Sao Paulo kentinde bir araya gelen on binlerce emekçi, ülkede artan yolsuzluklara karşı yürüdü. Yolsuzluğa son verilmesini isteyen emekçiler, üç hafta önce tekrar başkanlık koltuğuna oturma hakkını kazanan Rousseff'in yolsuzluklara karıştığını ve konumunu kullanarak kendi yakınlarını koruduğunu vurguladı. Eylemciler, devlete ait petrol şirketi Petrobras'taki rüşvet skandalıyla ilgili olarak İşçi Partili Devlet Başkanı Rousseff'in görevden uzaklaştırılmasını talep ettiler.

Brezilya polisi, 14 Kasım Cuma günü Petrobras'daki yolsuzlukla ilgili devam eden soruşturma kapsamında 20'yi aşkın kişiyi gözaltına aldı. 7 büyük şirketin yöneticilerinin gözaltına alındığı yolsuzluk soruşturmasında verilen ifadeler, rüşvet ve rantın haritasını ortaya seriyor.

Filistin yeni bir intifadanın eşiğinde

M. Ak

Filistin halkı, ırkçı-Siyonist İsrail devletinin yeni bir saldırı dalgası ile karşılaştı. Gazze'ye yapılan son operasyonda 2 bini aşkın kişi katledildi. Gazze'ye yönelik operasyonlar neredeyse her iki senede bir periyodik olarak gerçekleştiriliyor. Tüm dünyanın gözleri önünde çocuk, kadın, hasta ya da yaşlı demeden mazlum halklar kıyımdan geçiriliyor. Filistin halkı ise kısıtlı imkanlara rağmen kararlı bir direniş sergileyerek her defasında işgale teslim olmayacağını gösteriyor.

Gazze'deki vahşet, bölgede Hamas iktidara geldiğinden beri katmerlenmiş bulunuyor. İsrail ve emperyalizmin işbirlikçisi Mısır devleti, Gazze'yi dünyanın en büyük hapisanesine çevirdi. Öte yandan Batı Şeria'da ise yaklaşık 10 yıldır Mahmud Abbas yönetimi Siyonist devlet ile birlikte yeni bir intifadanın yaşanmaması için halkı sürekli oyalama ve baskı altında tutuyor. Ancak iktidarda olan el Fetih'in tabanı da dahil olmak üzere Batı Şeria halkı bu alçakça işbirliğine içten içe nefret duyuyor. Kuşkusuz Filistin halkı için en uğursuz isim Netanyahu'dan da öte Mahmud Abbas. Son intifadadan beri Abbas yönetimi Batı Şeria'da İsrail devletinin polisliğini üstlenmiş durumda. Abbas'ın en önemli rolü Filistin davasını düşmanın tüm pervasız hamlelerine rağmen müzakere masasında tutmak ve polis gücüyle yeni bir intifadanın yaşanmasını engellemek. Çünkü yeni bir intifadanın muhtemelen ilk hedeflerinden birisi de kendisi olacak.

Mahmut Abbas'ı (Ebu Mazen) İsrail polisliği yapmaya getiren nokta ise sadece son 10 yılın yarattığı bir durum değil. Filistin davasına önemli bir itilim kazandıran ve burjuva sınırları içerisinde devrimci bir programa sahip olan el Fetih, bu programdan vazgeçmesi ile birlikte Ortadoğu'yu sarsan bir direniş çizgisinden İsrail polisliği yapma noktasına geldi.

Dini dogmalarından arındırılmış, Siyonizm'in tarihin çöplüğüne atıldığı ortak bir Arap-Yahudi devleti yerine 'iki devlet' yalanının kabul edilmesi sonucunda işgal altında bir Filistin devleti kuruldu. El Fetih ve FKÖ lideri Yaser Arafat, güçlenen İslamcı harekete onunla birlikte devrimci yapıları baskı altına almaya başladı. Arafat, daha önce Mısır'ın Amerikancı Başkanı Enver Sedat'ın İsrail'e yaptığı ziyareti kınarken, İsrail devleti tarafından tanınmış bir lider olarak işgal devletini ziyaret etti. Elindeki silahını bırakmasından yıllar sonra işgal güçleri onun zeytin dalını ezerek evini abluka altına aldı. 2005 yılından sonra da Arafat'ın yerini Mahmud Abbas aldı.

Arap milliyetçiliğinin çöküşü diğer Ortadoğu ülkelerinde olduğu gibi Filistin'de de etkisini göstermeye başladı. Filistin'de İslami hareketin kendisini göstermesi, el Fetih'in siyasi çizgisinin müzakerecilğe kayması ile birlikte oldu. Hatta İsrail Hamas'ın ortaya çıkmasını memnuniyetle karşıladı. Tabii bu memnuniyet belli bir yere kadar sürebildi, el Fetih zayıfladı ancak güçlenen Hamas ayrı bir direniş odağı olarak parladı. Ancak o da İsrail'in eline başka kozlar verdi. Bağnaz bir din ve ırk ideolojisine dayanan İsrail, aşırı İslamcı örgütün yükselişini -hala da olduğu gibi- saldırganlık bahanesi olarak kullanmaya başladı.

Filistin'in son çeyrek asırlık tarihinde kendini

gösteren Hamas'ın da Filistin halkının özgürlüğünü sağlama gibi bir ufku yok. İsrail'i yok etme gibi bir iddiası olan Hamas, bunu ne Filistin halkını özgürleştirmek adına ne de halkların acılarını dindirmek adına yapacak. Dinci örgütün amacı Filistin halkının dinamizmini ve öfkelerini kullanarak gasp edilen toprakları 'fethetmek' ve onu İslam'ın fetih hanesine yazdırmak. Bu da Filistin halkına özgürleşmeyi getirmeyeceği gibi sorunun Yahudi halkı aleyhine kendisini tekrar etmesine, halihazırda var olan kısırdöngünün başka bir boyuta taşınması anlamına gelecek.

Dinci örgütler İsrail devletinin yıkılması gerektiği konusunda haklılar. Ancak onlar yıkarak yapmak istedikleri yeni bir baskı rejiminin hayata geçirilmesi, şimdiki durumun tam tersini yaratarak Yahudi halkının ezilmesini beraberinde getirebilir. Şu an Filistin halkına yapılmakta olan soykırımın Yahudi halkına yapılmasına yol açar. Filistin sorununun İslamcı yorumu kendisini şu koşullarda direniş gibi gösterebilir ancak gerçek yüzü anti-semitizmdir.

Evet İsrail devleti yıkılmalıdır. Ancak Müslüman olmamasından kaynaklı değil, dünyanın var olan en ırkçı, katliamcı rejimi olmasından, milyonlarca kişiyi topraklarından sürdürdüğü için yıkılmalıdır. Geçtiğimiz günlerde kendi cumhurbaşkanlarının da söylediği gibi 'hasta ruhlu bir toplum' olduğu için yıkılmalıdır.

Kısaca sorunun tarihsel kökenlerini hatırlamak gerekirse, 19. yüzyılın sonlarında ortaya çıkan ve uzun bir süre Yahudi halkı için marjinal bir fikir olan Siyonizm kendisini ancak emperyalistlerin yardımı ile var edebildi. Yahudi burjuvazisinin ideolojisi başından beri Filistinli işçi ve emekçilerin düşmanı oldu. Aynı Yahudi işçi ve emekçileri için olduğu gibi. Bu ırkçı ideolojinin kendisi Filistin toprakları üzerinde yaşayan halkın aynı ABD'de yerlilere ya da Osmanlı'da Ermenilere yapıldığı gibi yadsınması yani yok edilmesi anlamına geliyordu. Emperyalist paylaşım savaşı

sırasında Türk hakim sınıflarının gerçekleştirdiği soykırım siyonistler için önemli bir örnek teşkil etti. İngiltere'nin bölgeyi ele geçirerek zamanla siyonistler tarafından yönetilen bir sömürge yaratmaya girişmesi, Filistin'deki soykırımın da başlangıcı oldu. Zaman içerisinde İngiliz emperyalizminin polisliğini yapan siyonist örgütler, katliamlara, Filistin halkı ise hala bitmeyen göçüne başladı.

Siyonizm Nazi rejimi ile dahi işbirliğine çekinmedi. Naziler iktidara gelir gelmez Yahudi halkı üzerindeki baskı ve katliamlar başlarken önde gelen siyonistler Nazilere işbirliği önerileri yaptı. "Ankara belgeleri" olarak tarihe geçen belgelerde iki koyu ırkçı anlayışın işbirliğine gidebileceği önerildi. Siyonistlerin bu amaçları hayata geçemese de onlar Holokost sonucu ölen milyonlarca Yahudi'nin kefenine sarınarak Nazileri Filistin halkının yok edilmesine dayanak olarak kullandı.

İsrail devletinin kuruluşu, yani 'Nakba', soykırım ve sürgünün kendisini en yakıcı olarak hissettirdiği an oldu. Kısa bir süre içerisinde yüzlerce köy haritadan silindi.

Bu dosyaya çevredeki Arap ülkelerinin topraklarının gasp edilmesi ve bu ülkelerde iç savaş kışkırtıcılığı yapılması da dahil. Baştan sona ABD tarafından silahlandırılan rejim Ortadoğu'daki ABD hakimiyetini korumakla yükümlü ve bu şekilde kendi geleceğini de. Arap ülkeleri de zaman içerisinde gerek para gerek silah zoruyla İsrail'e boyun eğdiler ve onu tanıdılar. Mısır, İsrail'i tanınması ile birlikte en çok ABD yardımı alan ülkelerden biri oldu. Uzun yıllardır siyonistler ile birlikte Gazze'yi abluka altında tutuyor ve şu sıralar Gazze sınırına hendek kazmakla meşgul.

Kudüs'ün Filistinli halkı sadece İsrail'i değil, işbirlikçi Abbas ve çevresindeki gerici rejimleri dahi yakabilecek bir ateşin kıvılcımını çaktı. Aylardır Kudüs sokakları tepeden tırnağa silahlı katillere karşı sadece taşları ile direniyor. Siyonist yerleşimciler ve askerlerin saldırıları, simgesel olarak Mescid-i Aksa'ya yapılan saldırıların yanı sıra İsrail'in düzenli olarak Gazze'de uyguladığı katliamları Kudüs'e taşıma halkı zaman içerisinde eritme amacını taşıyor. Buna karşılık Filistin gençliği çoğu zaman kendiliğinden harekete geçiyor ve yaşamak için savaşıyor.

Her gün yeni yerleşim birimleri inşa edilip, yoksulluğa mahkum edilmek, dini ve ulusal değerlerin sürekli ayaklar altına alınması Filistin halkını yeni bir intifadanın eşiğine getirdi. Filistin halkı daha önce olduğu gibi düşmana sokakları dar edecek, bunun karşılığında bedeller ödeyecek. Intifadanın yaratacağı sarsıntı, hem ırkçı rejimi, hem de işbirlikçi Abbas rejimini sallayacak, hatta Ortadoğu'nun tümü diğer ülkelerin Arap işçi ve emekçileri de onun ateşini hissedecekler.

Ancak son aşamada Filistin halkının gerçek bir çözüme ihtiyacı bulunuyor. Yahudi düşmanlığı değil, halkların kardeşliğinin büyütülmesi, iki halkı da ezen siyonist barbarlara karşı ortak bir mücadele, Arap-Yahudi emekçilerinin birliği meselenin en gerçekçi ve kalıcı çözümdür. Bunun için İsrail devleti yıkılmalıdır!

FHKC: Savaşımız Yahudiler ile değil!

Filistin Halk Kurtuluş Cephesi (FHKC) Merkez Komite Üyesi **Halil Makdisi**, 18 Kasım günü Kudüs'te bir sinanogu hedef alan saldırıya ilişkin açıklama yaptı. Kudüs'teki eylemin İsrail'in ırkçı politikalarına doğal bir tepki olduğunu söyleyen Makdisi "Kudüs'teki operasyon, işgalin süren ırkçı politikalarına ve suçlarına doğal bir yanıtıdır" dedi.

Açıklamanın satır başları şu şekilde:

"Tek yolumuz direniş!"

"Her gün Filistinlilerin linç edilmesine, hedef alınmasına, evlerinin yıkılmasına, topraklarına el konulmasına, koloniler inşa edilmesine ve Kudüs'teki Müslüman ve Hristiyanların kutsal mekanlarına yönelik görülmemiş tedbirler alınmasına şahit oluyoruz. İşgalcinin saldırısı sürdüğü bu tür eylemlerden daha fazlası olacaktır. FHKC, işgalin her kurumunu hedef almaya devam edecektir. Filistinliler güvende olmadığı müddetçe Kudüs'te hiçbir yer güvenli olamaz. Tek yolumuz direniştir. Filistinlilerin topraklarını kurtarabilecekleri ve haklarını elde edebilecekleri bundan başka bir yol yoktur. Direniş, en başta silahlı direniş ve silahlı mücadele olmak üzere çeşitli mücadele yöntemlerini içerir. Devrimci şiddet, topraklarımızın sömürgeleştirilmesine ve haklarımızın gasp edilmesine karşı koymak ve yenmek için zorunludur."

"Har Nof" denilen yer, aslında 1948 yılında Hagana ve diğer siyonist terör örgütleri tarafından etnik temizlik yapılan ve yüzlerce Filistinlinin katledildiği Deyr Yasin köyünün yıkıntıları üzerinde inşa edildi."

"FHKC dini bir örgüt değildir"

"FHKC, dini bir örgüt değildir ve direnişimiz dini saiklere dayalı değildir. Biz, halkımıza dayatılan yerleşimci sömürgeci projeden Filistin'i kurtarmak için mücadele ediyoruz. İşgalciler ve ırkçılar Filistin toprağına ait değildir; topraklarımızın ve haklarımızın çalınmasının sonuçları ve yansımaları olur."

"Savaşımız Yahudiler ile değil"

"Dünya genelindeki Yahudi halkına mesajımız, Filistin-İsrail çatışması asla Müslümanlar ile Yahudiler arasında bir çatışma olmamıştır. İrkçılık hiçbir ihtilafı çözemez ve apartheid bir çözüm değildir. Dünya genelinde binlerce Yahudinin Filistin kurtuluş mücadelesine katıldığını ve boykot hareketlerine öncülük ettiğini biliyoruz. Onlar mücadelenin gerçek sesleridir. Her birini tek tek selamlıyoruz. 1,5 milyar Müslüman kardeşimize FHKC'nin göndermek istediği mesaj: Bizim savaşımız Yahudiler ile değildir ve dine dayanmamaktadır. Adalet, kurtuluş ve anayurda dönüş içindir. Bu sizin mücadelenizdir."

Kudüs'te İsrail vahşeti

Kudüs'te Filistin halkı üzerindeki baskının artması üzerine başlayan çatışmalar son iki hafta içerisinde yeni bir boyut kazandı. Filistin halkının yanı sıra İsrail vatandaşı olan Araplar'ın birçok kentte başlattıkları eylemler üzerine Mescid-i Aksa üzerindeki kısıtlama kaldırıldı. Bir Filistinli ulaşım emekçisinin işkence edilerek siyonistler tarafından katledilmesi üzerine Kudüs'te iki FHKC militanının yaptığı eylem sonrasında birçok kentte saldırılar yaşandı.

Geçtiğimiz hafta gösterilen büyük direniş sonrasında Mescid-i Aksa üzerindeki kısıtlamayı parçalayan Filistin halkı Kudüs'te sokaklara döküldü. 40 bin civarındaki kitle Mescid-i Aksa'ya akarken İsrail askerlerinin saldırısı üzerine çatışmalar çıktı.

İsrail sınırları (48 toprakları) içerisindeki Abu Sinan'da ise Arap halkı İsrail askerlerinin saldırısına uğradı. Halk ile askerler arasında çıkan gerginlikte 1 İsrail askerinin öldürüldüğü duyuruldu.

Batı Şeria'nın da birçok kentinde işgal güçleri ile halk arasında çatışmalar yaşandı.

Direniş üzerine Mescid-i Aksa'yı açan siyonist rejim ertesi gün aşırı siyonist çetelerini kullanarak camide bir kez daha gerginlik çıkardı. Her zaman olduğu gibi Filistinli kadınlar ırkçı grubun saldırılarına geçit vermemek için etten duvar ördü.

İşbirlikçi devlet başkanı Mahmud Abbas, gerginlik için "söndürülemeyecek büyük bir yangına

dönüşebilir" ifadelerini kullanırken siyonist rejim yeni yerleşim yerleri ve eylemlere katılan Filistinlilerin evlerinin yıkılacağı tehdidini savurmaya devam etti.

17 Kasım günü ise daha önce 1 Filistinli çocuğu yakarak katleden siyonist çeteler, Hasan Yusuf er-Ramuni adlı otobüs şoförünü, işkence eşliğinde çalıştığı otobüse astı. Olayın duyulması üzerine Kudüs'ün birçok mahallesinde işgal güçleri ile çatışmalar yaşandı. Direniş örgütleri ve ulaşım emekçileri katliamın grevle protesto edilmesi çağrısında bulundu. Er-Ramuni, binlerce kişi tarafından toprağına verildi.

18 Kasım günü iki FHKC'linin bir sinagogdaki siyonistlere karşı eylem düzenlemesi ve 5 kişinin ölmesi üzerine İsrail terörü had safhaya vardı. Eylem sırasında öldürülen iki FHKC'linin ailesinden 12 kişi gözaltına alındı ve evleri yıkıldı. Nablus kentinde ise 500 siyonist yerleşimci, bir Filistin okuluna saldırırken, Kudüs ve Batı Şeria'nın birçok kentinde saldırılar yaşandı. Filistin halkı birçok bölgede olası saldırılara karşı hazırlık yaptı. İsrail askerleri ile çatışmalar yaşandı.

Siyonist devletin şefi saldırılar üzerine Kudüs'e çok sayıda asker konuşlandırılacağını söylerken askerler birçok cadde ve sokakta Filistinlileri sorgulamaya başladı.

Benzer saldırılar 19 Kasım günü de devam ederken geçtiğimiz hafta Siyonistlere yönelik eylem yapan Şeludi'nin evi askerler tarafından basıldı ve havaya uçuruldu.

Dünyadan eylemler...

Nairobi'de kadınlardan yürüyüş

Kenya'nın başkenti Nairobi'de çoğunluğu kadınlardan oluşan yaklaşık 200 kişi, bir kadının mini etek giydiği için şiddete maruz kalmasını yürüyüşle protesto etti. "Benim kıyafetim benim kararım" dövizleri ve bayrakları taşıyan kitle "Herkes için onur, saygı ve adalet" çağrısı yaptı. Eylem katılan kadınlardan Boniface Mwangi, tacizcilerin tutuklanmasını istedi ve şöyle konuştu: "Bu insanları tutuklamalı. Açıkça suçlular. Bu kadına kim dokunmuşsa hapse atılmalı ve cinsel tacizle suçlanmalı."

İngiltere'de binlerce öğrenci sokakta

İngiltere'de binlerce üniversite öğrencisi yüksek harçlara ve eğitimdeki özelleştirme saldırısına karşı sokaklara çıktı. Çeşitli öğrenci örgütlerinin çağrısı üzerine üniversitelerin bulunduğu Malet Caddesi'nde toplanan öğrenciler, Trafalgar Meydanı'ndan geçerek İngiliz parlamentosu önüne yürüdü. "Parasız eğitim - Harca, borca, kesintilere hayır" şiarıyla gerçekleştirilen yürüyüşe Ulusal Öğrenci Sendikası da (NUS) destek verdi. Bir kısım üniversiteli ise "Sosyalist Öğrenciler" yazılı pankartın arkasında kortej oluşturdu. İngiliz polisi öğrencileri abluka altına alırken, bazı sokaklarda kitle ile polis arasında gerginlik yaşandı.

Burs için sokağa çıktılar

Hollanda'da öğrenci sendikalarının düzenlediği, binlerce öğrencinin katıldığı yürüyüşte, karşılıksız burs haklarının gasp edilmesine tepki gösteren öğrenciler hükümetin eğitim politikalarını protesto ettiler. Mavi balonları, döviz ve pankartlarıyla De Haage Yüksek Okulu'nun önünde toplanan öğrenciler, kentin ana caddelerinden dolaşarak Maliveld'deki miting alanında toplandı.

Roma'da ırkçı saldırılara protesto

İtalya'nın başkenti Roma'nın doğusunda bulunan Tor Sapienza'da göçmenlere yönelik ırkçı saldırıların ardından Roma Belediye Başkanı Ignazio Marino protesto edildi.

İrkçı saldırıları ve göçmenlerin kötü yaşam koşullarını protesto eden kitle yürüyüş düzenledi. Eylemde Belediye Başkanı Ignazio Marino teşhir edildi ve Marino'nun göçmenleri kötü ve sağlıksız yaşam

koşullarına mahkum ettiği ifade edildi. Geçtiğimiz günlerde Tor Sapienza'da bir bardan kahve almak isteyen göçmen saldırıya uğramış, daha sonra toplanan ırkçı gruplar göçmen merkezine saldırmıştı. Saldırıya katılan faşist gruplar ırkçı sloganlar atmışlardı.

Fransa'da gaz bombası yasaklandı

Fransa'da çevre katliamına yol açacak baraj projesini protesto eden Remi Fraisse'in jandarma tarafından öldürülmesine karşı yapılan eylemler devam ediyor. Başkent Paris'te lise öğrencileri yürüyüş düzenlerken Rennes, Toulouse ve Nantes'da da Fraisse için eylemler yapıldı. Katil Fransız devleti ise haftalardır süren eylemler karşısında geri adım atarak gaz bombasının kullanımını yasakladı.

Cenevre'de şoförler iş bıraktı

Cenevre Ulaşım Şirketi TPG'nin 100 işçiyi işten çıkartma planına karşı 19 Kasım'da İsviçre'nin ikinci büyük kenti olan Cenevre'de otobüs ve tramvay şoförleri bir günlüğüne iş bıraktı. 1982 yılından beri kentte ulaşım sektöründe yaşanan ilk grev. Ulaşım personelleri sendikasının (SEV) daha önce yapmış oldukları bir yoklamaya göre, işçilerin % 93'ü grevi desteklemekte. Sendika yaptığı açıklamada, grev ile sadece işten atılmalara karşı değil, emekli otobüs ve tramvay şoförlerine ek ödemenin yapılmasını da amaçladıklarını belirtti. TPG patronları ise, greve katılan işçileri, eyleme son verilmezse bir günlük maaşlarını kesmekle tehdit etti.

Almanya Kik Tekstil'de tarihi grev

Alman Birleşik Hizmet Sendikası Ver.di perakende ticaret toplu sözleşmesinin Kik Tekstil'in depolarında çalışan emekçiler için kabul edilmesini talep ediyor. Ver.di, Pazartesi günü başlattığı grevle şirketin Kuzey Ren Vestfalya Eyaleti'nin Bönen kentinde bulunan merkezi deposunu felçe uğrattı. 500 emekçinin çalıştığı merkezi depoda 200 emekçi greve katıldı. Sendika adına açıklama yapan Christiane Vogt, "Toplu sözleşme yapılmaya kadar grevdeyiz" dedi. Perakende ticareti toplu sözleşmesine göre depoda çalışan bir emekçi 2 bin 106 euro brüt maaş alırken, Kik Tekstil işçisine 1650 euro brüt ödüyor. Bilindiği gibi, Kik gibi dünyaca ünlü markalar aşırı kar nedeniyle fabrikaların toplu mezara çevrildiği Asya'da üretim yapmaktalar.

Fransa'da 100 bin emekçi sokağa çıktı

Fransa'da emekçiler krizin faturasını ödemek istemiyor. Ülkenin birçok kentinde 15 Kasım'da sokağa çıkan 100 bini aşkın işçi ve emekçi kemer sıkma politikalarını ve hükümetin sosyal yardımlarda yapmayı planladığı kesintileri protesto etti.

Fransa'da sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda düzenlenen sosyal yıkım saldırılarına karşı başkent Paris'in yanı sıra Toulouse, Bordeaux, Strasbourg'da ve birçok şehirde eylemler düzenlendi. CGT, Solidaires, FO, FSU ve sol partilerin de yer aldığı eylemlere 100 bini aşkın işçi ve emekçi katıldı.

Paris'te Denfert-Rochereau'da toplanan 30 bin kişi, "Biz çalışıyoruz, onlar yiyor!", "50 milyar kesinti, daha az hizmet!", "Patronlarla işbirliğine hayır!" ve "Kemer sıkma öldürür!" sloganlarını haykırarak Invalides Meydanı'na yürüdü.

Hollande'in başkanlık yaptığı hükümet 2015 yılı bütçesine göre kamu harcamalarında 21 milyar avro tasarruf yapmayı planlıyor. Ancak 'tasarruf' adı altında emekçilerin sosyal haklarına yönelik kapsamlı saldırılar planlanıyor. Hükümet 21 milyar avroluk tasarrufun 9,6 milyar avroluk bölümünü sosyal yardımlardan, 7,7 milyar avroyu kamu hizmetlerinden, 3,7 milyar avroyu ise yerel dernek faaliyetlerinden sağlayacak.

Politeknik direnişi selamlandı

Yunanistan'da Albaylar Cuntası'na karşı başlatılan Politeknik işgalinde katledilen 36 öğrenci için başkent Atina'da on binlerce emekçinin katılımıyla 17 Kasım'da anmalar düzenlendi.

Yunanistan'da 1967 yılında ABD işbirliğinde gerçekleşen askeri faşist darbeye karşı 1973 yılında Atina Politeknik Üniversitesi'ndeki direnişin 41. yıldönümü etkinlikleri için on binlerce kişi üniversite önüne akın etti.

Polis ablukası altında gerçekleşen anma etkinliklerinde, tanklarla katledilen öğrenciler için üniversite önünde etkinlik düzenlendi. Anmada, direnişçiler anısına yapılan anıta kızıl karanfiller bırakıldı. Kitle daha sonra ABD Büyükelçiliği önüne doğru yürüyüşe geçti. Büyükelçilik önünde de sürdürülen anma etkinliklerine akşam saatlerine doğru polis saldırdı. Ağırlığı öğrenci olan kitle polisin sert saldırısı karşısında sopa ve taşlarla direnişi sürdürdü.

Atina'daki polis ablukası ise günler öncesinden başladı. Geçtiğimiz Perşembe günü yapılan 17 Kasım anma etkinliği, üniversitenin işgal edileceği gerekçesiyle saldırıya uğramıştı. Azgınca öğrencilere saldıran polis 40'ı aşkın kişiyi yaralamıştı. Rektör Theodoris Forçakis, üniversiteye Salı gününe dek giriş yasağı getirirken Atina sokakları polis ablukasına alınmıştı.

DGB'den yaygın genel kurul çağrısı

DGB'liler 30 Kasım'da İstanbul'da yapılacak olan genel kurulun hazırlıklarını sistematik ve çok yönlü faaliyetlerle sürdürüyorlar.

İstanbul

Ümraniye'de DGB'liler etkinlik programının yer aldığı ve "Gençlik birliğe devrime!" şiarının yükseltildiği afişleri yaygın bir şekilde kullandı.

Daha önce Akpınar ve Başaran mahallelerindeki afiş çalışmasının ardından Sarıgazi'de Aşık Veysel Caddesi, Demokrasi Caddesi ve Sultangazi Caddesi boyunca yaygın bir şekilde afişler asıldı.

Küçükçekmece'ye bağlı Yenibosna ve Sefaköy'deki afiş çalışması sırasında gençler, DGB Genel Kurulu'na davet edildi.

Yenibosna Zafer Mahallesi'nde bulunan liseler yanı sıra üniversiteli ve liseli gençliğin yoğun olarak kullandığı güzergahlardan biri olan Sefaköy metrobüs civarında da afiş çalışması yapılırken, çevredeki tüm liselerin duvarlarına DGB afişleri yapıldı.

Ayrıca, Yenibosna Anadolu Lisesi çıkışında bildiri dağıtımı yapılarak liseliler genel kurula ve etkinliğe çağrıldı.

Ankara

Ankara Devrimci Gençlik Birliği, 30 Kasım'a kısa bir süre kalan materyalleri yaygın bir şekilde kullandı.

Daha önce Mamak ve Dikmen'de kullanılan afişler, program afişlerinin de gelmesi ile merkezde kullanılmaya başlandı. Konur Sokak, Ziya Gökalp Caddesi, Meşrutiyet, Sakarya ve Yüksel caddelerinde yaygın bir şekilde yapılan afiş çalışması gençler tarafından da olumlu tepkilerle karşılandı.

Faaliyetler çerçevesinde Mamak'ta Tuzluca'yı, Natoyolu, Ege Mahallesi ve Şirintep'e'de DGB Genel Kurulu'na çağrı afişleri yaygın bir şekilde kullanıldı. Bunun yanı sıra yazılımlarla da DGB genel kuruluna çağrılar sürdürüldü. DGB'liler merkezi afişin yanı sıra küçük pankartlar hazırlayarak 30 Kasım'da İstanbul'da olma çağrılarını güçlendirdi. Afişler Batıkent'te de yaygın bir şekilde kullanıldı.

Beytepe'de sınav haftası olmasına rağmen DGB'liler faaliyetlerini sürdürürken okulun birçok noktasına afişler asıldı.

Konya

Konya Devrimci Gençlik Birliği, öğrencilerin oturduğu Bosna Hersek Mahallesi'nde yazılımlar yaptı. Yazılımlarda 30 Kasım'a çağrının yanı sıra gündeme dair çeşitli şiarlar da kullanıldı. Meslek liseleri önlerinden başlayan çalışma mahallenin tamamına yayıldı.

Manisa

Liseli gençliğin yoğun olarak kullandığı güzergahlarda yapılan afişlemelerle genel kurul çağrısı yoğunlaştırıldı.

Afişleme sırasında DGB'lileri bulmak için büyük çaba sarf eden polisler amaçlarına ulaşamadı. DGB'lileri bulamayan polisler asılan afişlerin fotoğraflarını çekerek alandan uzaklaştı.

Eskişehir

DGB'liler genel kurulu daha güçlü bir bileşenle örgütlemek için üniversitelerde çalışmalarını yoğunlaştırarak sürdürüyor. Anadolu Üniversitesi içinde faaliyet devam ederken üniversiteli gençliğin yoğun olarak yaşadığı Bağlar ve Eczacılık çevresine yazılımlar ve stickerlar yapılarak çalışmalar hızlandırıldı.

Adana

19 Kasım günü sabah saatlerinden itibaren Çukurova Üniversitesi'nde stand açıldı. Standda üniversite öğrencilerine DGB Genel Kurulu'na çağrı yapıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul-Ankara-Konya-Manisa-Eskişehir-Adana

Sütaş'a boykot çağrısı Zonguldak'ta

Sütaş'ta işten çıkarılan işçilerin başlattığı "Sütaş'a boykot" kampanyası kapsamında Zonguldak Devrimci Gençlik Birliği (DGB) üyeleri Sütaş ürünlerini kullanmama çağrısını yaptığı stickerlarla duyuruyor.

Stickerları Kozlu'da emekçi mahallelerinde yaygın olarak kullanan DGB üyeleri bir yandan da mahallelerde oturan emekçiler ile diyalog kurarak boykotu anlattı.

Kızıl Bayrak / Zonguldak

Trakya'da DGB'lilere gözaltı

Genel kurula çağrı kapsamında Çorlu ve Edirne'de Devrimci Gençlik Birliği (DGB) afişleri kullanıldı. Edirne'nin merkez bölgelerine afişler asılırken Çorlu'da ise Sağlık Mahallesi'nde Dericilik Meslek Lisesi'nin etrafına ve Tekirdağ Namık Kemal Üniversitesi (NKÜ) Mühendislik Fakültesi'nin bulunduğu güzergâhlara afişler yapıldı.

Ayrıca 18 Kasım'da, Çorlu merkezdeki afiş faaliyeti sırasında 2 DGB'li polis tarafından gözaltına alındı. DGB'liler, Kabahatler Kanunu'ndan 189 TL ceza kesildikten sonra bırakıldılar. Gözaltının hemen ardından DGB'liler afişlerinin geri kalan kısmını tüm engellemelere rağmen yaptılar.

Gözaltı ve ceza karşısında Trakya DGB yaptığı açıklamada şunları ifade etti: "Birleşik, kitlesel ve devrimci bir gençlik hareketi yaratma yolunda bir başlangıç olan genel kurulumuzun duyurusunu hiçbir çaba engelleyemeyecektir. Çalışmalarımız kaldığı yerden devam edecektir."

Kızıl Bayrak / Trakya

Beytepe'de faşistler cezalandırıldı

Hacettepe Üniversitesi Beytepe Kampüsü'nde, Yabancı Diller Yüksek Okulu önünde 18 Kasım günü genel kurula çağrı amaçlı Devrimci Gençlik Birliği (DGB) standı açıldı. Sabah saatlerinde standı ilgi yoğun olurken öğle vakitlerinde dört faşist öğrenci standı gelerek sözlü tacizde bulundu. "Bizden izin almadan burada stand açamazsınız!" diyerek tehdit savuran faşistler "Teşkilatı arayıp buraya bir tabur adam getiririz" sözleriyle tehditlere devam ettiler.

DGB'liler verdikleri tok yanıtla faşistleri uzaklaştırdılar. Ders arasında yeniden standın yakınlarında dolaşan faşist öğrenciler, bakışlarıyla taciz etmeye devam ettiler.

İlerici öğrenciler, faşist grubun yanına giderek olayı tekrar anlatmalarını istediler. Faşist öğrencilerden biri olayları alay eden bir tavırla inkar edince cezalandırılarak alandan uzaklaştırıldı. Fakülteye kaçan öğrencilerden biri telefonla arkadaşlarına haber vermeye çalıştı. Yine müdahale edilmesinin ardından, ÖGB'ler fakültenin etrafında konuşlandılar. ÖGB'ler faşistleri koruyarak okuldan çıkarmaya çalıştılar.

Bolu'da eyleme polis saldırısı

Bolu Abant İzzet Baysal Üniversitesi'nde geçtiğimiz dönemki eylemler gerekçe gösterilerek öğrencilere uzaklaştırma cezaları verilmesi protesto edildi. Öğrenciler, 17 Kasım günü Gökky Kampüsü'nde oturma eylemi yaptı.

Rektör Yardımcısı Prof.Dr. Mehmet Bahar ile AİBÜ Genel Sekreteri Erdal Bekiroğlu, öğrencilerin yanına gelerek eylemin 'izinsiz' olduğunu söyledi ve öğrencileri tehdit etti. Öğrenciler ise rektör yardımcısının dayatmasını kabul etmedi.

Yaklaşık 4 saat boyunca eylemlerini sürdüren öğrenciler polis tarafından abluka altına alındı. Polis megafonla öğrencileri tehdit etti. Eylemi kararlılıkla sürdüren öğrenciler ise polisi ıslık ve alkışlarla protesto etti. Bunun üzerine polis kitlenin etrafını sararak öğrencileri darp etmeye başladı. Copla öğrencilere saldıran polisler, eyleme katılan 44 öğrenciyi yerlerde sürükleyerek gözaltına aldı. Faşistler polis saldırısına alkışlarla destek verdi.

İstanbul Üniversitesi (İÜ) öğrencileri, üniversitelerde öğrencilere yönelik saldırıları protesto etmek için 19 Kasım'da Hukuk Fakültesi önünden Fen Fakültesi önüne "Üniversitede faşist baskılara son!" pankartıyla yürüdü.

Çukurova'da saldırı ve gözaltı

19 Kasım günü Çukurova Üniversitesi'nde, devrimci ve ilerici öğrencilerin R1 alanında türküler söylediği ve halay çektiği sırada ülkücüler bıçak ve sopalarla saldırdı. Faşist saldırıya karşılık verilmesinin ardından üniversiteye gelen çevik kuvvet polisi ise biber gazı ve coplarla devrimci ve ilerici öğrencilere saldırdı.

Bu saldırının ardından öğrenciler üniversitenin yemekhane tarafında toplanırken, burada da faşistlerle birlikte polisin saldırısı devam etti. Polis kadın öğrencileri taciz ederek ve plastik kelepçeler ile yerlerde sürükleyerek gözaltı terörü estirdi.

Polisin saldırısında 8 öğrenci gözaltına alınarak, Adana Emniyet Müdürlüğü'ne götürüldü.

Saldırıları üniversite öğrencileri tarafından sloganlarla protesto edildi.

DLB'liler Oğuzhan Çalışkan'ı unutturmuyor!

Staj sırasında iş cinayetine kurban giden Oğuzhan Çalışkan için katledilişinin 100. gününde fabrika önünde ve Ankara'da DLB'liler eylemdeydi.

Gebze

Gebze DLB, 14 Kasım'da Fıllı Boya fabrikası önünde gerçekleştirdiği eylemle katillerin yakasını bırakmayacağını bir kez daha gösterdi.

DLB'liler ve Oğuzhan'ın ailesi fabrikanın bulunduğu sokakta bir araya geldiler. Kısa bir yürüyüşle fabrikanın önüne geline eylemde Oğuzhan'ın resimleri taşınırken "Oğuzhan Çalışkan'ın katili Fıllı Boya patronu hesap verecek!" ve "Stajyer öğrenci köle değildir!" pankartları taşındı.

Fıllı Boya patronu yine servisleri içeri çekerek işçilerin eylemi görmesini engellemeye çalıştı. İşçilere sloganlar ve konuşmalarla seslenilerek Fıllı Boya patronunun katil olduğu ve hesap sorulacağı ifade edildi. Oğuzhan'ın annesi ve babası da öfkelerini ifade ettiler. Anne ve baba patrona seslenerek "Vicdanımız rahat diyorsunuz. Sizin vicdanınız yok. Sizin rahat uyumanıza izin vermeyeceğiz" dediler. Oğuzhan'ın babası "Bu ülkede haklılar haksızlar kadar cesur olsalardı bunlar yaşanmazdı" diyerek işçilere sessiz kalmama çağrısı yaptı. Bu sırada çevrede bulunan ve eyleme alkışlarla destek olan bir emekçi polisler tarafından fabrikanın önünden uzaklaştırıldı. Bunun üzerine Oğuzhan'ın babası polisin bu tutumunu teşhir etti.

Eylemde DLB konuşmalarında Oğuzhan'ın katledilmesinin 100. gününde sorumluların halen serbest dolaştığı, patron Gözde Akpınar ve Ali Sinan Üstünel'in hesap vermekten kurtulamayacağı ifade edildi. İşçilere suça ortak olmamak için sessizliği bozma çağrısı yapıldı. Soma'da, Torun Center'da, Ermenek'te, Isparta'da yaşanan işçi katliamlarının hatırlatıldığı konuşmalarda, işçiler ölürken patronların rahat yaşamlarına devam ettiği belirtildi.

Fabrikanın girişindeki eylem sürerken, işçilerin servise binmesi üzerine Oğuzhan'ın babası ile DLB ve DGB'liler servislerin çıkış yapacağı arka kapıya geçtiler. Arka kapıda son servis çıkana kadar resimlerle ve

pankartlarla beklendi. Serviste bulunan işçilerden bir kısmı el sallayıp yumruklarını havaya kaldırarak destek oldular. Fabrikanın iki kapısındaki eylem de servislerin çıkmasının ardından sonlandırıldı.

Eylemde "Gözde Akpınar/Sinan Üstünel/Fıllı Boya patronu hesap verecek!", "Oğuzhan'ın katili Fıllı Boya patronu!", "Fıllı Boya patronu rahat uyumayacak!", "Fabrikada ölmek kader değildir!", "Stajyer öğrenci köle değildir!" sloganları sıklıkla atıldı.

Ankara

Oğuzhan Çalışkan, Ankara DLB tarafından da unutulmadı. Yüksel Caddesi'ndeki basın açıklamasında sadece yaşamak için değil, sadece yeni Oğuzhanlar'ın katledilmemesi için, aynı zamanda eşit ve özgür bir gelecek için mücadele edildiği vurgulandı.

DLB adına yapılan açıklamada Oğuzhan Çalışkan'ın Fıllı Boya'da staj yaparken iş cinayetinde katledildiği belirtildi. Oğuzhan'ın ölümüne sebep olan sömürü koşullarıyla bütün meslek lisesi öğrencilerinin de karşılaştığı vurgulandı.

Açıklama, sömürü ve cinayet düzenine karşı mücadele çağrısı yapılarak "Oğuzhan Çalışkan'ı unutmadık, unutturmayacağız!" sözleriyle sonlandırıldı.

Sincan

Oğuzhan Sincan DLB tarafından faaliyetlerle anıldı. DLB Sincan'ı "Oğuzhan Çalışkan ölümsüzdür!", "Staj sömürüsüne son!", "Katledilişinin 100. gününde Oğuzhan'ı unutmadık!", "Oğuzhan'ın katili Fıllı Boya patronu!" yazılımları ile donattı.

Sabah saatlerinde Gazi Mustafa Kemal Bulvarı üzerindeki üstgeçite "Oğuzhan Çalışkan ölümsüzdür, Meslek liseli köle değildir!" şiarlı pankart asıldı.

Liselilerin Sesi / Gebze-Ankara

Taksim Gezi Parkı AKP'nin hedefinde!

Gerici AKP iktidarı milyonların direnişine rağmen Gezi Parkı'nın talan edilmesi için bir kez daha harekete geçti. İstanbul Büyükşehir Belediye Meclisi'nin son toplantısında Topçu Kışlası projesi bir kez daha gündeme getirilirken 18 Kasım gecesi Gezi Parkı'na iş makineleri girdi.

İstanbul Büyükşehir Belediyesi Meclisi'nde 2015-2019 Stratejik Planı'nın içerisinde 'Taksim Meydanı Kentsel Tasarım ve Taksim Kışlası Restitüsyonu' adıyla bir kez daha Gezi Parkı'nın yok edilmesi projesi yer aldı.

Milyonların direnişi karşısında geri adım atan AKP, toplumsal muhalefetin geri çekilmesi karşısında bir kez daha saldırı planını gündeme aldı. Projeye göre Taksim Meydanı'nın değiştirilmesi planına bir kez daha Topçu Kışlası eklendi.

Konuyu gündeme getiren CHP'li meclis üyesi "Planda Taksim Meydanı Kentsel Tasarım ve Taksim Kışlası Restitüsyonu yer alıyor" derken 18 Kasım akşam saatlerinde iş makineleri Gezi Parkı'na girdi.

Akşam saatlerinde 'durak' bahanesi ile parka giren iş makineleri parkın kenarını kazdı. Çalışmayı gören emekçilerin tepki göstermesi üzerine iş makineleri ve ekipler parktan çıkarken açılan çukur kapatıldı.

Sabah saatlerinde ekipler bir kez daha aynı alana gelerek kazı yapmaya başladı. Kazının yapılmasına tepki gösteren Taksim Dayanışması üyeleri de alana geldi. Saat 12.00 sıralarında kazılan alan işçilerin otobüs durağını sökmesinin ardından kapatıldı. Gezi Parkı'ndaki kitle "Bu daha başlangıç mücadeleye devam" sloganı ile kazı yapılan alanın çevresindeki güvenlik şeridini kaldırdı.

İBB'den açıklama

İstanbul Büyükşehir Belediyesi, Gezi Parkı'nın talan edilmesi planı hakkında açıklama yaptı. Açıklamada Gezi Parkı'nın yıkılarak yerine Topçu Kışlası yapılmasına ilişkin mahkeme kararının bekleneceği, çıkacak karara göre referandum yapılacağı ifade edildi.

Taksim Dayanışması uyardı

Taksim Dayanışması, Gezi Parkı'na Topçu Kışlası projesinin tekrar gündeme getirilmesine ilişkin açıklama yaptı.

Planı iptal edilmiş bir alanda hiçbir hukuki geçerliliği olmayan bir proje için bütçede yer ayırmanın hukuka aykırılığına dikkat çeken Taksim Dayanışması, atılan bu adımın ne amaçlar barındırdığının farkında olduğunu belirtti.

Dayanışma, "hukuksuz ve bilim dışı projelerinizi tekrar uygulamaya kalkmayı aklınızdan dahi geçirmeyin" uyarısında bulundu.

Konuyla ilgili olarak İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nin 19.11.2014 tarihinde yaptığı açıklamanın gerçekleri yansıtmadığını belirten Taksim Dayanışması, İstanbul 1. İdare Mahkemesi'nin 2012/778 E. 2013/1084 K. sayılı ve 06.06.2013 tarihli iptal kararının Danıştay tarafından onanmış olup kesinleştiğini hatırlattı. İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nin karar düzeltme talebiyle Danıştay'a başvurduğunu ancak karar düzeltme kararının sınırlı sayıda istisnai durumlar için talep edilebileceğinin altını çizen Taksim Dayanışması, Gezi Parkı'nın yapılaşmaya açılmasına ilişkin idari işlemin İdare Mahkemesi tarafından iptal edildiğini ve Danıştay tarafından onandığının altını çizdi. İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nin 19.11.2014 tarihli açıklamasının, siyasi iktidarın yargıyı baskı ve kontrol altına alma girişimi olduğu yorumunda bulundu.

Açıklamanın son bölümünde ise şu ifadeler yer verildi:

"Bu nedenle ilgililere tekrar sesleniyoruz: hukuksuz ve bilim dışı projelerinizi tekrar uygulamaya kalkmayı aklınızdan dahi geçirmeyin. Taksim Meydanı ve Gezi Parkı artık sadece İstanbul'un değil Türkiye'nin hatta tüm dünyanın koruması altındadır."

"Kolin elini Yırca'dan çek!"

Talancı Kolin şirketi Çanakkale ve İstanbul'da protesto edildi.

Holding önünde eylem

Küresel Eylem Grubu, Yırca'da binlerce zeytin ağacını katlederek köylülere saldıran Kolin Grubu'nun İstanbul Levent'teki binası önünde 15 Kasım'da eylem gerçekleştirdi.

"Devlet kömürden vazgeç! Kolin Yırca'dan elini çek!" ozalitinin açıldığı eylemde okunan açıklamada, Kolin şirketinin Yırca'da gerçekleştirdiği ağaç katliamı teşhir edilerek Yırcılara yapılan saldırı kınandı.

Yırca'daki "acele kamulaştırma" kararının Bakanlar Kurulu Kararı ile alındığının hatırlatıldığı açıklamada hükümetin yapılan ağaç katliamının doğrudan sorumlusu olduğu belirtildi.

Açıklamanın devamında "enerji ihtiyacı" denerek ağaçların ve doğanın talan edildiği, bunun tüm canlıların yaşamını olumsuz etkilediği belirtildi.

Açıklama, kar ve rant uğruna doğanın talan edildiği projelerden vazgeçilmesi talep edilerek şiddet ve hukuksuzluklar karşısında mücadelenin süreceği belirtilerek sonlandırıldı.

Kolin Hotel önünde eylem

Çanakkale'de faaliyet gösteren 5 yıldızlı Kolin Hotel önüne başlarında madenci bareti, ellerinde zeytin dalları, pankart ve dövizlerle gelen Çanakkale Dayanışması ile Çanakkale Çevre Platformu üyeleri hotel binası önünde talancı Kolin'i protesto etti.

Sağanak yağmura rağmen 13 Kasım'da Çanakkale'nin Kepez Beldesi'ndeki Kolin Hotel önünde toplanan çevreciler, Kolin Grubu tarafından Soma'nın Yırca Mahallesi'nde 6 bin zeytin ağacının kesilmesini protesto etti. Çevreciler, termik santrallere karşı ve madenlerdeki işçi ölümlerine direneceklerini söyledi.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2014/46 * 21 Kasım 2014 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Tayfun Altıntaş

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK
Millet Cd. Selçuk Sultan Cami Sk. No 2 / 9 **Fatih / İstanbul**

Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25

e-mail: info@kizilbayrak.net

twitter: @kizilbayraknet

www.kizilbayrak.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad. Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

Mirabeller'den Arinler'e...

Emperyalist savaş ve saldırganlık politikalarının yükseltildiği, baskı ve terörün tırmandırılıp gericiğin yoğunlaştırıldığı bir dönemde "25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü"nü karşılıyoruz.

25 Kasım, 1960 Dominik Cumhuriyeti'nde, Trojillo Diktatörlüğü'ne karşı mücadele yürüten Clandestina Hareketi'nin öncüleri Minerva Argentina, Patria Mercedes ve Maria Terasa adlı Mirabel Kardeşler'in tecavüz edilerek katledildikleri gündür. Mirabel Kardeşler'in diktatörlük askerleri tarafından tecavüz edilerek öldürülmeleri kadına yönelik şiddete tepkiyi arttırmış, 1981 yılında Kolombiya'da toplanan 1. Latin Amerika ve Karayip Kadınlar Kongresi'nde ise 25 Kasım, kadınların yaşamış olduğu vahşete dikkat çekmenin ama aynı zamanda kadınlar tarafından ortaya konulan direniş ve mücadelenin bir ifadesi olarak ve Mirabel Kardeşler'e adanarak "Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü" ilan edilmiştir.

Sömürü, eşitsizlik, gericilik...

Sömürüye dayalı kapitalist sistemde eşitsizlik ve baskının en koyusunu yaşayan kadınlar toplumsal yaşamın her alanında şiddet görmeye devam ediyor.

Ortadoğu'da; özelinde Suriye, Rojava'da yürütülen emperyalist egemenlik savaşlarında Ezidi, Türkmen, Kürt kadınlar IŞİD çetesi tarafından katlediliyor, tecavüze uğruyor, köle pazarlarında satılıyor. Savaş topraklarından kaçıp göç yollarında yaşamını yitiriyor. Sağ kurtulanlar ise gittikleri yerlerde ikinci, üçüncü kuma oluyor, dilencilik ve fuhuş çetelerinin eline düşüyor, açlık ve sefaletten kaynaklı çocuklarını satmak zorunda bırakılıyor.

Merdiven altı atölyelerde bedava işçilik yapmak durumunda kalıyor ve savaşta olmasa da buralarda iş cinayetlerine kurban gidiyor.

Emperyalistlerin taşeronluğunu üstlenen ve bu kirli savaşlarda emekçi halkların, kadınların yaşamış olduğu zulümden sorumlu olan AKP hükümeti içeride de ekonomik, sosyal, siyasal saldırıları, dinci-gerici söylemler eşliğinde hayata geçirmekte ve savaşlarla yarışır oranlarda işçi katliamlarına imza atmaktadır. "Ulusal İstihdam Stratejisi" altında bölgesel asgari ücret, kıdem tazminatının fona devri, istihdam büroları hedefleri ve bunun yanında kadın emeğinin ucuz sömürüsünü hedefleyen kadın istihdam paketleriyle çalışma yaşamı esnek ve kuralsız hale getirilmektedir.

Esnek ve kuralsız çalışma, işçi sağlığı-güvenliği önlemlerinin yük olarak görülmesi binlerce işçinin iş cinayetlerinde yaşamını yitirmesine neden olurken 2014'ün sadece ilk 10 ayında ölen kadın işçi sayısı 101!

Artan gericilik şiddeti getiriyor

Dinci-gerici söylemlerle kadınlar aşağılanmaya, kadına yönelik şiddetin zemini güçlendirilmeye devam ediyor. Öncesinde kürtajın yasaklanmasından, '3 çocuk yetmez, 5 çocuk!' ve evlerde kızlı-erkekli kalma tartışmalarına, hamile kadınların sokakta dolaşmasına "terbiyesizlik" diyerek kahkaha atmamasını salık veren açıklamalara, kadınların yaşamına dönük müdahaleler ve kadını aşağılayan söylemler sürmeye ve kadına yönelik şiddeti teşvik etmeye devam ediyor. Kadına yönelik şiddetin sadece bir yönü olan kadın cinayetleri çığ gibi büyümektedir.

Kadına yönelik şiddet olaylarında, mahkemelerinin verdiği "tahrik", "iyi hal" indirimleri şiddete teşvik niteliğindedir. Cinsel suçlarla ilgili yapılan yeni yargı düzenlemesi de cinsel suçları önlemek yerine artırıcı bir işlev görmektedir.

Sömürü, savaş, gericilik ve şiddetle birlikte direnişler de artıyor

Emperyalist savaşların, ekonomik, sosyal, kültürel, psikolojik, fiziksel çok yönlü şiddetin kışkıracı kadınlar; Haziran'dan Kobanê'ye mücadele barikatlarında, esnek, güvencesiz çalışmaya karşı grev ve direniş alanlarında, onları yok sayan aşağılayan dinci-gerici söylemlere karşı sokaklarda olmaya ve mücadeleyi yükseltmeye devam ediyor.

Haziran günlerinde dinsel gericiğe, kadına yönelik aşağılama ve şiddet söylemlerine, azgın polis terörüne karşı direnen kadınlar; emperyalist savaşlara, IŞİD gericiliğine, erkek egemen gelenek-göreneklere başkaldıran Kobanêli kadınlar, gerçekleştirdikleri işgal eylemiyle kadın cinsinin köleleştirilmesinin temeli olan özel mülkiyet anlayışına büyük bir darbe indiren Greif Direnişi'nin kadın işçileri, Soma Yırca'da talan projelerine karşı direnen köylü kadınlar, Validebağ Korusu'nu yağma projesine göz yummayan direnişçi kadınlar...

Mirabeller'in faşist diktatörlüğe karşı ortaya koydukları yaşam pratikleri ve mücadeleleri bugün de kadınlara yol gösteriyor. Kadınlar dünden bugüne şiddete, gericiğe, baskı ve sömürüye karşı kavganın özneleri olmayı sürdürüyor.